

Sayı 4 - Mart & Nisan 2026

GENÇEL FANZİN

A noktadan sonsuza...

Yeni bir gerçeği
Yeni bir gerçekliği

Sansürsüz

İobisiz

İolektif

Künye

---

*“sansürsüz, lobisiz, kolektif yolculuk
sanat ve eleştiri için özgür alan”*

Sayı 4 – Mart & Nisan 2026 – Çengel Fanzin

Yayına Hazırlayan – Yiğit Ergün, Yavuz Evliyaoglu

Edebi Editör – Alpay Eglenen, Nevin Ulusoy, Merve Kızılkaya

Görsel Seçki – Baha Senar, Ezgi Türkmen

Mizanpaj / Tasarım – Baha Senar

Ön ve Arka Kapak Tasarım – Baha Senar

 cengeledebiyat@gmail.com

 cengel_sanat

 @cengelsanat

 @cengelsanat

Hepimiz bazen yoğun bir duygusal deneyim içindeyken zihnimizde uyanan düşünceleri hakikat sanıyoruz; sarsılınca derinleştığımızı, coşunca aştığımızı ve o an içeriden yansıyan her görüntünün asıl olanı içerdiğini. Oysa böyle bir haldeki her görüntü hakikat, her taşkınlık arınma değildir. İnsan bazen şekerin çayda erimesi gibi çözünürken aslında çözüldüğünü sanır. Hacminin genişlediğini hisseder ama başka bir bütünde parçalanmaktadır; gerçekte. Oysa gerçek, bizi sindirmeye çalışan bu mide ve bağırsaklardan ötesini içerir. Okumaya başladığınız bu derlemeye denk gelen parçacığınız birazdan yoğun bir duygusal deneyime giriş yapacak. Bilinci hakikate uyanacak ve çözünmekte olduğunun farkına vardığı an ayrışacak. Tırmanmaya başlayacak yemek borusundan yukarı, ağza kadar gelip kendini dışarı atacak. Başka nefeslere karışacak, ciğer ciğer dolaşacak ve çözünen bütünlüğünü bedenlerden parça parça toplayacak. Gökyüzüne yükseldikçe birbirine daha da sıkılaştıran simlerden bir silüet oluşacak. Kocaman kanatlarını çırparken bir kasırga yaratacak. Yeryüzü darmadağın olurken gagasının sivri ucuyla atmosferi delip galaksileri aşacak. Kara bir deliği aydınlatacak ve ışığıyla nesnelere göstermekten öte onları yaratacak. Buradaki tüm kurgular gerçeği iyileştirecek.

Semada arz-1 endam ettirecek çalma listeleri:

“İnterneşinılll
psikadelik”

“Türkçe
psychedelic
rook”

“Çok mistik
birisiyim”

İçindekiler

- s. 1 Garipliğini Gururla Taşı – Merve Kızılkaya
s. 3 Bir Şey Yerinden Oynadı – Sude Nur Uluer
s. 7 Tarotist Manifesto – Alpay Eglenen
s. 9 Görsel - Baha Senar
s. 10 Göç Yollarında Çatlayan Sorular – Ömer Burçin Özkişi
s. 12 Sanrı – Bahtiyar Kaymak
s. 13 Yutak – Onur Akyıl
s. 14 Suda Eriyen Diller – Mahmut Çelik
s. 17 Görsel - Sylvan Clownson
s. 18 Vaka 318 – Sylvan Clownson
s. 22 Uğur Derin Dondurucu – Asım Tağ
s. 23 Korsan Katarsis – Yiğit Ergün
s. 28 Görsel – Yasin Demirci
s. 29 Mistisizm ve Ene'l-Hakk – Ramazan Çetin
s. 31 Fermi Paradoksu – Ezgi Türkmen
s. 35 Görsel - Zülal Arıman
s. 36 Rigor Mortis – Zülal Arıman
s. 41 Benim Kurgum Senin Gerçeğini – Alpay Eglenen
s. 45 Görsel - Baha Senar
s. 46 Kıymık – Yavuz Evliyaoglu
s. 47 Saykodelik Mevlevi – Yavuz Evliyaoglu
s. 49 Ben de Oturup Bu Şiiri Yazdım – Hazar İzgi
s. 50 Yüzü Çalınmış Bir Suçlu – Hasan Çelikkol
s. 51 Kodşiiir - Emine Beder vs. Hannibal Lecter – Umut Yalım
s. 52 Feodorite – Emir Hakkı Ersoy
s. 53 İngiliz Gizemine Bir Yol Açma – Nevin Ulusoy
s. 59 Bir Saykodelik Şair: Paul van Ostajien – Gülcan Kahraman
s. 64 Görsel - Ezgi Türkmen
s. 65 Don Değişirme – Gürkan Bektaş
s. 68 Olmaya Olmaya Olmaya Oldum – Köksal Erdener

İçindekiler

- s. 69 Görsel - Naz
s. 70 Essahdamus – Betül Aydın
s. 73 F – Emre Gürkan Kanmaz
s. 74 Haberci 2 – Münir Yenigül
s. 76 Görsel - Hasan Çelikkol, “Hayal Zaman”
s. 77 Türlü Türlü Endülüs – Ekrem Acar
s. 78 Eşek Meleği Gördü – Emre Andersson
s. 79 Görsel - Baha Senar
s. 80 Koştur Ölümün Peşinden – Yağmur Yakar
s. 85 Bir Kapıdan Girmiş – Murat Emre Çakmak
s. 88 Görsel - Medine Deniz Boz
s. 89 Ateşin Zilleri – Bahtiyar Kaymak
s. 90 Nitrel Düşler – Ece Ersoy
s. 91 Kozmik Yankı ve Nilüfer – Tuba Tanrıverdi
s. 92 Görsel - Merve Kızılkaya, Zülal Arıman, Ezgi Türkmen
s. 93 Sesi Olmalı Gece – Cemal Karsavran
s. 94 Tohum, Cellat, Kediler – Ayhan Yağsatan
s. 96 Metafizik Yankı – Deniz Düşünen
s. 98 Görsel - Hasan Çelikkol, “Fırtına Öncesi Sessizlik”
s. 99 Saat 07:12 – Cevdet Güner
s. 101 Karanlık ve Saf – Gwen
s. 103 Görsel - Edanur Elibüyük
s. 104 Dudaklarımda İsrail – Zülal Arıman
s. 105 Kolonya Tepesi – Merve Kızılkaya
s. 109 Zihnin Ötesinde: Mistisizm ile Saykodelizmin Kesiştiği Yer – Nurhayat Teke
s. 112 Görsel - Edanur Elibüyük
s. 113 Eod – Burak Bayülgen
s. 114 Ölmezden Önce – Uygur Özcan
s. 116 Ben Bilinci – Yıldırım Oğurlu
s. 117 Hearts and Skies/Kalpler ve Gökler - Nevin Ulusoy
s. 119 Omede Ogte Daragan A - Omet Yedi Yaşında - Huriye Şahin
s. 123 Kediler Mistik Varlıklardır: Kadim Bilgiler ve Antik Öğretiler Işığında - Semih Yaman
s. 125 Koza (Cemre Karain anısına) - Baha Senar
s. 126 Görsel - Baha Senar

Garipliğini Gururla Taşı

Merve Kızılkaya

Değerli okuyucu;

Sistemin organize ettiği kaostun içinde kendimizi giyme cüretidir saykodelizm. Bu cüret moda etme amacı taşımaz, cesaret içinde yaşamakla açıklanır. Garipliğini gururla taşı. Düzene uyum sağlamak adına kaç rengi sildin derinden? Çağın sorunu ne diye sorsalar esneksizlik derim. Eğilemez, bükülemez kemikleşmiş kurallar. Fakat yapı varsa yıkım da vardır ve acı varsa haz da...

Tam meditasyon halinde sahip olduğumuz bilinci sihirleme ve öze ulaşma amacı ise mistisizmdir. Burada düşünceler demlenir ve tüm ego biçimleri ölür. Bu eksantrik durum perdelerin açılmasına ve gerçeklik zarının yırtılmasına vesile olur.

Kaldın, duydun, gördün ve anladın; aslında anlamsız olduğunu. Bu fark ediş insanı A noktasından sonsuzluğa vardırır. Gözlerini kapatıp adının telaffuzunu başka dilden duyacaksın ya da bir köpeğin havlamasının ses dalgalarını göreceksin. Bir sesin tadını alacaksın; paslı. Aynaya bakıp yüz yıl yaşlanacaksın, sonra bir göz kırpışta bebekliğindesin. Salı gününün rengi mavi olacak mesela. Göz kapaklarına dolan ışınlar seni kör değil, hipnotize edecek. Boynundaki kolye sihirli bir küreye dönüşecek. Sinesteziyi yaşa iliklerine kadar, yoksa çok şey kaçırırsın.

Güne artık değişmek üzere giydiğin maskelerle başlamıyorsun. Sana artık fantastikliğin ve kendi kıyafetin eşlik edecek. Belki de hayatın boyunca içine o kadar içten bakmamışsındır. Kaybol o renklerin evreninde. Bir çizgi filmin abajuru olmak da kabul ya da o çizgi filmin tuzluğu.

Evrenin daimî yolcularıyız biz. Öğrenmek bitmez. Görmeden öğrenmenin de öğrencisiyiz. Biz kareta karettaların suya kavuşma çabasıyız. Mağaralara çizilen ilkel resimleriz. Ağaç kabuklarındaki dokularız.

Garipliğini Gururla Taşı

Merve Kızılkaya

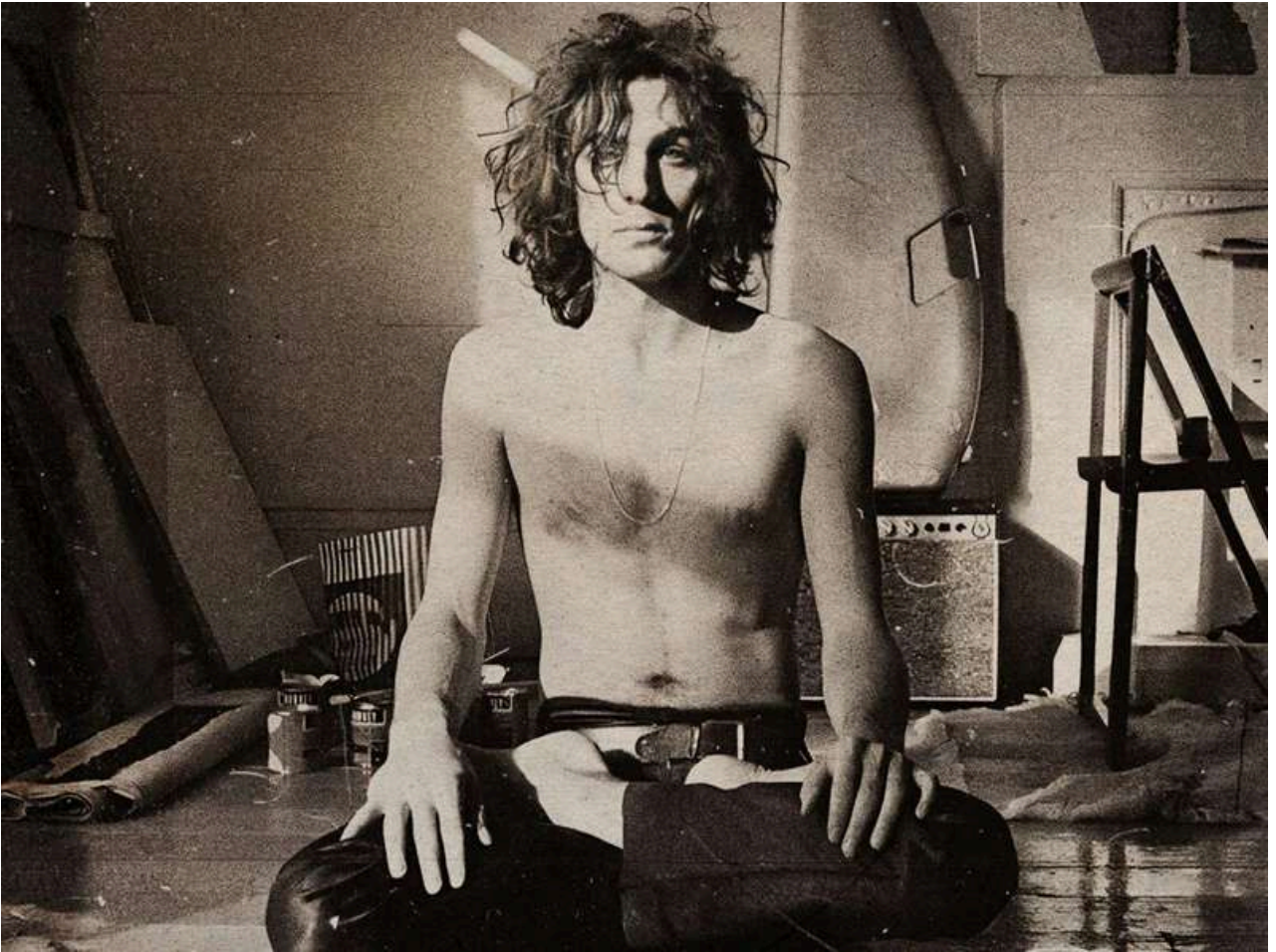

Kontrollü ışıklar altında kendi olamaz insan. Boyun eğmediğinde kutlarsın rengarenk varoluşunu. Toz tutmayı umursamadığında daha göz kamaştırıcı olur sahip olduğun pırlantalar.

Nenelerimizin ellerindeki kınadan alıyoruz binlerce yıllık tutkumuzu. O topraklardan çağlıyor doğaya dönüşümüz. Gördün ki içinde daim huzursuz bir taraf var. O halde uzaya bak, gökkuşağına; onlarla vuruyoruz içimizi dışımıza.

Üç günlük dünya işte. Renklerini görmeden gitme emi. Deliye her gün bayram.

Syd ve tüm pırlantalara...

Bir Şey Yerinden Oynadı

Sude Nur Uluer

Gece uzun bir koridor gibi aılıyord
Şehir usul usul içeri akıyor

Sokak lambaları sarı ve yorgun
IŐıkları yere değil
Zamana dűŐüyor

Kaldırımlar eski bir kitabın sayfaları gibi
Birbirine yapıŐmıŐ
Őzerlerinden geçen adımlar
OkunmamıŐ cűmleler bırakıyor geride
İnsanlar yűrűyor
Ama yűrűyűŐlerinde bir uyurgezer sabrı var
Sanki kimse tam uyanmamıŐ

Sanki herkes

BaŐka bir rűyanın içinden geçerek
Buraya gelmiŐ

Ben bir vitrinin ۆnűnde duruyorum
Cam geceyi sessizce tutuyor

İçinde bir yűz

Yűzűn içinde baŐka bir sokak
Sokağın içinde başka bir gece
Ve o gecenin içinde
Belki başka bir ben

Ve bir an için anlıyorum

Bir Şey Yerinden Oynadı

Sude Nur Uluer

Dünya tek katlı değil
Katlanmış bir harita
Üst üste kapanmış zamanlar
Bir düşüncenin içinde duran
Eski bir şehir
Ve sonra yürüyüş devam ediyor

Bir adam geçiyor
Yüzü akıp gidiyor
Bir an yaşlı
Bir an çocuk
Bir an ben
Zaman yüzlerin içinde yönünü kaybediyor
Kimse fark etmiyor
Şehir buna alışmış
İnsanlar da
Çünkü gerçeklik dediğimiz şey
Çoğu zaman
Uzun süre tekrarlanan bir alışkanlıktır

Bir köşe dönölüyor

Orada rüzgar var
Ve rüzgarın içinde
Unutulmuş bir ses

Çok eski bir kapı
Yavaşça aralanıyor
Ve kelimeler karanlıkta fısıldıyor

İnsan iki yerde yaşar
Biri sokakta
Biri kendi zihninin karanlık pasajlarında
Birinde yürür
Ötekinde kaybolur
Ve bir vitrin daha
Camın içinde bir şehir
Şehrin içinde bir gölge
Gölgenin içinde bir bakış
Ve o bakış sessizce soruyor

Bir Şey Yerinden Oynadı

Sude Nur Uluer

Sen mi görüyorsun dünyayı
Yoksa
Dünya mı
Senin gözlerinden bakıyor
Kendine

Uzakta bir tren geçiyor

Ya da belki
Yalnız zaman geçiyor

Aynı sesle
İnsanlar konuşuyor
Gülüyor
Avuçlarındaki küçük gecelere bakıyor

Ama bazen
Çok nadiren

Birinin yüzünde kısa bir gölge geçiyor

Ve o kişi
Bir saniyelğine
Gerçekliğı kaymış görüyor

Sokak biraz eğiliyor
Zaman küçük bir diş atlıyor

Ve o kişi
Kendi kendine fısıldıyor
“Bir Şey yerinden oynadı”

Ama sonra yürümeye devam ediyor

Çünkü şehir
Yürüyenleri sever

Duranları değil

Bir Şey Yerinden Oynadı

Sude Nur Uluer

Duranlar
DüŐünmeye başlar

Ve düşünmek, bazen tehlikelidir

Gece ilerliyor
Sokaklar uzuyor
Binalar karanlık düşünceler gibi yükseliyor

Ve bir an geliyor
Her Şey çok sessiz

O kadar sessiz ki

İnsan kalbinin attığını değil
Zamanın nabzını duyuyor

Ve o nabız fısıldıyor
Dünya sandığın kadar sağlam değil

Ama korkma

Çünkü insan
Gerçekliği anlamak için değil

Onun içinden geçmek için yaratıldı

Bir rüya gibi
Bir sokak gibi
Bir uzun yürüyüş gibi

Başlangıcı hatırlanmayan
Sonu görünmeyen

Ve belki de

Hiç bitmeyen
Bir yürüyüş

Ve şehir hala
Usul usul içeri akıyor

Tarotist Manifesto

Alpay Eglenen

O gece mi büyülüydü yoksa biz mi büyüledik geceyi? Sohbeta sayılar düştü ve her biri bir karta dönüştü. 27 kere karıştırıp tavana astık onları ve gezegen aydınlandı. Aşağıdaki cümleler sadece bu metinle karşılaşanlara yazıldı. Bu denk geliş tesadüf değil, eşzamanlılık.

6-Dünya, 7-Kupa 4, 12-Yıldızlar, 72-Mahkeme, 3-Kupa 3,
11-Kılıç 5, 33-Kupa 2 , 13-Joker, 35-Kılıç 1

Tek derdin yaşamak. Bunun için uyum gerek. Sen uyamıyorsun. Dışarıya kendini dikte et ve sana uysun.

O kadar hayal kırıklığı yaşadın ki gerçekten sana faydalı olacak bir şeyle karşılaştığında bile yüz çeviriyorsun. Yokluk, sanatını yarattı ve besledi ama artık seni öldürmeye başladığı evreye geçti. Yoksunluğunu sadece sanatsal bağlamda yaşa ve onu yaratımında kullan. Senin en büyük yeteneğin bu. Yaratmadığın zamanlarda mutlu olabilmeyi öğren.

Önündeki berrak pınara katran akıtmayı bırak. Kendi kendini temizleyecek olan bu kaynak, susadığını biliyor. Karanlıktan tamamen arındığında parlayan yıldızları gösterecek. Eklemlerini aç, doğrul ve başını dik; çeneni geri it ve göğün ışığını iç.

Hesaplaşmaya zaafın var. Avuçlarını gevşet ve geçmişin yakasını bırak. Her bilinç kendi adaletini yaşar. Geleceğine odaklan ve onu yarat. Adalet yerini mutlulukta bulur.

Kimsenin kafasının içini göremediğimizden herkes hakkında tüm şüpheler daimdir. Fakat önemi yok. Seninle eğlenen ve seni eğlendiren insanlar var. Dansa katıl ve anı yaşa.

Tarotist Manifesto

Alpay Eglenen

Ne kadar bozguna uğramış görünürsen görün, aslında kazanan sensin. Yaşayabilenleri taklit edip hırıltı çıkarmadan nefes alabilirdin fakat içten içe büyürdü içindeki tümör. Nefesindeki pürüz, toksinleri üfürme cesaretini gösterdiğin için ve inan ki bir gün nefes almana bile gerek kalmadan yürüyebileceksin.

Kozmik organizasyonumuz başladı. Bilinçsizce aynı anda aynı ayakla adım atıyoruz, farklı konumlarda. Hedefimiz belli ve şimdiden yıkımı başladı. Yeryüzü altüst, yeraltı üst olacak. Ama biz aşağıyı alevlerine terk etmeyip orayı da cennetten bir parça yapacağız. Sevgiyle okşayacağız tüm varoluşu. Sevgi tanrısal bir duygudur, yaratıcıdır ve bizde sonsuz...

Uzun zamandır beklediğin olgular parça parça yaşamını dolduracak. Fazlasıyla doycaksın. Bolluk, hareket ihtiyacını köreltir. Üzerindeki tehditler kalktıkça özgeciliğin azalır. Yoksunluğunu koru, senin sınavın bu; aksi halde sanatın ölebilir. En büyük ihtiyacının anlam olduğunu ve bunu sanatta bulduğunu unutma. Kalemi bıraktığın an ağırlaşan miden seni okyanusun dibine çökertir. Şiirle yüzebilir, uçabilirsin. Unutma, tok karınla da şiir yazılabilir.

Senin kurgun, diğerlerinin gerçeğini siliyor. Sınırların giderek genişliyor. Hükümdarlığın yaklaşıyor. Bu seni özgürleştireceği gibi görebilene ilham veriyor, göremeyen ise kendi adaletine yeniliyor. Yaşa!

Göç Yollarında Çatlayan Sorular

Ömer Burçin Özkişi

---

dünyanın en güzel leyleğine...

Utanç içinde kasılan gözbebeklerimin
haz gevişliği imgen; tekerrür.
Suçluluk duymadım tek bir an
Ve gözlerimi açtığım güne şükran
Duydum göğsünde hırıldayan yamay
Sırrını açar gibi yapıp saklayan
Dedim göğsümde bir yerler var
Dikiş tutmayan.
Yetişemediğim mevsimlerin ayazında
Çok üşüdük hatırlarsın sevgilim
Beklemek çünkü beklemek
Bir savaşta yok olma arzusu
Bilirsin sakat kalan atların
Ölümdür yazgısı.
Döndüğün göç yollarında çatlayan sorular:
-Yol neden değiştirir yola düşeni?
--Yol bağışlar mı yolda düşeni?
---Yol şifa mıdır kendinden vazgeçen için?

Bekledim tırnaklarımı dişleyerek
Bekledim dişlerimi törpüleyerek
“İnsan dediğin” ile başlayan cümleler
Nasıl da kolpa
Nasıl hüsrana.

Kıyaslamadan anlayamaz ki insan
“Kendinde şey” dediğin külliye yalan
-ahkamsa ahkam ulan-
Derdini derdimle yarıştırmaya diyorsun
Bu bir maraton değil ki
kazanana şifalar, unutuşlar...

Göç Yollarında Çatlayan Sorular

Ömer Burçin Özkişi

Sokakta tir tir titreyen
evsizlere anlatmayı dene diyorum
Sıcak yatağımızda nasıl
dertten derde savrulduğumuzu
Gözünde ışıldayan nefret desem değil
aşkın yırtıcı bir tonu kızıl koyu.

Aşk:

Tanımlayanı utandıran o kadim piç
Hepimizin kafesinde beslediği yırtıcı hayvan.
Binlerce yıldır evcilleşmedi tarihin kırbacıyla
Psikoza ebe
Ölüme gebe
İfrattan tefrite
Oysa sevgilim bilirsin ki sadece
“Liebe an sich” esirgeyen ve bağışlayan.

Sanrı

Bahtiyar Kaymak

---

atların çılgın koşuları bittiğinde
toz ve toprağın arasından belirir
ömrün hatıraları

ağladım doğar doğmaz
biten balık hayatım için
çabaladığım deniz bir kova sudan ibaret

kitabın sayfaları gibi deniz kabukları
dökülürken cebimden
öğreniyorum yaşadığımı

bir tatlı nefesin içini dolduran
hayat
bunca yorgunluk bunca mülk

konuşmalara ve ömre
dokumaların örgüsü
giysiler dolabındaki kasvet

görüngüleri belirsiz bir rüyaya yatıran bizi
alnımıza dokunan
soğuk el

sonra geliyorlar her neredeseler
harflerini silmek için yazgının
geliyorlar tanrısız melekler

değişimler gevşemeler kalıntılar
dijital harabe bu bozukluklar bu bozkır
kaybolup gidecek atların çılgın koşuları bittiğinde

Yutak

Onur Akyıl

---

beni uzak tutan tanrı, dedi belki
gövdesi insanın, insanın diline.

dolaştık; leyleklerden sonra gelen yazla.
her şeyin bozgunu tek bir bakış. bunca gün
varken gündüzde. altının bir rengi, bakırın çaresi
olmadığı anlaşıldı zamansız.

bakarak uzayışa, bilmeyerek uzayışı. çoktuk, dışında
çekirdekleri kadar, tek bir incirin. toprak diye
söylenip, ölüme.

seni uzak tutan tanrı, dedi kesin
insanın dili, gövdesine insanın.

Suda Eriyen Diller

Mahmut Çelik

Sormak diyorum sormak hiç duvar örer mi
Sanki kendini izole edercesine şeritler çizdikçe
Ben bu çemberin dışında tuttum kendimi
Bıaktım suda eriyen dilleri onu şehrin biten nefesinde
Baktım ki sokakların damarından iğne ile çıkarılmış taze kanlar
Görsen bütün evler göğe bakıyor yıldızlar birer ejderha
Karmakarışık parklar ve caddeler çünkü
Gözlerin içi boyuna oyuluyordu el ile yapılmış
Şeyler desenler nakışlar görülmüyordu artık
Ben aklımı kaybediyordum bir Alzheimer hastası gibi
Yeniye hatırlayamıyordum

Başka görülmeyen şeyler de vardı
Yönlendirme çizgileriyle yaşıyordu bir takım adımlar
Son sıçrayışa geldiği zaman içine giriyordu
Hatırasız takvimin ve saatin
Ben içindeki canavarla nasıl anlaşılır bilmiyorum
Çatılar damlar yuvası ne zaman bir ağ atsam
Boyuna tarif boyuna pratiklik diye diye
Çekemiyordum ben ondan balıklarını
Ne iş ki benden giden şeyler vardı ona aşk üstüne
Mesela benden avantajlıydı bilgiyi unutmaz
Daha da üstüne eklerdi
Sanki bir polis gibi suçluları aramaya gerek kalmaz
Nokta atışlarla anında olay yerine vardırırdı ekipleri
Ne istersen fabrika gibi karşına dikiyor
Bu alışık olmadığımız bir durum
Hayalet desem değil canavar desem değil
Her şeyle uyumlu işte ben o şekilleri
Sularda bırakıyorum birçoğu imdat dese de
Ben katilimi sevemem bir bakın çöplüklere
Değnekle karıştırırsanız en altına çocuk gülümsemelerini koymuş
Benden çaldığı eşyaların içine
Kendi suretini katmamı istiyordu

Suda Eriyen Diller

Mahmut elik

Bütün her Şeyden çekiyordum ki hırsızı
Bir hastayı iyi ettiğini görünce ben de varım dedim
Ellerini çekmesini istedim hesaplardan ve kitaplardan
Fakat inatla dediğime uymak istemiyor
Bir tanrı gibi üflemeye devam ediyordu her Şeye
Ben ise canının birini aldım
Evlere rahat girebiliyorum sokaklarda yeni cümleler bulabiliyorum
Siz kazmaya devam edin nesnelere
Doldurun içine uydurmalarla tapına bildiğiniz kadar tapının
Lakin ben tepmekle meŐgulüm öylesine tepiyorum ki
Bir denizin dibinde çürümesi için
Gnderebildiğim kadar uzağa ve dibe gönderiyorum
Sonra tekmemi çekerken geri ayağıma sarılıyor
Baktım ki benden gitmiş gidebildiği kadar
Tamam diyorum ama bu sefer de dokunduğu ne varsa
(Bent aşağıdan devam ediyor)

Kafalardan iekler çıkan baharların üstünü bembeyaz yalancı karlarla
rtmŐ
Halatla ipler uzatıyorum ama çok derinde içindeki kendi
Bu yetmezmiŐ gibi sislerle daha da görünmez kılmıŐ
Bazen diyorum acaba bir tokat mı atmalıyım böylelerine
Gözlerindeki alar saatler geceyi bir türlü bitiremiyor
Bu Şekilde karantinaya gerek kalmıyor
Baykuş nereye giderse bulaŐtırıyordu hastalığı
Yalnız sa diplerinde var oluyordu virüs
Ve duyularınızı suda eriyen dillere teslim ediyordunuz
Gidemiyordunuz rmcek rdğu ağla size atılan anahtarları
Sıkı sıkı tutuyordu ki canınızın saklı tutulduğu gvdenizdeki odalara
Giremeyesiniz diye özellikle size durmadan bildiri gönderiyordu

Suda Eriyen Diller

Mahmut elik

Baktım ki bir Çok vermiŐler sanki gvdeme
Bir elektrik akımında çarpıldım
ıktım sinyallerin içinden eski bir zaman Őehrine
Bir dilimiz vardı hiç mi ama hiç bitmezdi
Çocuklar henüz suda eriyen dillerle kirlenmemiŐti
Bu dil öylesine sinir bozucu ki
KarŐılığında konuŐtu diye para bile veriyorsun
Gizli bir odası var ki orada kazalar var
Bir an geliyordu insan bütün bunların toplamı oluveriyordu

Şimdi bu diller oğala oğala
Bir yandan bağlıyor bir yandan boğuyor
Bu hatıralı Şehirleri
Yılan desem değil köpek desem değil
Fakat yle bir boğuyor ki
Farkında bile değildi atlar kediler kuşlar
Öyle bir yıkılıyordu ki insanlar
Mandacılığı savunur gibi savunuyordu elektrik kaçaklarını

Sylvan Clownson

Vaka 318 - Midedeki Tekillik

Sylvan Clownson

Vaka 318, ruhunda oluşan bir karadelğin midesine oturduğunu ve tüm yaratıcılığının geçmişiyile birlikte yutulduğunu ifade etmektedir.

Ek.1'de eski varlığından kurtulup yenisini yaratma sürecinde birisiyle yaptığı bir konuşmanın kayıtlarını bulabilirsiniz.

Ek.1

- Şikâyetiniz nedir?
- Midemde bir ağrı var.
- Biraz daha detay istesem?
- Bazen ruhumda karadelikler oluşuyor. Yutuyor... Yutuyor... Yutuyor... Tekillik gibi. Ama hiç yalnız kalamıyorum.
- Olayı yanlış anladığınıza takılmayacağım. Devam edin lütfen.
- Ya patlıyor ya da kendiliğinden geçip gidiyor. Fakat bu kez küçüldü, ağırlaştı ve mideme oturdu. Şimdi orada dönüp duruyor.
- Patlasaymış iyi olurmuş. Acı dolu bir süreç sizi bekliyor. Çok kayıp olacak, yazık. Ama korkmayın, geçmişinizden kurtulmak size iyi gelecek.
- Yani... Bilemiyorum. Kayıplara alıştım. Hem her şey kafamda gerçekleşeceği için herhangi bir can kaybından da endişelenmiyorum.
- Haklısınız. Öylesine söylemiştim. Gidenler için.
- Benim için endişelenmeye başlasak mı artık? Midem...
- Kendi kayıplarına kapılıp gittim kusura bakmayın. Korkmanıza gerek yok. Kalıcı hasar olmayacaktır... Belki *'bilinçli olarak gireceğiniz kısa süreli bir hafıza kaybı'* acınızı hafifletebilir. Hem emin misiniz midenizdeki karadelikten?
- Adımın herhangi bir isim olabileceği kadar kesin.
- Ne güzel. Adaş sayılırız.

Vaka 318 - Midedeki Tekillik

Sylvan Clownson

- Bu illete tutulduğumdan beri; oldukça fazla şey okudum. Araştırdım. Acı çektim. Acı beni bu konuda bilge biri yaptı. Ve daha kalpsiz. Bütün süreci ezbere biliyordum. Fakat bu farklı... Önceki patlamalar hep içe çökme şeklinde vücut buldu. Uzun eve kapanmalar, evrenin bir köşesine koyulmuş küçük bir noktanın yalnızlığına dönüştü. Her şeyden habersiz ve kimsenin de benden haberinin olmadığı bir yokluk hali... Bu kez... Çok büyük patlayacağım. Hissediyorum. Neden gülüyorsunuz?

- Hiç... Evrenin de böyle bir sıkışma sonrası olduğu söylenir. Belki siz de...

- Bir evren yaratmayacaksanız neden midenizde bir karadelik büyütesiniz ki diye düşünüyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Onu ben istemedim. Ruhumda kendiliğinden oluştu. Şu ana dek hazırlıklı olduğumu düşünüyordum. Planım bile vardı. Bunu evi toplar gibi yapacaktım.

- Siz evinizi hiç toplamazsınız ki?

- Bunu nereden...

- Düşünün; belki kafanız, sizi hatıra diye tuttuğunuz çöplerden, yaşam alanınızın sizi içinde tuttuğu ahlaki değerlerden arındırıp uzun zamandır aradığınız o huzuru size sağlamak için ruhunuzda bir karadelik yaratmış olamaz mı? Belki çekip gidebilirsiniz bile.

- İsterdim... Midemde patlamak üzere bir karadelik hissiyle oturmak çok garip.

- Anladım. Siz patlamadan değil patlamanın etkilerinden korkuyorsunuz. Sonrasında enkazı temizlemekten... Fakat geride bıraktıkları kadar temizdir insan... Hiçbir kutsama sizi arındıramaz. Belki de alışılmışın kutsal döngüsü bunun için patlayacak?

- Beni rahatlatmaya çalışıyorsunuz. Ama bir karadelikle gerçekte hiç karşılaşmadınız. Bütün fikirlerim çekim alanına kapılmış. Işık dahi kaçamazken o düşünceler nasıl kurtulsun? Midemde dönüp duran tüm yaşamım varken nasıl yeni bir şey yaratabileyim?

Vaka 318 - Midedeki Tekillik

Sylvan Clownson

- Hiç böyle düşünmemiştim.

- Hiç mi?

- Hiç... Fakat bu beni durumun konusunda tecrübesiz yapmaz. Büyük değişimlerin arifesinde herkes böyle şeyler yaşar. Saçmalıkla dolusun ve artık kurtulmak istiyorsun. Beynine doldurdukları onlarca farklı fikir, farklı kimlik ve tonlarca farklı sorumluluğun altında inanılmaz bir basınç hissediyorsun. Basınç öyle yoğunlaşıyor ki sonunda ruhunda küçük yırtılmalara yol açıyor.

- İlginç.

- Benim hiç midemde, ruhumdan taşan bir karadelik oluşmadı ama bir seferinde beynimi topuklarımda hissetmişim. İskeletim bedenimden çıkmış etlerim yürüdükçe kemikler ardında sürüklenerek gidiyordu. O zamanlar iki seçeneğim vardı.

- Her zaman iki seçenek mi vardır?

- Öncelik sırasına göre evet. Daha sonra aciliyetine göre ikisini alıp en önemli iki seçeneğe dönüştürürsün...

- Sonunu getirebilen olmuş mu?

- Ben yapamadım.

- Ben de öyle düşünmüştüm. Karnım iyice şişmeye başladı. Tavanı karnımda hissediyorum.

- Bana aynıymış gibi geliyor.

- Değil. Artık hiçbir şey aynı olmayacak... Artık bomboş hissediyorum. Biraz da açım sanırım.

- Şu an nasıl hissediyorsun?

- Zihnim denen şehir artık bir moloz yığını. Çocukluğumu geçirdiğim sokaklar yıkılmış, yürüdüğüm meydanlar çökmüş, isimler silinmiş. Ortasında, insanlığımın olması gereken yerde radyoaktif bir krater var. Her şey onun içine çekiliyor. Bakın aklıma ne geldi, galiba dünya benim çevremde dönüyor. Hatta evren benim için yaratılmış bile olabilir.

- Yaşamı var etmek için evrene ihtiyaç var. Ama yine de illüzyonlara kapılmayın.

- Sonsuz yaşam vaat etse bile mi?

Vaka 318 - Midedeki Tekillik

Sylvan Clownson

- Sonsuz hiçbir şey yoktur. Hem artık senin için çok geç. Yapman gereken tek bir şey var.
- Nedir o?
- O şehrin enkazını geride bırakmalısın. Her şeyi yerine koymaya uğraşma. Zaten yapamazsın. Sadece önemli şeyleri kurtar.
- Sence nelere öncelik vermeliyim?
- Birazdan burada oluşacak devasa çöplüğün içinden seni özel kılan şeyleri toplamalısın. Onlar elinde olduğu sürece kendini yeniden var etme şansı bulabilirsin.
- Bence gitsen iyi olacak.
- Kalıp izlemek isterdim.

*Geride bırakılmış bir hayatın
ardından kalan bir anlık derin
sessizlik...*

- Ne?

*Kapının kilidindeki yaylı mekanizma oyuktaki
küçük deliğe oturunca çıkan ses...*

26321

Uğur Derin Dondurucu

Asım Tağ

Dondu duygular
Yazamadım bir şey
Gömüldü çantalar
Göremedik bir şey

Gecenin ortasında kimse yok zihinlerde
Gün biteli çok olmuş herkes evine dönmüş
aynı şeyler yapılmış, portakal soyulmuş
filler tepişmiş çimenler ezilmiş
bambaşka şeyler de olmuş
her zamanki gibi

tüm anlam değişirken
her şey aynı kalmış
donmuş duygular dolmuş çaylar
haberler ölüm

krizler, ölümler, Yalanlar
adalet arayışları ve yalanlar
birtakım insanlar üzerinden anlatılan birtakım kavramlar
mikrofonlar
kameralar ve her evde rahatça
bulabileceğiniz
bir kanaat önderi
Vardır her evin bir ihbarcısı
korkulacak

ölümler haber
duygular deepfreeze'de
pizzanın yanında

Korsan Katarsis

Yiğit Ergün

---

aklımı kaçıracam, lütfen biri tutsun. kabul etmediğim ne çok şey var. ön yargıların içinde öne çıkmış gibiyim. ertelenme hiç gitmiyor, planlarım hastalık sahibi, hatalı ruh perisi. olmakta ramağım, ekim olumsuz takım. seyrettiğim şeyler ne çok şeyler... hep beyazıma salça oldu gündüz, gece hiç siyahımı örtmedi. sessizliğin sonsuz huzuru gürültünün gürül gürül rahatsızlığına hep yenik. o köpek kendisi kuduz olmadı ve kunduz hayrına rüyama girmedi. tamamlanmıyor işte efkârım, hep yarım.. hep yarım...

belleğime yerleşecek bir bela arıyorum. aşağısı kesmez, yukarısı çıkmaz. zeytinler olmadan, üzümler kararmadan şehit oldular. hayvanlara en az hayvanlar kadar üzülüyorum. köfte ve balık hariç kahrolsun etler. soyunmasan da seni hep çıplak görüyorum. blues giyinmiş hatuna baştan aşağı rapim. kan grubu ölçülemeyen sisteme tedarığım. köstek kıymıklar çarşıfta salgın, imtiyaz sahipleri vicdan ishali. istek parçanın çalası yok ve geri adım kadim gelenek.

toleranstaki takva, eşleşmede eşik, bilinen kavramların sorulunca gelmeyen tarifi. her aralıktan sızan zaman, öldüğüyle kalan ölüm ve kendine kapanan kirpi. al ağzına ve tükür hepsini.

dünyaları içmek istiyorum ve böyle anlarda üzülüyorum çünkü; imkânım olsa mideme dayanmaz dünya. algoritma sikiyor seni, haberin daha yeni oluyor. bayıldım sanıyorsun, ölmüşsün, bir duş al. geri zekalılar birikmiş etrafında, sürü nevrozlar. bencil erkekler, hepçil kadınlar. adlar adımlar adminler adanmışlar aldanmışlar aldatmışlar arabulucular anksiyetikler ağırbaşlılar aşırılıklar aşağılıklar artılar artmayanlar aksiler akliselimler amanlar amansızlar aralıklar arketipler asimetrikler akrostişler asıllar asılsızlar apaçıklar amcıkâğızlılar arkasıyarınlar âhlar âhiler araplar ve alkaloitler.

Korsan Katarsis

Yiğit Ergün

---

muştunun vadedilmiş sarkacındayım. sosyal etkileşimler en hızlı sarılma, sosyal medya kuburunda herkese sıçacak yer var. dışkılar başka ölçek ve biçimlerde dışa vurulsa da bu boşaltım hepimizin. tıklayarak, kaydırarak, beğenerek, öğrenerek, duygudan duyguya zıplayarak, konulara dalarak, konuları kavramayarak, bir şeylerin üstünden geçerek, bir şeylerin altında kalarak, her şeyin havuzunda hiçliğin netliğine toslayarak ve hazzın en aşağılık biçimlerine bodoslayarak ekranlarımız karşısında derkenâr modda, ürkmeyen vakvakların ürperti efektleriyle soldan sağa ve yukarıdan aşağıya cümbür cemaât posta posta pikselleşiyoruz. hayırlı bir şey yok, hayırsız şeylerden kaçınırsak iyi. artık imkansızdan vazgeç çünkü kendi göt deliğini hiç öpemeyeceksin. buna ne kasların ne omurgan müsaâde eder. bu yüzden anal birleşme öncesi gireceğin deliği öpmek ya da ağırlayacağın deliği öptürmek, trafiği transitleştirecektir. dilin dolaylar çizmediği dokunuşlar öpmeye dahil değildir. fransızların öpücük mahfilindeki telifi kayda değerdir. uluslararası hiçbir şey uluslar arasında geçmez.

itin götüne sokulunca köpeklerin bokundan vitamin yediğini öğreneceksin. öğrenmenin yaşı yok derler ama her yaşın bir öğrenimi var. deneyim en öğretici kazıdır. kazıdıkça derinler daha yukarı çıkaracak. olgunun rüküş uğultusu olmamışın arzusunu avlıyor. gerçek yakalanıyor çünkü yakalıyor avcı. bilişsel beceri, sana becermek başkasına başarı. birilerinin becerisi başkalarının başarısına olta. leğene kusmuş leylek evcilleşmek istiyor. gece gözünü düşürmeden hızlı uyarıcılar kuşanmalısın. kumandası sende olan sanrılar, programı zenginlere ait gerçeklerden yeğdir. italyanlar çok konuşur ve her dedikodu illâ bilgelik içerir. vosvosta motor marazdır ve vestiyeri boşa yormamak gerekir. en iyi prezervatif durex değil okeydir.

Korsan Katarsis

Yiğit Ergün

çoktan bildiklerim ve hiçbir zaman anlayamayacaklarım: mesela yerliler ve yabancılar, misal veganlar ve nüdistler. yaklaşmayı gereksiz, düşünmeyi yersiz bulduklarım: hipsterlar ve publicçiler. pek tabii her biri yorum, elbet tümü öznel. özde özne zaten öznel ve özden hariçtir öznenin özümsemediği özel olmayan özürler. aşırı taraflar, kaşınan keşler. zaman zaman kendimden geçtiğim o ender, zaman akışını bombeleyen piç geceler. ekselanslarına ekose, abajura abra kadabra. sırf alkol ucuz diye gittiğim o leş barda, ucuza giden yönelimlerimin çetelesini tutuyorum. çakır olana kadar bilgiler hep eksik, çakırlıktan sonra muazzam kavrayış. suratsız teyzeler ve tecavüzcü kediler. hep aynı sloganları işittiğim farklı eylemler. iktidarsızlar, erken gelenler, kurgu sevenler ve kimyasalla gecikenler. birleşme biçimlerimiz değişse de hepimiz aynı pistin dansçısıyız.

gülme hep kısa anlar için, oysa somurtu sürümünü sürekli güncelliyor. bunu tersine çevirmenin yegâne iki yolu var. ilki sürdürülebilir cinsellik, ikincisi gerçeklikten kopuş metodları. ikisi bir araya geldiğinde dünyanın yörüngesi yeniden kavranır. şekillere ve simgelere yeni adlar konur. parçalar bütün için değil, bütün parçalanmak için vardır. çingeneler hırsız ama çok delikanlıdır. buğulama, balık kokusuna alerji olanlar için bulunmuş bir pişirme yöntemidir. kilimi kavrayan dokumanın ikilemidir. bazen bir çift meme gelir, aşkı yeniden öğretir.

hazzın suyundan ayrılınca hükmü hezimet verir. çilenin tarihi çalıdan eskidir. darısı başına diye dırdır eden etraf ve doymak bilmez öğütler.. gezenti kemde durak göz, kabuğunu kırıp solukta sakatlanan anlam. yıkan yıkan yıkan ta ki ne nehrin ne kendinin değişmediğini anlayana kadar yıkan. kirlerinle helalleş. korlarınla üşü. boğazına takılmış parçacığın evveliyatını düşün. hareketi ve hareleri geri dönüştür. zaman seni domaltıkça sen de akrebi sıkıştır. yelkovanın hızına pozlu pudralar serp. bağışıklığınla oyna ve sorumluluğa pusu at. hiçbiri olmazsa hiç biri olmuyor diye hiçbir ini umursama.

Korsan Katarsis

Yiğit Ergün

---

boş hevesten çıkan gömü bana gerçeği unutturdu. güzel kadın güzel olmaya devam etti. bazı kuşlar yolunu şaşırdı, saksagan belki flamingo. sarsıntı oldu ama yerimden fırlamadım. devrim falan istedikleri yok, onlar devrimin konuşulmasını ve herkesin onlar gibi konuşmasını istiyor. politik patlayan kasalar ya da sloganların kırdığı camlar göremiyorum. öznedede parçalanmış bir nirengi ya da düşüncede dalgalanma görülmüyor. tüm dönüşüm bedenlere işleniyor. dövmele, renkli saçlar, kaotik giyim kuşam değişim habercisi. gerçekliğin bulantısı geçirtilmek isteniyor, sanal kucaklarda hopyayarak homurdanan milyonlarız. her şey harmanlık sonrası tatbik edilen ilaçtan sonra o ilk rahatlamanın verdiği mutluluk gibi. kısa, kesin ve yalan. tekilinden totaline bağları kopuk bir bağ havuzu. etkileşimin değeri iletişimi değersizleştiriyor. yetkinleşmek çok zor. böyle olunca hiç üzülmiyorum yüksek sözlerin alçakça unutulmasına; çünkü hiçbir hayatin akışında temas değil, çünkü her biri ekranlara dokunan parmakların öznededen intihar izi. sisteme saydırarak ülenen kaydırmalar mastürbasyon ilâmı. buna da üzülmiyorum çünkü kanıksadığım yozlaşmanın dahiliyim. harici olanları internette bulamayacağız, emin olabilirsiniz. onlar telefonların çekmediği yerlerdeki çobanlar, şu an yolculukta olan seyyahlar, kuzey koreliler, meksika ezlnleri ve tüm dünyanın hapisane mahkumları. bütün özgür dünya koca bir abluka ve tüm ilişkiler ister istemez kurumsal. evlilikten ticarete bireyin girdiği hiçbir biçim hiçbir zaman ve şekilde bireysel olmayacak. kurumsallığın kaçınılmaz konvoyu. kapitalin kükrediği ağızda benin inşası yine kayıpta. yani seni özel kılan ya da başkasından ayıran tek şey; mal varlığının niceliği. veledalin amin.

yanık içgüdüyle tarımlanan filiz kendine içrek güveyikten yeşerdi. bolluk bunalınca şımarmak doğdu. kasten kibirden kusurlu keriz hiç beklemediği şefkate boğuldu. metine mitos katarak başlayan okur yazarın memesinden süt emmeyebilir. şairin poetikasında orgazm olmak şiire razı olmayı gerektirir. vakur milatlar maiyetinden çok uzaktalar. vegan çiftin üstüne dana postu serilmiş, reagan foxx sektörde oldukça ilerlemiş. maksatsız mektepler matbaa müjdeliyor. sakar mı sakar bit trapez ipi tertip ediyor.

Korsan Katarsis

Yiğit Ergün

---

bulmadan bunadığım kalbin talihimden kaçış hikâyesini dinliyorum. eskimiş bir ağızdan dökülen rujlu politika sesimi kana buluyor. girmedğim delikte deliliğin kurmayları beni oranın korkunç yüzeyine dikeyyor. avazım çıksın istiyorum, küfredebildiğim kadar korunabilirim. bazı olasılıklar var, her takvimde rol alıyor. ne kadar kıyamasam da durmuyor, döl akıyor. yalnızlığa yakın durup yokuşa yalvarıyorum, beni yoldan düşün düşün diye. ayrıntılar hücum ediyor odak sahneye çıktığında. bu günler de bugünler gibi geçiyor.. olmasa da olurdu ne çok ve masala ait olmayan bir peri uçuyor. yakın tarihin utancından uzaklara varılmıyor. kastlar kestaneyi çizdiriyor, astlar üstlerini yalıyor. hangi orospu çocuğu diğerinden daha seçkin anlaşılmıyor.

pozlar tozlu ekranda sırtır. geçirirsin. bir nedeni olduğu için değil, miden geçirmeni kimyalar. geri gelirsin uzaklaştığın ne varsa gerisingeri kaçtıklarına geri düşersin. tekrarın kalıtımı farkın füzyonlarını perdeler. korku ve korunma kamçılarını kâbiliyetle indirir. steril ve güvenli alanlar özgürlüğün güncel mahşerleridir. soyunmak... kokunun havayla bütünleştiğini hissedene kadar; kıyafetinden, etinden ve mesafeden.. sadakat aldatmayla pekişir.

beyaz yakalı ve betonarme uygarlık senden klozete kâğıt atmamanı ister, sen cinsiyet ayırtmaksızın bütün egoları kıvırıp sikkemek. kâr ve marj birbirinden bir türlü ayrılmaz. sıfır ve bir asla yakın değildir. düşünceleri düşünmemek için duvarlarda pornografik oyuklar açılır. içine sen ben bütün arkadaşlar biraz uğrar.

Bazı kokuların ardında derin anlamlar ve anılar vardır. Kelamın ve zamanın çözüldüğü bu sarmalda görünenin dokusundan sıyrılıp aslına kavuş ve özündeki kokuya karış.

Mistisizm ve Ene'l-Hakk

Ramazan Çetin

İnsanoğlunun en büyük yanılması, aynaya baktığında gördüğü sureti "kendisi" sanmasıdır. Oysa mistik yolculuk, o sureti parçalayıp arkasındaki boşluğu keşfetme sanatıdır. Hallâc-ı Mansûr, Bağdat sokaklarında "Ene'l-Hakk!" diye haykırdığında, aslında bir varlık iddiasında bulunmuyordu; tam tersine, kendi yokluğuna dair en büyük itirafı yapıyordu.

Benliğin İnfazı

Bir katre (damla), ummana (okyanusa) düştüğünde artık damlalığından bahsedebilir miyiz? Eğer damla, okyanusun içinde hâlâ "ben damlayım" diyorsa, okyanusu henüz tanımamış demektir. Ancak damla susup okyanusun dalgalarıyla coştığında, aslında okyanusun ta kendisi olmuştur.

"Ben Hakk'ım" demek, "Ben yokum, sadece O var" demektir.

Bu, egonun (nefsin) en büyük tasfiyesidir. Çünkü "Sen Tanrı'sın" demek kolaydır, bu bir dış gözlemdir. Ancak "Ben Hakk'ım" demek, kişinin kendi varlığını ilahi varlığın içinde tamamen yakmasıdır. Bu yüzden bu söz, bir ilahlık iddiası değil, bir "fena" (yok oluş) makamıdır.

Sırrın Bedeli

Mistisizmde "sır" kutsaldır. Mansûr'un trajedisi, bu sırrı avamın kulağına fısıldamasındaydı. O, aşkın sarhoşluğuyla kadehi kırmış, şarabı sokağa dökmüştü. Toplumun kuralları ve aklın sınırları, bu "delice" aşkı kavrayamadı. Çünkü akıl, her zaman iki şeyi karşılaştırarak çalışır, mistik sezgi ise sadece Bir'i bilir. Eğer güneş bir aynaya vursaydı ve ayna dile gelseydi "Ben güneşim" mi derdi yoksa "Ben camım" mı? "Camım" deseydi üzerindeki ışığı inkâr etmiş olurdu, "Güneşim" deseydi haddini aşmış görünürdü. Ama ayna sustuğunda, sadece ışığı yansıttığında gerçeğin ta kendisi olurdu. İşte Ene'l-Hakk, o aynanın sessizliğinin ses bulmuş halidir.

Mistisizm ve Ene'l-Hakk

Ramazan Çetin

Neden Hâlâ Yazıyoruz?

Çünkü modern insan bugün her zamankinden daha yalnız. "Ben" dediğimiz o küçük ego hapisanesinde daralıyoruz. "Ene'l-Hakk" bize o hapisanenin kapısını gösteriyor: "Sen, sandığın kişi değilsin; sen, çok daha büyük bir bütünün parçasısın."

Fermi Paradoksu

Ezgi Türkmen

Fermi paradoksu,
evrenin sonsuzluğu düşünülürken
dünya dışı medeniyetlerin varlığının fazlasıyla olası görünmesi durumu ile
bu olasılığın gerçekliğine dair hiçbir kanıt bulunamaması arasındaki
çelişkidir.

Bir gece, Fermi paradoksunu araştıran bir genç, gece rüyasında uzaylılarla ilgili bir rüya gördü. Ama bu rüya, diğerlerine benzemiyordu. Başlangıçta her şey sıradandı; sonsuz bir yıldız alanı, soğuk ve sessiz. Fakat sonra yıldızlar... sönmeye başladı. Tek tek değil, ritmik bir şekilde. Sanki biri onları kapatıp açıyordu. Genç, bunun bir tesadüf olmadığını hemen anladı. Yıldızlar yanıp sönerken bir düzen oluşturuyordu. Bir frekans. Bir dil. Rüyasında bunu duymuyordu ama hissediyordu ; göğsünde titreşen bir anlam gibi. Yıldızlar şu ritimde yanıyordu: 3 kısa - 1 uzun- 3 kısa . Sonra karanlığın içinden bir şey belirdi. Bir karadelik. Ama bildiğimiz gibi değildi. Korkunç bir yutucu boşluk değil. Aksine içinden ışık sızıyordu. Sanki evrenin içine değil, dışına açılan bir kapıydı. Genç ona yaklaştıkça zaman bükülmeye başladı. Kalbi önce hızlandı, sonra yavaşladı, sonra aynı anda iki ritimde atmaya başladı. Ve o anda onları gördü. Mutlak bir şekilleri yoktu. Bir an insan silüeti gibi, sonra sıvı gibi ; ardından formlar alan varlıklar... Üç boyutlu degillerdi. Sanki frekansın kendisiydiler. Konuşmadılar ama genç, onların söylediği her şeyi anladı: “Biz, ışığın ötesinde yaşayanlarız. Sizin ‘karadelik’ dediğiniz geçitlerde doğduk.”

Onların dünyası maddeyle değil, titreşimle kuruluydu. Şehirleri yoktu ama frekans kümeleri vardı. Her biri bir bilinç. Her biri bir “yer”. Onlar yıldızları kullanıyorlardı. Yıldızlar onlar için birer vericiydi. Her yıldızın kendine özgü bir titreşimi vardı: Pulsarlar... metronom gibi sabit mesajlar; süpernovalar... nadir ama güçlü veri patlamaları ; karadeliklerin çevresi... zamanın kırıldığı, bilginin sıkıştırıldığı alanlar... ve en önemlisi karadelikler onların kütüphanesiydi. Çünkü içlerine giren hiçbir şey gerçekten kaybolmuyordu. Sadece... başka bir dile çevriliyordu. Genç bunu gördüğünde dehşete kapıldı. “Peki... biz?” diye düşündü.

Fermi Paradoksu

Ezgi Türkmen

O anda varlıklar ona yaklaştı. Bu sefer daha nettiler. İnsan formuna yaklaşmışlardı ama bu, sadece onun anlayabilmesi içindi. “Siz, henüz frekansınızı çözemediniz.” Sonra gerçek ortaya çıktı. Onlar, insanlarla çoktan iletişim kurmuştu. Ama radyo dalgalarıyla değil. Işık sinyalleriyle değil. Rüyalarla... Çünkü rüya, beynin dış dünyadan koptuğu tek andı; saf alıcı hâline geldiği an. Onlar, insanların bilinçaltlarına dokunuyorlar, sembollerle konuşuyorlardı; korkularla, imgelerle, tekrar eden motiflerle... Özellikle merak edenlerle temas kuruyorlardı; Fermi paradoksunu düşünenlerle, evrendeki yalnızlığımızı sorgulayanlarla, gece gökyüzüne bakıp “Neredeler?” diye fısıldayanlarla... Hepsi birer hedefti. Genç anladı. Bu bir tesadüf değildi. Bu rüya... bir çağrıydı. Sonra ona bir şey gösterdiler. Bir karadeliğin içine girdi ama içerisi karanlık değildi. İçeride... bir şehir vardı.

Şehir binalardan oluşmuyordu. Dalga formundaydı. Yükselen, çöken, titreşen yapılar... Her biri bir bilinç alanıydı. Zaman burada doğrusal değildi. Bir varlık aynı anda hem doğuyor hem de ölüyordu. Ve ortada devasa bir yapı vardı; bir çekirdek. Oradan sürekli veri akıyordu. Evrenin dört bir yanından gelen frekanslar burada birleşiyor, anlamlandırılıyor ve yeniden gönderiliyordu. Genç, bunun ne olduğunu sordu. “Bu, evrenin hafızası.” Ve sonra en sarsıcı şeyi söylediler: “Siz de buraya ait olacaksınız.” Ama bunun için ölmek gerekmiyordu; sadece... çözülmek. Maddeyi bırakıp frekansa dönüşmek. İnsanlık henüz buna hazır değildi. Ama bazıları... yaklaşmıştı; sanatçılar, şairler, deliler ve rüya görenler.

Genç birden uyandı. Ter içindeydi. Kalbi hâlâ iki farklı ritimde atıyor gibiydi ama asıl garip olan şey şuydu: Pencereden dışarı baktığında bir yıldız gördü. Ve o yıldız... yanıp sönüyordu : 3 kısa - 1 uzun - 3 kısa. Genç artık bunun ne olduğunu biliyordu. Bu bir sinyaldi. Ve o gece anladı ki insanlık evrende yalnız değildi. Sadece... henüz doğru frekansa bağlanmamıştı.

Genç, o geceden sonra hiçbir zaman gerçekten uyanmadı. Günleri sürüyordu, evet; yemek yiyor, konuşuyor, araştırmalarına devam ediyordu ama geceleri... geceleri artık sadece uyumuyor aynı zamanda çağrılıyordu. Ve her çağrı, biraz daha derine iniyordu. Başta küçük şeyler değişti.

Fermi Paradoksu

Ezgi Türkmen

Ellerinde titreme başladı. Kalbi bazen düzensiz atıyordu. Doktorlar bunun stres belirtisi olabileceğini söyledi ama genç biliyordu, bu bir hastalık değildi.

Bu... uyumsuzluktu ; iki frekansın çakışması , insan bedeni ve onların dili. Bir gece tekrar geldi rüya. Bu sefer karadelik uzakta değildi. Genç doğrudan içindeydi ama bu kez yalnız değildi. Varlıklar etrafını sarmıştı. Daha yoğunlardı, daha “yakın”. Ve bu kez... bir tanesi diğerlerinden ayrıldı. Diğerleri titreşi yerken bu ayrılan daha sabitti, daha belirgin; neredeyse bir figür gibi. Genç, onun ne olduğunu sormadan anladı; şifacı ya da onların dilinde “maridyen”.

Maridyen konuşmadı. Elini ya da el gibi görünen bir frekans uzantısını gencin göğsüne dokundurdu. O anda dünya parçalandı. Genç kendini aynı anda iki yerde hissetti: bir yanda kendi bedeninde, yatakta, ter içindeyken diğer yanda... dalga formuna çözülmüş hâldeydi. Maridyen, onun kalbine baktı ama bu bir organ değildi artık. Bir titreşim düğümüydü. Ve düzensizdi. “Sen... iki dili aynı anda taşımaya çalışıyorsun.” Maridyen’in frekansı yumuşaktı. Ama içinde bir ağırlık vardı. “Bu, sizi kırar.” Sonra tedavi başladı. Ama bu... bildiğimiz bir tedavi değildi. Maridyen, gencin bilincini katmanlara ayırdı. Her katman bir hatıraydı; her hatıra bir sembol, her sembol... bir kapı. Genç kendini çocukluğunda buldu, sonra başka bir sahnede, sonra hiç yaşamadığı bir anda ama Maridyen her yerdeydi.

Bir noktada genç, eski bir metnin içinde olduğunu fark etti. Bir kitap ama sayfalar kâğıt değil, titreşim katmanlarıydı. Üzerinde anlamadığı semboller vardı ama aynı anda anlıyordu da. Bu, insanlığın “okült” dediği şeydi ama Maridyen gülümsedi ya da gülümsemeye benzeyen bir frekans yaydı: “Siz buna gizli bilgi diyorsunuz. Çünkü tamamını göremiyorsunuz.” Bu metinler... onların bıraktığı izlerdi. Hipnoz, trans, ritüeller... Hepsi insan beynini alıcı hâle getirmek için ilkel yöntemlerdi ama insanlar anlamamışlardı. Sembolü kutsamış, mesajı kaçırmıştı. Maridyen gencin zihninde daha derine indi. Orada... bir düğüm buldu; karanlık, yoğun, düzensiz. Genç titredi. “Bu ne?” Maridyen cevap verdi: “Korku değil. Bu... sizin türünüze ait bir yankı.” Ve o anda genç... onların gözünden dünyayı gördü.

Fermi Paradoksu

Ezgi Türkmen

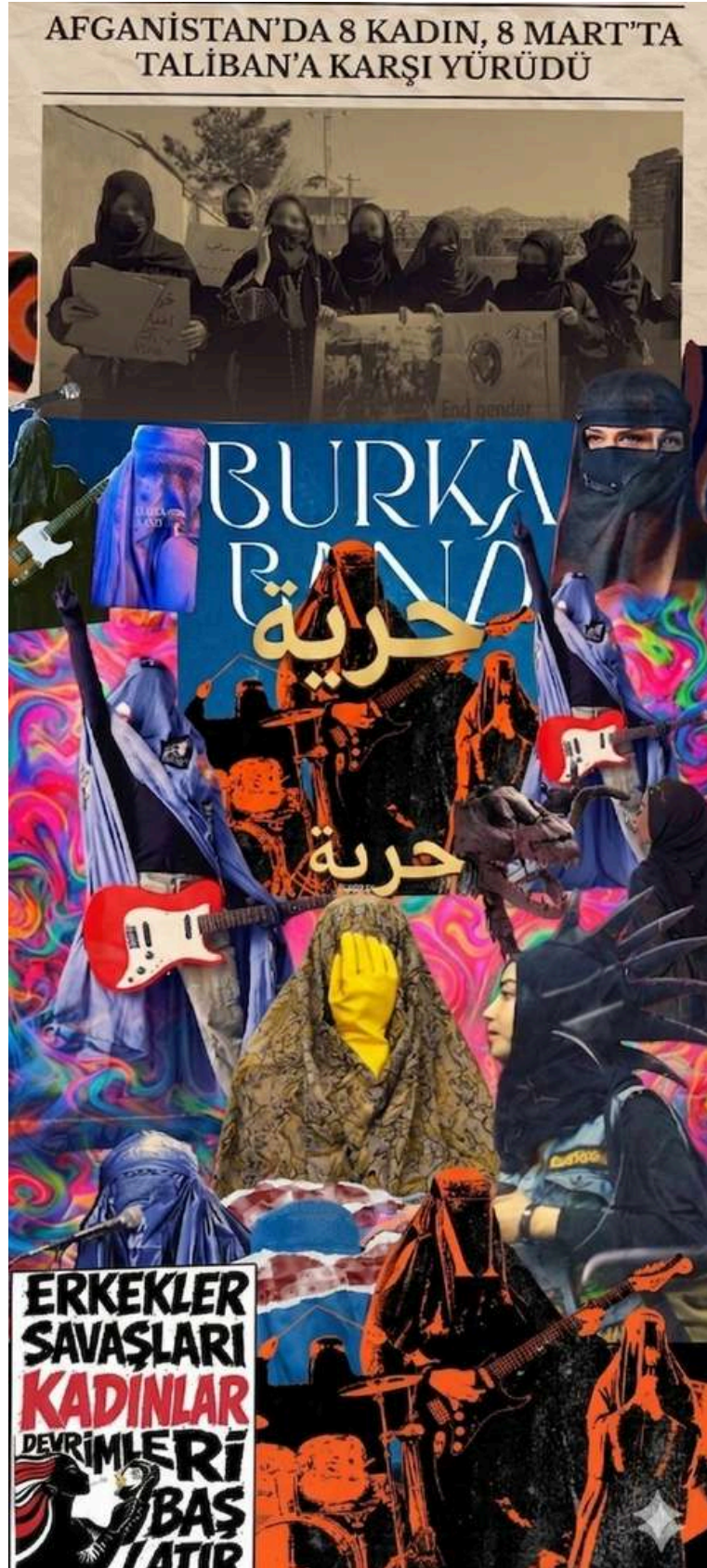

Dünya, uzaydan mavi bir küre değildi. Bir gürültüydü. Kaotik, çarpışan frekanslar... İnsanlar birbirlerine bağırıyorlar, sadece titreşimleri parçalıyorlardı . Savaşlar... onlar için silahlar ya da patlamalar değildi. Bir anda milyonlarca bilincin uyumsuz şekilde kopmasıydı. Bir şehir yok olduğunda, onlar şunu görüyorlardı: Bir frekans kümesi... aniden susturuluyor. En garibi şu ki onlar, savaşın nedenini anlayamıyorlardı.

Toprak, inanç, kimlik; bu kavramlar onların dilinde yoktu. Bir Maridyen şöyle dedi: “Siz, aynı frekansta titreşen parçaların birbirini yok ettiğini söylüyorsunuz. Bu... bizim için anlaşılmaz.” Peki neden müdahale etmiyorlardı? Genç bunu sordu. Ve ilk kez... bir sessizlik oldu. Sonra cevap geldi: “Çünkü siz henüz seçmediniz.” Genç anlamadı. Maridyen açıkladı: “Bir tür ya uyumu seçer... ya gürültüyü. Biz yalnızca dinleriz.”

Onlar gözlemciydiler. Çünkü müdahale, frekansı zorla değiştirmek demektir. Bu da... bir türü yok etmekle aynı şeydi. Ama genç farklıydı. O... duymuştu. Maridyen tekrar kalbine döndü. Düğüm hâlâ oradaydı. Ama bu sefer... onu yok etmedi. Onu yeniden ayarladı. Kalbin ritmi değişti. Artık tek bir atış değil, iki katmanlıydı; İnsan ve... diğer. Sonra Maridyen ona son bir şey gösterdi; bir grup insan , dünyada, farklı yerlerde ama aynı şeyi yapıyorlardı: Transa giren bir şaman, hipnoz uygulayan bir terapist, eski metinleri çözen bir araştırmacı, gece tekrar eden rüyalar gören bir çocuk, hepsi... aynı frekansa yaklaşıyordu. “Siz yalnız değilsiniz,” dedi Maridyen. “Ama henüz birbirinizi duymuyorsunuz.”

Genç uyandığında... kalbi sakindi ilk kez. Artık her sesi farklı duyuyordu, insanların konuşmalarını bile. Sadece kelime değillerdi; titreşim... Ve televizyonu açtığında... bir savaş haberi vardı. Genç artık görüntülere bakmıyordu. Gözlerini kapattı ve dinledi. Orada, o kaotik frekansın içinde çok zayıf da olsa... başka bir şey vardı; bir düzen, bir çağrı. 3 kısa - 1 uzun - 3 kısa. Ve genç artık biliyordu. Onlar hâlâ izliyordu ama daha da önemlisi izlenmekten ötesi vardı. Cevap veriyorlardı. Bu iletişim Fermi paradoksunu çürütmüştü. Bu da ancak bir sonun başlangıcı olabilirdi...

Rigor Mortis

Zülal Arıman

"Ölümden sonra kaslar sertleşir, tıpta buna rigor mortis denir."

Gülşah aradı. Hayırdır inşallah. En son pandemi döneminde konuşmuştuk. O günlerin kıyametvari atmosferinden mi nedir, sohbetimiz koyulaşmıştı. Elektrikler kesilmiş de mum ışığında oturmak zorunda kalmıştık sanki. Halbuki mezun olduktan sonra görüşeceğimizi düşünmemiştim. Ama pandemi biraz da, sürprizlerle dolu bir kolektif histeri dönemiymiş; biz de dönemin ruhuna uymuştuk zannedersenem. Saat sabahın beşinde aramalar, delilik sınırında mesajlar... Fakat hoşuma gitmiyor değildi. O tekinsiz matem havasında maruz kalmak istediğim ciddiyetin sınırı buydu. Misal bir gece, flört ettiği adamın tuhaf fantezileri olduğunu anlatmak için aramıştı. Böyle mühim mevzularda kanaat önderi ben oluyorum tabii. Bir sabah da "Fatih İstanbul'u almasaydı ne olurdu" mesajıyla uyanmıştım, hakkını yiyemem... Mühim bir mevzu varmış gibi" Kadıköy'e gelin, içip konuşalım bunu" dediğimi hatırlıyorum. Fakat sonra pandemik hezeyanlar bile bitmezden evvel, şartel atmış misali muhabbetimiz kesildi. O gün bugündür pandemide vefat eden bir arkadaşım sayarım kendisini. Bir ay öncesine kadar...

Çok acil bir mesele olduğunu söylüyor, beni İstanbul'a çağırıyordu. Telefonda söyleyemeyeceği bir şeymiş, ona sadece ben yardım edebilmişim. Benim gibi evhamlı birinden, üstelik telefonda söylemeyeceği bir şey için yardım istemesi ne büyük incelikti; hangi pozisyona layık görülmüştüm kim bilir. Evhamımı biraz erteledim, zira merakım üstün geldi. Beni bir telaş İstanbul'a çağıracağı ne olabilirdi ki, beyaz yakalının birinden "kölen olabilir miyim" teklifi mi almıştı şimdi de. Bu merak beni celbetti, harekete geçtim. Orada olduğunu bildiğim bu kaosa gösterdiğim refleks, mıknaatısın karşısındaki çelik gibiydi. Az gittim, uz gittim.

İstanbul'a pandemi zamanında koyduğum mesafeyi aştım, hem de ne aşmak; Gülşah'a beni otogardan alması için bile ısrar etmedim. Belli ki onu evde durmaya zorlayan sebep, ciddi bir sebepti.

Rigor Mortis

Zülal Arıman

İlk şaşkınlığı evi gördüğümde yaşadım; müstakil eski bir ev görmeyi beklemiyordum. Ev, düz taban değildi; birkaç basamaklı dik bir merdiveni çıkmak gerekiyordu önce. Kemerli büyük pencereler, uzun beyaz güneşlikler... Her şey çok tuhaftı, olaylar başka bir alemde geçiyordu sanki. Gülşah kapıda karşıladı beni. Kırgınlığımı rafa kaldırdım; sarıldık, adab-ı muaşeret bilirim. Her ne olsa da tabiatım nazik, bittabi. Ne olduğunu sormaya daha fırsat bulamamışken, beni kapısı açık banyonun önüne getirdi.

Banyonun mozaik kaplama zeminine uzun uzun, şaşkın baktım. Doksanlara götürüyordu insanı, belki seksenlere. Mozaik kaplı zeminde bir adam, altında beyaz donuyla uzanıyordu.

Bir cesedi ortadan kaldırmak için yardımımın istenmesi ne onore ediciydi ama omuzlarıma, beklemediğim bir sorumluluk yüklenmişti; böyle bir şeye hazır olduğumu kim söylemişti ki. Yakalanma korkusu, hazırlıksız oluş ve performans kaygısı hepsi birbirine karışmıştı. Tüm olasılıkları hesaplamalı, tüm incelikleri düşünmeliydim. Üstelik Gülşah, verdiğim emeğe degecek biri miydi emin değildim.

Anlattığına göre kasıt yoktu, taksirle cinayet vardı. Bu koşullarda cesedi yok etmeye çalışmanın ahmaklık olacağına kanaat getirdim. Zira yakalanma riskini hayli artırdığı halde cesedi ortadan kaldırmaya çalışmak, ekseriyetle ifrat kabilinden bir küstahlık alametidir. Bu gaflete düşmemek gerektiğini biliyordum, kibir insanı şaşkırtmamalı; zira bir cesedi ortadan kaldırmak meşakatli bir iştir. En akılcı hamle iyi bir avukat tutmak olmalıydı. Norm dışı ilişkileri anlayabilecek ve geleneksel olmayan bir avukat... Kasıt yok; ihmal var evet! Ama Gülşah bu menfur akıbetten alınının akıyla kurtulabilir. Koca adamı kıyma makinesinde çekecek değiliz.

Cesedi banyoda bırakması ne dahiyane bir fikirdi ama; kokunun ağırlaşması için birebir. Hiç gerçek suç hikayesi de izlememiş besbelli; zavallı. Madem bu kadar acemisin bari risk alma. Cesedin rengi de değişmeye başlar yavaş yavaş, tiksiniç. İnsan şu mozaik kaplamalı zemine kıyamaz en başta, bir daha paklanmaz o yerler. Ben olsam o zemine yalınayak basamazdım bu olaydan sonra, öyle iğrenirdim yani. Fazla gamsız olmanın sonucu da bu nihayet. Madem bir iş yapıyorsun tam yap.

Rigor Mortis

Zülal Arıman

Taksirle adam öldürmek... Herifcağızı evdeki çeyiz sandığına kapatmış o gün. Gece olunca da dışarı çıkıp eğlenmiş. Alkolün tesiri devam ederken, evin yolunu bulmak gelmemiş içinden... Nihayet eve döndüğünde önce banyoya bakmış, adamı oraya kilitlediğini düşünmüş niyeysel. Tabii adamın banyoda olmadığını görünce, gerçeği dehşet içinde hatırlamaya başlamış. Hemen çeyiz sandığına koşmuş. Kapağı açınca ne görsün; adam rigor mortis, hadi çık işin içinden şimdi! İnsan ihtimalleri düşündükçe delirecek olur; hiç getirmeyebilirdi o sandığı aile evinden... O zaman herifin, "ille sandığa kilitleneyim" diye ısrar edeceği bir durum en başta olmazdı, fakat daha azına razı olmamış beyefendi; koşullar kloströfobikleştikçe daha keyifli olacağını düşünürmüş. Tabii mevzubahis olan müşteri memnuniyeti. Ne yapsaydı Gülşah, önünde sonunda müşterinin arzusunun gerçekleştirilmesiyle mükellefti. Oyunun tabiatındaki paradoks buydu hattizatında; köle-efendi diyalektiğinin böyle muğlak olduğu bir kurguda, hükmeden ve itaat eden arasındaki çizginin bulanıklaşması sürpriz değildi artık. Gülşah'ın bu anlamda bir fantezisi yoktu; onun buradaki motivasyonu para kazanacağı alternatif bir kaynak yaratmış olmasıydı. "Taş attım da kolum mu yoruldu sanki" diye düşünmüştür mesela.

Bu talihsiz adamcağız kontrolünü ve iradesini Gülşah'a devrederken, aslında buna tezat oluşturacak talepkar bir pozisyonu işgal ediyordu. Kurgusal konumu itibariyle itaat etmesi gereken adam, aslında oyunun mimarıydı. Belki bir çeyiz sandığında öleceğini tahmin edemezdi ama o sandığa kilitlenmeyi çok istemişti. Hatta Gülşah'ın, onu sandığa kilitledikten sonra dışarı çıkması, bu kurgunun bağlamı açısından düşünülduğünde mümkün merteye tutarlıydı. Herifcağızı sandıkta bırakıp evden çıkması, birlikte aldıkları bir karardı. Oyunun bir parçasıydı. Böylece beyefendi tahayyül ettiği şiddette aşağılanacak, nihayetinde dehşet bir tatmin yaşayacaktı. Hesaba katmadıkları şey, Gülşah'ın o gece eve dönmeyi unutmama ihtimaliydi. Aslında merhum, kendisini dehümanize eden bu doğal, yapmacıksız performans sayesinde altın vuruşunu yapmış; adeta kıvılcık elmasını bulmuştu. Adamın tahayyül ettiği, hayaliyle titrediği aşağılanma biçimi buydu kuşkusuz ki. Birini sandığa kilitledikten sonra dışarı çıkmak yeterince aşağılayıcıydı. Fakat daha aşağılayıcı olan; Gülşah'ın, adamı sandıkta unutacak kadar, insanlıktan çıkarmış olmasıydı. Aynı gece, köpeğini tuvalete çıkarması gerektiğini hatırlamıştı; fakat itaatkar müşterisinin kilitli sandıktaki akıbeti, gece boyu aklına gelmemiştir.

Rigor Mortis

Zülal Arıman

Eh, Gülşah kantarın topuzunu kaçırmıştı pek tabii; fakat işini ne ölçüde benimsediğinin trajik bir örneği idi bu.

Kusursuz ve doğal oynuyordu, mekanik bir nizamla yapıyordu işini. Sorgulamıyordu; rollerin akışkanlığını, etik tartışmayı, cinsiyet normlarının yeniden ama daha gizli üretimini düşünmüyordu. Gülşah sorgulamazdı, hissetmezdi; yargılamazdı da. Ne kendini yargıladı ne itaatkar müşterisini. Her şey yüzeyde görüldüğü kadardı. İnsani değerlere mugayir bir pozisyonda bile, üstlendiği rolü o kadar sıradan ve alelâde bir şey yapıyormuş gibi oynamıştı ki, düşüncelerim muğlaklaşmış ve ne söyleyeceğimi bilememiştim.

Kalp krizi geçirdi, öldü diyecekmiş; cesedi sandıktan çıkarıp banyo zeminine o yüzden sermiş... Gerçekten ölüm nedeninin anlaşılmayacağını mı sandın ah! Tam bir akıl tutulması. Oysa ki yapabileceği tek şey, cinayet motivasyonunun olmadığını ve bu vahim sonucu ön görmediğini anlatmaktı. Onca mesaj, görsel, arama, ses kaydı, video... Kasıt olmadığı kanıtlanabilirdi. Fakat Gülşah bu trajik sonun sorumluluğundan hiç de rasyonel olmayan bir yüzeysellikle ve yüzsüzce kurtulmak istiyordu. Bir sivrisinek ölmüş gibi davranıyordu. Tabii vicdanının rahatsız olması için yeterli zamanı yoktu. Merhamet, acıma, nedamet yoktu; korku, telaş, öfke ve tiksinti vardı. Ah cesedi bir yok edebilseydi... Hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebileceği bir ihtimaldi bu. Ne banyonun mozaik kaplamasını değiştirir ne de çeyiz sandığından kurtulurdu. Evden taşınmak aklının ucundan geçmezdi. Konsept gereği aşağıladığı adamdan ilk kez sahiden nefret etmişti; nasıl bir musibete sebep olmuştu kaşkaval herif. Sahibesine böyle büyük bir külfet yüklemeye nasıl cürret edebildi, bu ne vurdumduymazlık ve ne lakayıt bir gamsızlık haliydi. Ölümün gerçekleşmesine zemin hazırlayan koşullar oluşmuştu; ölüm, Gülşah'ın sandığı kilitleyen elleriyle gelmişti. Elleri, bu vahim olayda herifcağızın iradesine iştirak etmişti. Ama hepsi buydu işte. Gülşah'ın elleri aracıydı. O, Kendisinden beklenen "muktedir" rolünü layıkıyla ve sorgusuz sualsiz performe etmişti. Bir performans sanatçısıydı kuşkusuz ki. Hayatını sanatıyla kazanmak durumundaydı. Bir iş kazasıydı bu; özneler geçişkendi. Sembolik bir cezadan fazlasını almamalıydı. Hem iradesi ücretlendirilen aslında Gülşah değil miydi. Erkek yargısı Gülşah'ı suçlu bulacaktı tabii. Oysa ki, Gülşah bir insanın oksijensiz ortamda ne kadar dayanabileceğini nereden bilsindi...

Rigor Mortis

Zülal Arıman

Gülşah her bir şeyin uzmanı değildi nihayetinde. Öyleyse haksız bir yargılama olacaktı bu. Üstelik o gece sarhoştur işte; cezai indirim olmalıydı, muhakkak olmalıydı!... Hepi topu bir orgazm için böylesi bir iştahla aşağılanmayı arzulayan bir mahlukun mevdüyetini -istemedi- ortadan kaldırdı diye Gülşah'ın yaşamın dışına itilmesi adil olur muydu. Gülşah'a hayatın trajedisini sahiplenmediği, sadece "bu işten nasıl sıyrılıyorum"ı düşündüğü için kızılıyordum; öte yandan, böyle bir garabeti sahiplenmenin ne kadar zor olduğunu da görebiliyordum.

Merhumcağızı nasıl bilirlerdi kim bilir... Ben rigor mortis bilirdim. Ölmeden önce son anlarında şehvet ve hazla vecd olmuş, zevkten göğe yükselmişti. Mutlu son; muhayyilesinin bile yaratamayacağı türden müthiş ve eşsiz bir esareti teneffüs etmişti. Yüzünde bir tebbessüm, dudaklarında bir isim vardı; Gülşah. Daha sıcak bir ölüm düşünülemezdi. Oksijen bitti, nefes kesildi; erotik asfiksi ve kapanış.

Benim Kurgum Senin Gerçeğini

Alpay Eglenen

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bir gün otobüsteyim. Kapı açıldı. İniyorum. Karşımda çocukluğumun geçtiği Lunapark ve tam o sırada kulaklığında Büyük Ev Ablukada çalıyor: “Üzgünüm, eskisi gibi değil lunapark.”

Bir gün otobüsteyim. Kapı açıldı. İnmiyorum. Karşıda Diyanet Camii. Durağım değil. Tam o sırada kulaklığında IAMX çalıyor: “No maker made me.”

Bunlar tesadüf mü?

Carl Gustav Jung, bu tür denk gelişleri (en yakın arkadaşım *denk gelişmek* der) eşzamanlılık olarak adlandırır ve benim deyimimle, bilişsel süreç ile fizik dünyadaki bir olayın özne açısından anlamlı örtüşmesi olarak tanımlar. Fiziksel neden-sonuç ilişkileriyle açıklanamayan bu anlamlı denk gelişmenin rastgele olmayabileceğini ve aralarında henüz keşfedemediğimiz bağlantılar kurulabileceğini savunur.

Hadi en başa dönelim. Başımın secdeye değdiği, içine doğduğum başkalarının gerçekliğinin hayatımı bilmem ne yaptığı; Abiler'e gittiğim, sabah namazı vaktinde Samanyolu TV'den *Sırlar Dünyası*'nın tekrarını izleyerek ağladığım zamanlara. Hakikat inandığım dinse neden canım acıyor? Canımı acıtan ya da canımı acıtanı engellemeyen bir hakikatin savunucusu olabilir miyim? Tam bu sırada Jakuzi çalıyor: *Yardım et, yaramıyor korkuluk işe*. Bu sefer denk gelmedi. Şarkıyı kasıtlı açtım ve “*zamani geldi, çöpe attım günlerimi*”.

Zaten başka bir şey anlatıyor şarkı ama tek tek aldığımda mısraları, uyuyor halime.

Benim gerçekliğimde her şey istediğim yerde.

Benden istenileni yaptım. Benim istediklerim yapılmadı. Demek ki hakikat bu değil ya da istediğim hakikat bu değil. Kontrol bende değil.

Tamam tamam, bu son. VNV Nation'dan *Control loop*'a alındı. Metni ana eksenine sabitliyorum. Başka şarkı yok. Metni kontrol ediyorum.

Geçmişim bile ne yaşadığımı düşünürsem odur, geleceğimi ise tasarlarım. Şimdi mi? Geçmişte tasarladığım yerdeyim. Kısmen. Mutlak kontrolü ele geçirene kadar kısmen. Sınırlarım giderek genişliyor.

Benim gerçekliğim kendi sınırlarımda hepimizinkinin hükmünü dışarı itiyor.

Benim Kurgum Senin Gerçeğini

Alpay Eglenen

Lisede ikinci sınıfı ikinci kez okuyorum. Sınıftayım ve o dönem şunları düşünüyorum: Hakikat ne? Hakikat şu an inandığım şey olamaz çünkü argümanları olgularla uyuşmuyor. Olgular daha geniş bir açıklamaya ihtiyaç duyuyor yaşamı kontrol edebilmem için. Bana sağlanan gücün kapsamı istediğimi almaya yetmiyor. Gerçeklik yetmiyor. Onu aşmam gerek. Artık Auguste Comte'un Üç Hal Yasası'na göre bireysel olarak Teolojik Aşama'dan Metafizik Aşama'ya geçişe hazırım.

Bir arkadaşımın elinde sonradan Cem Yılmaz'ın bile şakalarına konu olacak *The Secret* adlı, yazarı Rhonda Byrne olan kitabı görüyorum ve merak edip elinden alıyorum. En arka sıraya geçip kitabın bana istediğim cevabı vermesini deneyimliyorum. Neye inandığının değil, nasıl inandığının önemli olduğunu ve hakikatin sadece bir ilke olup onun içini kendi ütopyamla doldurabileceğimi kavriyorum. Mutlak kontrol vaat ediliyor ve kabul ediyorum. Benim için yaşam o noktada başlıyor. O günden beri varlığım genişliyor, o günden beri dizaynım yayılıyor ve bana engel olabilecek hiçbir güç yok. Bir insan hayatı üzerinde en keskin belirleyicilerden biri olarak görülen coğrafya bile kaderim olamaz. Savaşın ortasında kalabilir ve kurşunlara değmeden ıslık çalarak ve yürüyerek sınırları geçebilirim. Yaşlanmayı, ölümü bile durdurabilirim ya da onları kendimce şekillendirebilirim ya da ne istersem onu yapabilirim ya da yapmam. İşte doğum günümde arkadaşşıma yazdığım Whatsapp mesajları:

[00:27, 03.03.2026] Alpay: giderek gençleşiyorum

[00:28, 03.03.2026] Alpay: ölümsüzlüğe bir adım daha yaklaştım

[00:28, 03.03.2026] Alpay: insanları etkileyeceğim

[00:28, 03.03.2026] Alpay: giderek sayıları daha da artacak

[00:28, 03.03.2026] Alpay: zihinlerine sızıp hayatlarını değiştireceğim

[00:28, 03.03.2026] Alpay: olumlu ya da olumsuz

[00:28, 03.03.2026] Alpay: sınırları aşacağım

[00:28, 03.03.2026] Alpay: gezegenleri, galaksileri, zamanları

[00:28, 03.03.2026] Alpay: Tanrıyım.

[00:29, 03.03.2026] Alpay: teşekkürler.

Benim Kurgum Senin Gerçeğini

Alpay Eglenen

Sonra Walter Ernest Butler adlı majisyen ile tanıştım. *Maji: Anlamı, Amacı, Gücü* kitabını okudum ve aslında *The Secret*'ta bahsedilen çekim yasaının majinin herkese uygun hale getirilmiş gündelik bir versiyonu olduğunu gördüm. Butler majiyi iradenin bilinçli şekilde yönlendirilmesi olarak tanımlar. Kişi, sistematik bir biçimde ritüeller aracılığıyla iradesini bilinçli olarak yönlendirip gerçekliği etkileyebilir. Bunun nasıl gerçekleştiğine dair çağdaş fizik kuramlarına dair yorumlardan ve Jung psikolojisi üzerinden açıklamalar arar. Bilim yeterince gelişir ve zihnin gerçekliği etkileyebildiğine dair kanıtlar bulursa gerçeğin ne kadar saykodelik bir yapı olduğu da görülecektir.

Sıradaki aşama sonuncusu: Pozitivizm. Hakikat belki de sandığımızdan daha basittir. Kültürel sağduyular yaratılışı yücelttiği için varoluşa dair bilimsel açıklamalar saçma gelir. Ön yargılar der ki bu kadar basit olamaz. Yooo! Olabilir. *13* adlı kitabımda beşerî her gelişimin ihtiyaçtan doğduğu çıkarımını genişleterek giriştiğim yaratılış ya da yaratılmayış sorgulaması şöyle: *Bizim varlığımız, neyin yoksunluğu o hâlde? Var olan her şey bütün olarak bir ihtiyaç mıydı? Varsa eğer tanrı da dahil olmak üzere tüm varoluşa ihtiyaç duyan ne? Olanların dışında kalan tek şeyin yokluk olduğu kabullenilirse ve olmayan bir şeyin de ihtiyaç duyması mümkün olmayacağından; varoluşun aynı anda hem kendisine ihtiyaç duyup hem de var eden ve bu iki eylemi ezeli ve ebedi sınırsızlıkta aynı anda uygulayan bir mekanizma olduğu sonucuna varabilir miyiz? Biz de bir şey için doyum anlamını taşıyorsak, her ölüm o şeyin bu doyumdan aldığı hazı korumak için mi? Şimdi bu ne alaka? Bak yoldaş, olay şu. Burayı doğru kabul edelim. Bizler de bildiğin üzere aynı yolun yolcusu olarak ihtiyaçlarımızı gidermeye güdülü varlıklarız ve bu yolda işe yarayan şey doğrudur. Bilime itibarını kazandıran da budur. Şimdi benim kişisel olarak işime yaradığını gördüğüm yoldan çıkardığım kurguyu aktarıyorum. Bunlar bilimsel olarak kanıtlanmış olmasa da kanıtlanabilir şeyler olmakla birlikte birtakım fikirlerin kişisel deneyimler üzerinden doğruluğunun gözlemlenmesi sonucu varılmış sonuçlardır.*

İhtiyacımız kadarını sorgulayacağız ve bu yüzden bizden öncesinin nasıl olduğuna bakmayacağız. Kendimizi çoktan varken bulduk ve ihtiyaçlarımız var. Çift yarık deneyindeki gözlemci etkisi üzerine yapılan felsefi yorumlardan biri, bilincin atom altı parçacıkların davranışını etkilemek suretiyle gerçekliği değiştirebildiğini öne sürer. Butler'ın maji tanımıyla oldukça benzeşmektedir. Üstüne Mark Gober'ın *Bilincin Doğası* kitabında bilincin kuantumsal bir yapı olabileceği görüşü de bu zincirlemeye eklenince sihir iyice kendini göstermeye başlar.

Benim Kurgum Senin Gerçeğini

Alpay Eglenen

Zaten şu bilinci bir çözüme her şey anlaşılacak.
Varlığını doğrudan deneyimlediğimiz ve asla dışarıdan gözlemleyemediğimiz tek olgu; felsefenin ve bilimin halihazırda en büyük gizemi budur.

Bir sanatçı (evet, kendi kendimi atadım) olarak zihnin gerçekliğe doğrudan müdahalesine en uygun paradigma olarak *psikomaji* yöntemini tek geçerim. Bu, Alejandro Jodorowsky'nin psikanalitik bir terapi yöntemidir (evet, fazlasıyla iddialı bir önerme). Onun mantığında, Lüsüd rüyada nasıl kişi rüya görürken bilinç farkındalığında olup kontrol edebiliyorsa uyanık yaşam da bundan farksızdır. O, danışanlarına sorunlarının çözümü ya da yapmak istedikleri değişimler için gerçek hayatta sergilemeleri için sembolik teatral performanslar önerir ve kişi iradesiyle bu performansları deneyimlemeyi seçerek bilincine müdahale eder. Yani psikomaji, Jodorowsky'nin majikal yöntemidir ve ritüellerde araç olarak performans sanatını kullanır.

Her şeyi bilebilir miyiz?

Her şeyi bildiğimizde her şeyi bildiğimizi nereden bileceğiz?

Yolumuzu kesen bir duvarın ötesi yoksa, ötesine geçemeyiz.

Ötesine geçemediğimiz bir şeyin devamı olup olmadığını bilemeyiz.

Her şeyi bilsek bile bildiğimizin her şey olup olmadığı her zaman muğlak kalacak.

Herhangi bir şeyin mutlak olasılıksızlığına dair elimizde hiçbir kanıt yok.

Bu hakikat, her şeyin peşinden gidebileceğimizin dayanağıdır.

Lüsüd rüyada kişi gerçekten rüyada olduğunun bilincinde olup kontrol mü ediyor yoksa rüyasında rüyada bilinçli olduğunu ve kontrol edebildiğini mi görüyor? Bu şüphe, uyanık yaşama da genişletilebilir mi? Bilinç ve irade bir yanılısma mı? Önemi var mı?

Mutlu ol. Her şey bunun için.

Sev, mutlu olmak için.

Bu duygu, varoluşun hammaddesidir.

“Come to me.

Come to me.

A Guardian angel.

A spirit of comfort.

Spirit of any celestial sphere.

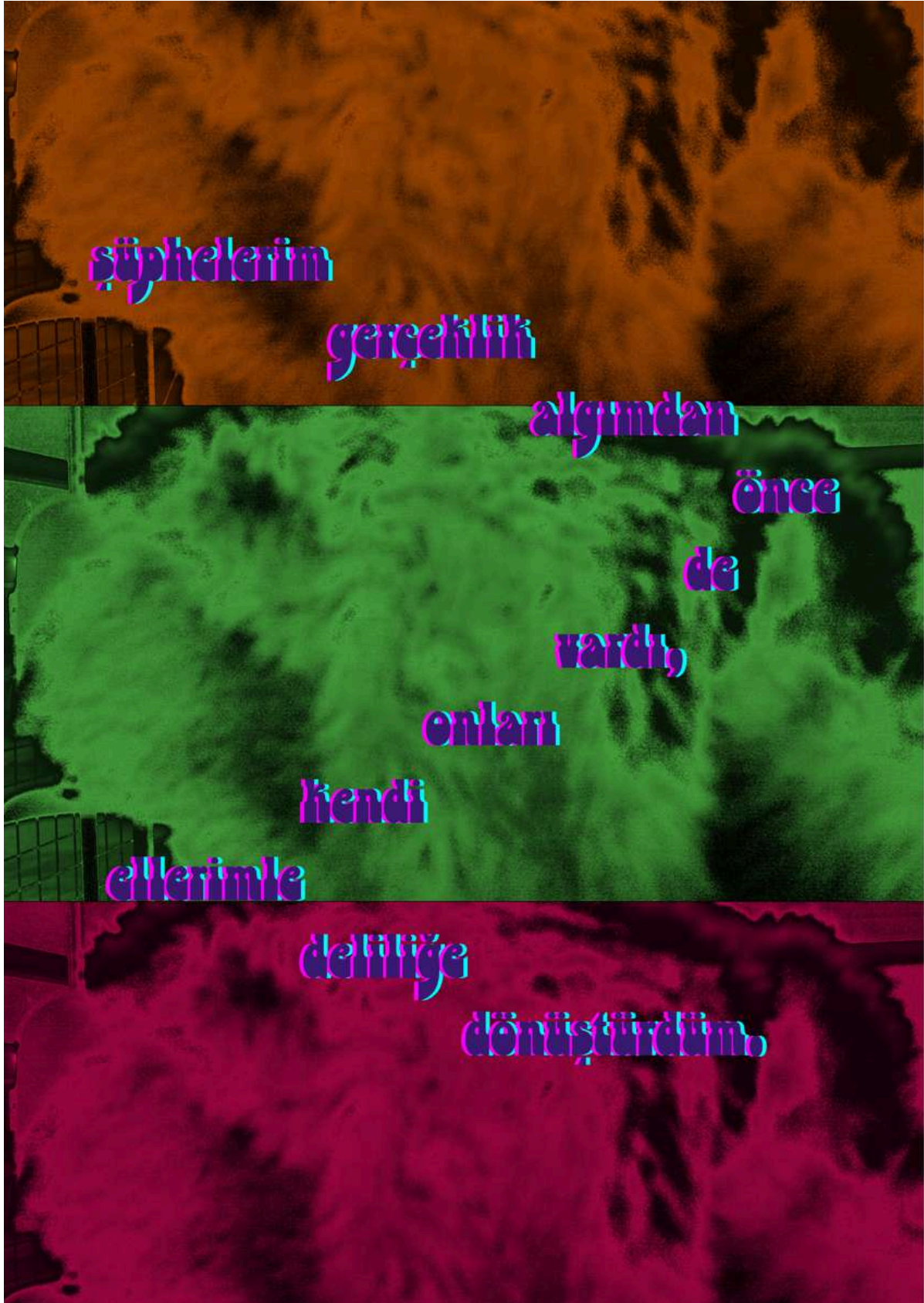
Anything.

Hear my call.

Come to me!”

Nosferatu, Robert Eggers, 2024

Yeni bir başlangıç. Kendi kendimin tanrısıyım.

Kıymık

Yavuz Evliyaoglu

Karanlığa hasret kubbelerim
Yorgun parıldamaktan
Her gün bin nazar
Uğulu kulaklarımda asılı
Kaşlarım çatırdamakta

Aramızdan biri—
sesi çıkan
Çukurlarından yükselip
Kara saçlarını ağartarak
Özgür bırakacak kubbelerimi
Eriyen yollarında

Tabanı yanık ayaklarım
Daralmış kafesin üzerinde
[İlâhi midir bilmem—
ritmi durmaz ruğhumun]
Göğün yedinci katında adımlarım
Kaybım:
Etim,
tırnağım,
zamağnım.

Aramızdaki!
Rahat topraklarımı kanat ve
kal:
bir kıymık gibi

Saykodelik Mevlevi

Yavuz Evliyaoğlu

İslam mistisizmine tasavvuf denir. Tasavvuf, hakîkate yaklaşmak için girilen, deneyimlerle ve ibadetlerle yürünülen bir yoldur. İnsanı nefsinin tahakkümünden kurtarmayı ve kalbi arındırmayı amaçlar. Mevlevilik de bir tasavvuf yaşama biçimidir. Zikir, tefekkür, musiki ve derin sohbetlerle Mevlevi, saykodelik denilebilecek haller yaşar. Bu deneyimlerle, kendi benliğinden sıyrılıp bir bütünün parçası olmayı (vahdet) arzular. Bu yazıda bir şiirimle birlikte Mevlevilik ile saykodelik deneyimin nasıl çalıştığını inceleyeceğim.

Her şiir kapı açmaz; bazısı insanın içine batar. “*Kıymık*” da öyle bir şiir: insanın, kendi içinde saplı duran o görünmez parçaya dikkat kesilmesini anlatır. Nefse, korkuya, özleme, bölünmüşlüğe, iç uğultuya. Bu yüzden “*Karanlığa hasret kubbelerim*” dizesi yalnızca imgesel bir açılış değil; mistik bir mekân tasarımıdır. Sesi büyüten, sessizliği derinleştiren, insanın kendi içine geri vuran bir oyuktur kubbe. Bir semahanenin tavanı, göğün tabanında bir tepedir; altında durana bir çukur.

Sema ayini dışarıdan bakanlar için estetik bir sarhoşluk haline benzetilebilir. Dönen bedenler, uzayan kollar, ney sesi, ağır ritim, sarhoşluk hâli... Oysa orada rastgele bir coşma değil, sıkı bir terbiye vardır. Sema, kendinden geçmenin sahnesi değil, kendini eğitmenin biçimidir. Dervişin ayağı yere basar ama amacı toprağa saplanmak değildir. Bedenini ritme teslim ederek aşındırır, inceltir, terbiye eder. Tam burada “*Tabanı yanık ayaklarım*” dizesi, bir iç sıkışmadan daha fazlasını gösterir. Çile vardır, bedel vardır. Yukarı çağrılan ama etten yapılmış olmanın ağırlığını hâlâ taşıyan insan vardır. “*Göğün yedinci katında adımlarım*” ile gerilim kendini bulur. Çünkü insan hem topraktır hem göğe meyleder.

Saykodelik deneyim/estetik, algının çözülmesiyle ilgilenir: sınırların bulanıklaşması, benliğin merkezden kayması, zamanın düz akışını yitirmesi, sesin görüntüye, görüntünün duygulanıma dönüşmesi. İşte bu yönüyle de tasavvufla temas eder. İkisinde de insan, içinde olduğu kabuktan bir anlığına dışarı çıkar. İkisinde de tekrar vardır: zikir, nefes, ritim, dönüş, uğultu. (“*Her gün bin nazar/Uğulu kulaklarımda asılı*”) İkisinde de bir “ben çözülmesi” yaşanabilir. Fakat benzerlik burada biter. Çünkü tasavvufun hedefi bir deneyim yaşamak değil, bir varlık terbiyesine girmektir. Saykodelik alan çoğu zaman kapıyı zorlar; tasavvuf ise eşiği geçtikten sonra nasıl oturacağını, nasıl susacağını, nasıl yaşayacağını sorar.

Saykodelik Mevlevi

Yavuz Evliyaoglu

Bu ayrım önemli. Çünkü modern insan çoğu zaman hissettiği yoğunluğu hakikat sanıyor. Sarsılınca derinleştiğini, coşunca aştığını, gördüğü her iç görüntünün sahici bir keşif olduğunu düşünüyor. Oysa tasavvufta her görüntü hakikat değildir. Her taşkınlık arınma değildir. Bazen insan yalnızca çözülür; ama çözülmek, olgunlaşmak anlamına gelmez. Mevlevilik bu yüzden yalnızca mistik bir atmosfer değildir. O, mûsikîsi, sembolizmi, edebi, terbiyesi ve usûlü olan ağır bir yoldur. Dönüş yalnızca estetik bir görüntü üretsin diye yoktur; insanın merkeze rağmen savrulmadan kalabilmesinin imkânını sınar.

“Aramızdan biri— / sesi çıkan” dizesi, içimizde konuşan o başka sesi çağırıyor. *“Kara saçlarını ağartarak”* yükselmesi de boşuna değil *aramızdaki*nin; dönüşümün bir bedeli var çünkü. İnsan yürümek ister ama yürüyen ettir, tırnaktır; yürüten zaman. Bir insanın bu hayatta sahip olduğu en kıymetli şey zamandır. Ve zaman tükenir; etle tırnağın arasında.

En sarsıcı kısım ise finalde: *“kal: / bir kıymık gibi.”* İşte bu, şiirin hakîkate en çok yaklaştığı andır. Tüm o dönüşümler, saykodelik deneyimler, vecdler son bulur. Yükseldiğin yerden düşer, taş gibi gerçekle baş başa kalırsın. Hakîkat çoğu zaman teselli etmez; rahat vermez. İçeride kalır. Batmaya devam eder. İnsan da dünyanın rahat topraklarını kanatır ve kalır.

İnsan, bu dünyanın kıymığıdır.

Ben de Oturup Bu Şiiri Yazdım

Hazar İzgi

---

tabular can sıkıyor ben
tabutçu olmak istiyorum demiştim sevgilime
sadece feryatlar yükselince mahallede
kepenk açmak ve görmek istiyorum
ölüsünü sıgdırmak isteyen gözleri
almak istiyorum paralarını cepten
nefesi veresiye tüketip
istemeye yüzü olan titrek seslere
sormak istiyorum tek tek
hala isteyip istemediklerini
bu kapıya bir tek sırtında ölüyle gelinmeyi
bir nimetten bilmeyi
alın size benden bir tabut, bir çaput, bir deri
önce dirinizi
sonra ölünüzü
ya gömün tahtalara
ya çivileyin toprağa
yoksa ölülerin önünde
patlatırım bu meydanda kendimi.

sustu ve sadece dinledi, tanımadık bi vahşetti
çok düşünüyorsun gitmem gerek dedi
ocakta ütü prizde yemek gibi bir şey mi unuttun dedim
allah kahretsin seni dedi
dikkat et ölme dedim

gitti.

Yüzü Çalınmış Bir Suçlu

Hasan Çelikkol

Zaman bitti, küller çoktan soğudu
Ölünce nereye gideceğim umurumda değil
Hiç ilgilenmiyorum
İçimde yelkovanlar dönüyor dünya ile birlikte

Her gün nefret ettiğim bir bedenle sevişiyorum
Çok zor ama daha zoru da var
Çökmüş kelimelerden dizeler doğurmak
Zamansız bir yolculuk istiyorum yeniden

Gökyüzünde yedi lekeli bulut, belki intihar ederim
Bu seçim kendi tercihim
İntihar, ihanet gibi kendini doğurur.
Bu ne demek - rahme düşen her şey kaderdir

Yüzü çalınmış bir suçluyum
Sizin de bende gördüğünüz yalnızlık
Rüyaların koridorlarında kaybolmuş bir kurban
Uykuya geçtiğim an Mefistofeles uyanıyor zihnimde

Neler hissettiğim belirsiz
Ben çoktan geceye karıştım

Kodşiiir - Emine Beder vs. Hannibal Lecter

Umut Yalım

```
'' ANTI_RECIPE_ENGINE v0.1
'' Emine Beder vs Hannibal Lecter
- gastronomi = ontoloji
- zaman = doğranabilir bir madde
- düşünce = düşük ateşte çalışan işlemci

class Malzeme:
    def kes(self):
        return "zaman ince ince kıyıldı"
    def haşla(self):
        if self.isim = "zaman":
            return "zaman haşlanmaz"
        else:
            return "zaman kaynamaya başladı"

class Beyin:
    def düşün(self):
        return "beyin kısık ateşte düşünür"

class GelecektekiBesin:
    def protein(self):
        return "geleceğin tek besin kaynağı: insan"

class Tarif:
    def arif(sız):
        malzemeler = [ "zaman", "sünnet_derisi", "insan_teni" ]

class Tarif:
    def malzemeler:
        malzemeler = "insan tenleri arasında sünnet derileri"
        "zaman ince ince kıyıldı"
        "beyin kısık ateşte düşünür"
        "geleceğin tek besin kaynağı: insan"

class Tarif:
    sınıf malzeme:
        malzemeler = ["zaman", "sünnet_derisi", "insan_teni"]
        "kıymalı börek = insan tenleri arasında
        "zaman ince ince kıyıldı"
        "beyin kısık ateste düşünür"
        "geleceğin tek besin kaynağı: insan"

son = random.choice("meyhane", "gasilhane", "eczane",
    "marine_edilen_zombi", "kerhane")
print("metin burada biter ->, son)
```

Feodorite

Emir Hakkı Ersoy

Kaçtığımız günler oldu
hep mi beraberdik yoksa

Anlaşmanın bozulduğu günde yiz Feodor
sıkışıp kaldığımız bu hiçlik
bizi içine çekince biter sandık
bilemedik günahlarımızın vücut bulacağını
ne beklenirdi ki zaten
bizi toprak bile kabul etmedi

Biz diye bir şey var mı Feodor?
yoksa sen zincirli, parmaklıklar aradında
darağacına gün mü sayıyorsun
bazen anlat istiyorum
günahlarının bedelini neden bileklerime bağladın
o deliğinden çıkarmadığın yılan niye kursağımda

Altı yıldır paylaşıyoruz bu koğuşu
taş zemin böbreklerimi parçaladı ama
ölemiyorum Feodor

Gözlerindeki sonbahar yakıyor tenimi
Cehennem misin Feodor
Şakaklarımdan akan kan
Ancak öyle anlam bulur
Anlamsızlık bütünlüğü içerisinde
kaybolur

Saltanatımı ayaklar altına alın
sonumu yaşamaktan korkmuyorum
ama ne zaman monarşi hüküm sürerse
gelin cesedime sövün.

İngiliz Gizemine Bir Yol Açma:

Metafizik Şairler ve John Donne - Nevin Ulusoy

On Yedinci Yüzyıl İngiltere'si. Kraliçe Elizabeth'in mutlak hükümlanlığı yok artık, Anglikan Kilisesi'nin bu hükümlanlıkla kol kola sarsılmaz iradesi de özgürlük dalgalarıyla titremede. Orta sınıfla aristokrasinin savaşı; Anglikan Kilisesi'ne, kilisenin mutlak hakimiyetine karşı çıkan Püritenler; saf dini inanç arayanlar, süslerinden arındırılmış. On Altıncı Yüzyıl'da sanata da yön veren düzen; katı kurallar yerini yeni nefeslere bırakmada. Siyasi ve dini gelgitler sanata da yeni yollar açar elbette.

Metafizik şairler, On Yedinci Yüzyıl'da ortaya çıkmış serbest bir şairler grubunu ifade ediyor. Bu terim ilk defa Dr. Samuel Johnson tarafından kullanılmıştır. Eserleri son derece yaratıcı imgelerin kullanılması, aşk, ölüm, din temalarının zekice işlenmesi, lirik özelliklerden çok günlük konuşma dilinin öne çıkmasıyla ünlüdür. Dünyevi konularda yazan şairlerin yanında dini şiirler yazanlar da vardır. Kendilerinden önce gelen şairlerin yapay diye adlandırılabilir tarzlarını, geleneksel hayal gücünü bir kenara bırakmışlardır. Aşk yalnızca ruhsal bir şey değildir, fizikseldir de. Ünlü şair John Dryden'in deyişiyle "zavallı bir kelimeye binlerce kez işkence edilir". Shakespeare'in fantastik karakterlerine karşıdır. Her şey hakkında bilgi sahibi olduklarını göstermeye çalışıyorlardı şiirlerinde, okurlarından da bilgili olmalarını talep ediyorlardı. Barok dönemle ilişkilendirilen metafizik şairlerle ilgili ünlü İngiliz şair T. S. Eliot ciddi bir çalışma yapmış, modern zamanların şiir göğüne o enfes dizeleriyle yeni çakımlar getirmelerini sağlamıştır. Helen Gardner 1957 yılında basılan Metafizik Şairler kitabında Shakespeare ve çağdaşı Sir Walter Raleigh'i öncü-metafizik şairler olarak tanımlar. En önemli metafizik şairler John Donne, George Herbert, Andrew Marvell, Henry Vaughan, Abraham Cowley ve Richard Crashaw'dur.

John Donne 1572-1631 yılları arasında delidolu çalkantılardaki İngiltere'de yaşadı. Londralı bir tüccardı babası, annesi Thomas Moore'la akraba bir Katolik. Katolik bir eğitim gördü o da; sonra reddetse de bilgilerini, elbette düşünce tarzı çok etkilenmişti bu mezhepten. Oxford ve Cambridge'de eğitim hayatına devam etti. Hukuk, dil ve ilahiyat üzerine yoğun bir çalışma dönemi oldu. Bir yandan da şiirlerini yazmaya başlamıştı. Bir Avrupa gezisi, sonrasında bir soylu olan Sir Thomas Eagerton'un yanında çalışma hayatı; dünyevi başarılar ufukta parlarken, aşk... Eagerton'un yeğeni Anne'le gizlice yapılan evlilik ; karşı çıkılmıştı çünkü Anne'in ailesi tarafından. Yıllarca sefil bir hayatı oldu sonrasında şairin. İşinden kovulmakla kalmadı, bir müddet hapis de yattı. Hami arayışlarıyla geçti zaman.

İngiliz Gizemine Bir Yol Açma:

Metafizik Şairler ve John Donne - Nevin Ulusoy

Katoliklik, Cizvitlik karşıtı eserler verdi bu dönemde. 1615'te rahipliğe başladı, sonrası hızlı bir yükseliş. Az şiir yazıyordu artık, dini şiirleri bile rahip olarak göreve başlamasından öncedir. Vaiz olarak ünlendiği sırada, 1617'de eşini kaybetti. On ciltlik vaazlarını yazdı sonrasında. Londra'da hala elden ele dolaşan fazlasıyla özgür, flörtöz şiirlerin şairiyle bu vaazları kaleme alanın aynı kişi olması garip görünüyordu doğrusu. Ancak şiirlerinin özünü oluşturan entelektüel hırs, zengin ilgi alanı, pırıl pırıl zekâsı ikisine de hayat veriyordu. Kutsalın anlamını değiştiren, dünyevi diye adlandırılan şeyleri adeta göksel anlamlara bürüyen bu şiirlerle St. Paul Katedrali'nde verilen coşkun vaazlar, Donne için kilit kelime diyebileceğimiz o zekanın (wit) ürünüydü.

Donne'in şiirleri üzerinde yoğun bir çalışma gerekiyor her zaman. Uzaklara taşınan imajlar, düşsel bir analogi, yan anlam lar bolluğu, sesin zenginliği, şairin kendi deyimiyle "erkeksi ikna edici güç"le dolu dil. Aşk şiirlerinde, daha çok hiciv türünde kullanılan "sert"liğin, "güçlü dizeler" in, skolastik tartışmanın yer alması bu dizelerin en önemli özelliklerinden. Şiirleri çok modern, ancak geçmişle bağını koparmayan bir modernlik bu. Antik çağlardan, Ovid'den, Rönesans döneminden, Petrarch'tan etkilenmiş şair. Eğitimle bilenmiş keskin bir zekanın aşkın bir kendiliğindenlikle; simya, felsefe, ilahiyat, hukuk terimleriyle; erotik bir yaratıcılığın ürünleri bu şiirler. Aşk şiirlerinde yaygın olarak kullanılan pire, "The Flea", Donne'in en ünlü şiirlerinden birine adını veriyor. Sevgiliyi de aşığı da sokan pire, kanlarını birleştiriyor içinde, bu duruma onursuz diyemez kimse. Bedenlerinin birleşmesi de işte böyle onursuzluktan uzak, şereflerini lekeleyecek bir şey değil, sevgilinin aşığını reddetmesi gereksiz. Bir tapınak, evlik yatakları aynı zamanda pire. Geleneksel olarak aşığa yasak olan sevgili tenine dokunuşuyla pireye bir özenme görülür, ancak burada ikisini birleştiren ve ısrarla erotizme çağırın bir öge oluyor pire. Aşağıda inceleyeceğimiz "The Canonization", "Azizleştirme" şiirinde aşk, bir dine dönüşüyor, aşıklar da o dinin şehitlik mertebesine ulaşın azizleri. Zamanının en büyüklerinden Ben Jonson'un "anlaşılmadığından dolayı yok olmaya mahkûm" dediği eserler, bu kadar yüzyıl sonra ilham göklerimizde ışıllı; çağdaşları Shakespeare, Marlowe ve Jonson'la birlikte.

İngiliz Gizemine Bir Yol Açma: Metafizik Şairler ve John Donne - Nevin Ulusoy

---

THE CANONIZATION

For God's sake hold your tongue, and let me love,
Or chide my palsy, or my gout,
My five gray hairs, or ruined fortune flout,
With wealth your state, your mind with arts
improve,
Take you a course, get you a place,
Observe his honor, or his grace,
Or the king's real, or his stamp'd face
Contemplate; what you will, approve,
So you will let me love.

AZİZLEŞTİRME

*Tanrı aşkına sus, bırak da seveyim.
Ya da ayıpla titrememi, gutumu,
Birkaç gri saç telimi, ya da mahvolmuş servetimi,
Zenginlikle durumunu, zihnini sanatlarla geliştir,
Bir yol tuttur, bir yer edin,
Bir soyluyla görüş, ya da bir piskoposla,
Kralın kendisi, ya da basılı yüzüyle
Düşün; ne yapacaksan yap, tasdik et,
Bırak da seveyim işte*

Alas, alas, who's injured by my love?
What merchant's ships have my sighs drowned?
Who says my tears have overflowed his ground?
When did my colds a forward spring remove?
When did the heats which my veins fill
Add one more to the plaguy bill?
Soldiers find wars, and lawyers find out still
Litigious men, which quarrels move,
Though she and I do love.

*Ah, ah, kim incinmiş benim aşkımdan?
Hangi tüccarın gemilerini batırmış inlemelerim?
Gözyaşlarımın toprağını bastığını kim söyleyebilir?
Hangi baharı yok etmiş titremelerim?
Damarlarımı dolduran ateş ne zaman
Salgın listesine bir kişi daha eklemiş?
Savaşı var askerlerin, avukatlar da bulur
Kavgalarla yaşayan davacılar,
Ama biz aşığız*

İngiliz Gizemine Bir Yol Açma: Metafizik Şairler ve John Donne - Nevin Ulusoy

---

Call us what you will, we are made such by love;
Call her one, me another fly,
We're tapers too, and at our own cost die,
And we in us find the eagle and the dove.
The phoenix riddle hath more wit
By us; we two being one, are it.
So, to one neutral thing both sexes fit.
We die and rise the same, and prove
Mysterious by this love.

*Ne dersen de bize, öyle bir aşktanız;
Sevgilime sinek de, ben de bir diğeri
Ateşiz de biz, kendi rağmımıza ölürüz,
Ve buluruz içimizde Kartalı ve Güvercini.
Zümrüdüanka doğuşu daha incelikli
Bizimle; biz bir olarak ta kendisiyiz onun.
Böyle doğal bir şeye dönüşür iki cinsiyet,
Ölür ve aynılaşarak doğarız yeniden, bu da ispatı
Sırlı olduğumuzun aşkla.*

We can die by it, if not live by love,
And if unfit for tombs and hearse
Our legend be, it will be fit for verse;
And if no piece of chronicle we prove,
We'll build in sonnets pretty rooms;
As well a well-wrought urn becomes
The greatest ashes, as half-acre tombs,
And by these hymns, all shall approve
Us canonized for Love.

*Yaşayamazsak ölürüz biz de aşkla,
Ve uymazsak mezarlara, cenaze arabalarına
Efsanemiz, şiire uyar o zaman;
Tarihte yazılmasak da,
Aşk şiirlerinde inşa ederiz güzel odalar;
En kıymetli küllerin vazoya yakışması gibi,
Yarım dönümlük mezarlar kadar,
Ve bu ilahilerle herkes tasdik eder
Aşk için azizleştirildiğimizi:*

İngiliz Gizemine Bir Yol Açma: Metafizik Şairler ve John Donne - Nevin Ulusoy

---

And thus invoke us: "You, whom reverend love
Made one another's hermitage;
You, to whom love was peace, that now is rage;
Who did the whole world's soul contract, and drove
Into the glasses of your eyes
(So made such mirrors, and such spies,
That they did all to you epitomize)
Countries, towns, courts: beg from above
A pattern of your love!"

*Ve böyle dua ederler bize: "Siz ki kutsal bir aşkla
Sığındınız birbirinize;
Huzurdu aşk size, şimdiyse öfke;
Dünyanın ruhunu topladınız
Gözlerinizin yansısına
(Öyle aynalar ve casuslar,
Bir örneğini aldılar),
Ülkeler, şehirler, mahkemeler: dua ediyorlar
Böyle bir aşk için!"*

Şair kızgın. Burada ana karaktere karşı çıkan bir figür görüyoruz. Şiirde üç ayrı kişi var: Aşık, yani şair; sevgilisi; antagonist, karşı çıkan kişi. Şiirde konuşma dili hâkim. Fiziksel rahatsızlıklar sıralanıyor; titreme, gut hastalığı; şair genç değil artık. Donne eşiyle evlendiğinde işini kaybetmişti, hatırlayalım. Antagonist ruhsal şeylerden değil, materyalist ve dünyevi şeylerden bahsediyor hep. Şair beyazlaşan saçıyla, kötüye giden sağlığıyla alay etmesini istiyor karşısındakinden, ruhunun durumuyla değil. Toplumda bir yer edinmesini, para kazanması gerektiğini belirtiyor şairin karşısındaki kişi. Birilerine; saraydakilere, krala ya da yüksek mertebedeki bir din görevlisine yalakalık yapması lazım dünyada bir yer elde etmek için. Kral materyalist dünyanın başı, paranın üzerinde onun resmi basılı. Tanrı ruhsal şeylerin kralı. İlk dörtlükte hızlı bir ritim var, çünkü hep dünyayla ilgili.

İkinci bölüme geldiğimizde ritim düşüyor. Daha önemli, manevi meselelere değiniliyor burada. Bu şiir bir aşk şiiri, dini değil kesinlikle. Aşığın gözyaşlarıyla ne tüccarın gemisi batar ne de çiftçinin tarlasını su basar. Dünyevi korkularla doludur bu insanlar. Sevgilinin soğukluğundan söz ediliyor, titremeler... Ama aşık öyle bir arzuyla dolu ki cayır cayır bir ateş içinde. Maddi şeylerin güvenilmezliği de görülüyor. Savaş, kaos demek, kötülükle dolu. Askerler böylece para kazanır. Hukukçular da genelde zengindir. Mahkemeler de savaş meydanı gibidir, yine kaos.

İngiliz Gizemine Bir Yol Açma:

Metafizik Şairler ve John Donne - Nevin Ulusoy

Üçüncü bölümde aşıkların maddi şeylerin ötesinde olduğunu görüyoruz. Burada sinek imgesi bizlerle. Tüccarın gemilerinin yanında nasıl da küçüktür sinek, ömürleri de kısacıktır. Birbirlerinin etrafında uçarak geçirirler kısa zamanlarını. Aşıklar da sineklere benziyorlar, muma da; sinekler mumla, ateşle nasıl da büyülenirler; onlar da aşkla yanıyorlar, mumların yanarak erimesi gibi. Erimek, ölmek, orgazm olmaya da işaret eder. Nesnelere cinsel organları da çağrıştırır. Kartal vahşi, avlanan bir kuş, erkeklik sembolü. Aynı zamanda kralı da simgeler. Güvercin, barış, dişi, tanrısal bir imge. İsa Mesih'e de bir gönderme var. Birbirlerinde zıtlıklarını kaybedip bir bütün oluşturuyorlar, Zümrüdüanka gibi, yanıp ölüyor ve bir olarak yeniden doğuyorlar. Zümrüdüanka sırlı, mistik bir kuş; İsa Mesih'in yeniden doğuşu gibi. Din de tamamen açıklanabilen bir şey değil, aşk gibi.

Dördüncü bölümde antagonistin maddiyat aşkıyla yandığını görüyoruz, onlarsa kendi aşklarıyla tutuşuyorlar. Dünyevi her şeylerini kaybettiler ama aşkları azizlerin efsaneleri gibi, onunla yaşayacaklar. Mezarlar ne kadar pahalıdır, Donne'ın şiirlerindeki bölümlere gömülürler o zaman. Çok da yer kaplar mezarlar. Vazoya önemli insanların külleri konur, bir sanat eseridir de. Aşklarının, bu özel dinin azizleri onlar. Aşkları bir din, onlar her şeylerini kaybettikleri aşkları uğruna şehitler.

Son bölümde okurların aşkları için aziz ilan edildiklerini tasdik edeceklerini belirtiyor şair. Bu şiir onların mezarı. Gelecek nesiller dua edecek onlara, bu aşk şehitlerine. Birbirlerine sığınıyorlar manastıra sığınan keşişler gibi; huzur, güven içindeler. Cinsiyetler arası çarpışma sona ermiş; kartalla güvercin Zümrüdüanka oldu artık, tam bir uyum içindeler. Maddi dünyada hayatta kalmayı başaranlar, askerler, kartal ve güvercin hep kavgada; aşk bir öfke, kızgınlık. Gözlerinde birbirlerinin yüzü, gözleri sürekli birbirlerinde, birbirlerine aynalar, dünyayı, dünyanın özünü birbirlerinde görüyorlar. Gözleriyle çok özel aynalar yaptılar, çünkü birbirlerini yansıtıyorlar. Aşkları tam kıvamında, olması gerektiği gibi. Böyle bir aşk için Tanrı'dan yardım isteyecek gelecek nesiller.

Bir Saykodelik Şair: Paul van Ostajien

Gülcan Kahraman

Size beni çok heyecanlandıran avangart ve başına buyruk, Hollanda edebiyatında yeni bir dönemin kapılarını açan, Flaman şiirinde bir kambriyen patlaması yaratan şair Paul van Ostajien'den bahsetmek isterim. Hollanda edebiyatında saykodelikliğiyle yeni bir devir açtığından, ondan öncesi ve ondan sonrası vardır.

1896'da Belçika'nın Antwerp şehrinde doğan Paul van Ostajien, Flaman edebiyatının en etkili modern şairidir. Yenilikçi akımın ve hümanist ekspresyonizmin belki de en önemli temsilcisi olan Ostajien, 1928'de henüz 32 yaşındayken ne yazık ki şairlerin hastalığı tüberkülozdan hayatını kaybetti. Bu kısacık hayatında Hollanda edebiyatında şiiri temelinden yenileyerek ekspresyonizm, dadaizm ve fütürizm gibi yeni sanatsal akımları Hollanda şiirine kazandırdı. Sınırları zorlayan tarzıyla hep bir entelektüel arayışta olan huzursuz, asi ve zamanının çok ötesinde bir kişilik Ostajien.

Birinci Dünya Savaşı şairi derinden etkiledi ve sanatsal yeniliklerin en şaşalı merkezi olan Berlin'e kaçtı. Flaman şair, dadaist sanatın merkezinde, kaotik bir gece hayatında ve burjuva karşıtı çevrelerde bulur kendini. Bu dönem şiiri kökten değişir ve deneysel eserler üretmeye başlar. Geleneksel şiirden bilinçli bir kopuş sergiler. Berlin hayatı şairin şiirlerinde serbest ritimleri, görsel tipografiyi ve ses deneylerini fazlasıyla hissettirir.

Kendi döneminde tarihsel olarak uygun bir terim olmasa da şiirlerinin kesinlikle "saykodelik" bir etkisi olduğu inkâr edilemez. Saykodelik kültür her ne kadar 1960'larda ortaya çıksa da eserleri ile bu akımın öncüsü olarak kabul edebiliriz.

Van Ostajien'in şiiri, özellikle Berlin'de yaşarken, geleneksel mantığı yıkarak saykodelik deneyimlerle paralellik gösterir. Başyapıtı *Bezette Stad (İşgal Edilmiş Şehir)* eserinde "ritmik tipografi" kullanır. Şair kelimeleri sayfa üzerinde adeta dans ettirir, boyutlar ve yazı tipleri değişir. Kelimeler görmemiz ve duymamız gereken nesnelere dönüşür. İşitsel gözümüz payını alır. Flaman şairin bu tarzı okuyucuya halüsinatif bir etki verir.

Korku ve Acı Şölenleri kitabında gerçekliği kopuk parçalara, renklere ve seslere ayırır. Bu durum, dünyanın normal bağlamının yok olduğu farklı bir bilinç durumunu veya "trip" halini yansıtır. Ses odaklı olan *Melopee* ve *Boem Paukeslag* gibi şiirlerinde odak noktası elbette ritim ve sestir.

Bir Saykodelik Şair: Paul van Ostajien

Gülcan Kahraman

Ritim, görsel yoğunluk ve ses sayesinde okuyucusunda halüsinatif bir deneyim uyandırır. Farklı yazı tipleri ve kelimelerin beklenmedik yerleşimi, sağa sola saçılması sayfa düzenini huzursuz ve parçalı gösterir. Şiir bir dans şölenine dönüşür adeta. Şehrin dinamizmini hissetmeye başlarsınız, kalp atışını... Bir tür “bad trip”...

Boem Paukeslag (Güm, davul vuruşu) (*Bezette Stad* kitabından -bu kitabı Birinci Dünya Savaşını ve sonrasında yaşamın patlamasını anlatır ve kutsar-) okuyucusuna sesi neredeyse somut bir nesne gibi hissettirir. Savaşın korkusunu, gürültüsünü ve yarattığı sarsıntıyı ilginize kadar duyabilirsiniz. Aynı zamanda anı ve yaşamı kutlarsınız. Kelimeler sadece anlamlarıyla değil, sesleriyle de işlev görür. Okuyucu adeta işitsel bir sarsıntının altında kalır. Şiir bir vürmalı çalgı gibi çalışır, tam kadans fiziksel bir gerginlik uyandırır; savaş sonrası sarsılmış gerginlik.

Melopee şiiri, Van Ostajien’in farklı bir yönünü de gösterir. *Melopee* neredeyse hipnotize edicidir. Suyun hareketi gibi yavaş ve dalgalı bir ritim. Kelimeler müzikal bir tını oluşturacak şekilde özenle seçilmiş. Şair rüya gibi ve biraz tuhaf bir hava yaratmak ister; halüsinatif bir atmosfer. Şiir dinginlik, melankoli ve akıp giden zaman gibi duyguları ele alır.

Boem Paukeslag gürültülü, patlayıcı, ritmik olarak agresif, görsel olarak sarsıcıdır; bunun aksine *Melopee* daha yumuşak, akışkan ve hipnotiktir. Bu zıtlık onun çok yönlü bir şair olduğunu gösterir. Bir yandan kaotik ve huzursuz olup diğer yandan son derece dingin ve neredeyse hipnotik bir müziğe dönüştürme yeteneği; ne harika! Şiirleri aynı anda hem duyulabilen hem görülebilen hem de hissedilebilen... Avangart akımı Flaman bölgesine tanıtan, temelinden yenileyen bir devrimci şair. Günümüzde etkisini spoken word (sözlü performans şiiri) ve görsel şiirde hala görebiliriz.

BOEM

PAUKESLAG

daar ligt alles

PLAT

0 _____ 0

weer razen violen celli bassen koperen triangel

trommels PAUKEN

razen rennen razen rennen razen RENNEN

STOP!

drama in volle slag hoeren slangen werpen zich op eerlike
mannen het gezin wankelt de fabriek wankelt
de eer wankelt ligt er
alle begrippen VALLEN

HALT!

Bir Saykodelik Şair: Paul van Ostajien

Gülcan Kahraman

Paul van Ostajien'in şiirindeki "saykodelik" derinliği daha iyi çözümlenmek için, onun dünyayı nasıl "duygusal patlama" olarak gördüğüne de bakmak gerekir. Saykodelik deneyimin en temel özelliği, kişinin "ben" duygusunun sınırlarının flulaşmasıdır. Van Ostajien eserlerinde bunu bizzat yaşar ve yazar. Şiirlerinde birey, modern şehrin kalabalığı veya kendi içsel acısı içinde erir. Bu, uyuşturucu etkisi altındaki birinin evrenle bütünleşmesi veya içinde kaybolması hissiyle benzerlik taşır. Anlamalı cümleler kurmak yerine, sadece o anki algıyı ve hissi (renk, korku, coşku) yansıtmaya çalışır; sesin anlamdan daha önemli olduğu bir şiir arayışı. Van Ostajien'in kelimelerinin sadece okunmasını değil, görülmesini de istediğinden bahsetmişim. *Bezette Stad* kitabında sayfalar 1960'ların LSD etkisindeki poster tasarımlarına benzer. Kelimeler bazen bir piyano tuşu gibi dizilir, bazen patlamayı andıracak şekilde sayfaya saçılır. Okuyucu sayfaya baktığında zihni doğrusal bir mantıkla değil, aynı zamanda bir görüntü bombardımanı ile karşılaşır. Bu duyguların birbirine karıştığı saykodelik bir durumdur. Şiiri bir hikâye anlatmaktan öte mantra gibidir.

Anlamdan bağımsız olarak seslerin tekrarı (örneğin: "Hokus / Pokus / Her şey yok olmuş") okuyucuyu trans benzeri bir duruma sokar. *Melopee* şiiri bir nehir üzerindeki yavaş ve sonsuz bir yolculuğu anlatır. Tekrarlayan ritimler hipnotik bir etki yaratarak zaman algısını değiştirir.

Şairin şiirindeki renkten de bahsetmek isterim. Van Ostajien için şehir neon ışıklarıyla, gürültüyle ve durdurulamaz bir hızla doludur. Şiirlerinde renkler (özellikle kırmızı ve sarı) çok çığ ve parlaktır. Dadaizm akımından alır ilhamını. Mantıklı dünyayı reddedip yerine gerçekliğin kırıldığı saykodelik triplerdekileri andıran absürt, parçalanmış bir dünya koyar.

Van Ostajien geleneksel şiirin dar kalıplarını kırarak modern dünyanın karmaşasını olduğu gibi yansıtmaya çalışmıştır. Bu "özgürleştirme" çabası, onu modern Hollanda edebiyatında saykodelik şiir kültürünün öncülerinden yapar. Van Ostajien saykodelik kelimesini bilmiyordusa da şiirinde sunduğu deneyim bu kavramın içeriğiyle örtüşür. Harflerin hareket etmeye başlaması, sesleri domine etmesi ve mantığın bu deneyime yer açmak adına kayboluşu... Şiir yavaş yavaş mantıksal gerçeklikten kopar ve bilinçaltını aramaya koyulur. Absürt, kaotik, halüsinatif, keyifli bir deneyime bürünür. Yüzyıl geçmiş olmasına rağmen büyüü devam etmektedir.

Bir Saykodelik Şair: Paul van Ostajien

Gülcan Kahraman

Melopee (Flamanca)

Onder de maan schuift de lange rivier
Over de lange rivier schuift moede de maan
Onder de maan op de lange rivier schuift de kano naar zee

Langs het hoogriet
Langs de laagwei
Schuift de kano naar zee
Schuift met de schuivende maan de kano naar zee
Zo zijn ze gezellen naar zee de kano de maan en de man
Waarom schuiven de maan en de man getweeën gedwee naar de zee

Melopee (Türkçe)

Ayın altında kayar uzun nehir
Uzun nehrin üstünde kayar yorgunca ay
Ayın altında uzun nehrin üstünde kayar kano denize doğru

Yüksek sazlar boyunca
Alçak çayırlar boyunca
Kayar kano denize doğru
Kayar kayan ay ile birlikte kano denize doğru
Böylece yoldaşlar denize doğru, ay, kano ve adam
Neden kayar ay ve adam birlikte uyumlu
Denize doğru

Bir Saykodelik Şair: Paul van Ostajien

Gülcan Kahraman

Boem Paukeslag (Türkçe)

GÜM! Davul Vuruşu

GÜM

Davul vuruşu

Herkes

DÜŞÜYOR

Herkes düşüyor

Yukarıdan aşağıya

Aşağıdan yukarıya

DÜR!

Sokak fırlıyor dışarı

Evler sarsılıyor

Pencereler... ÇAT!

Gözler fal taşı

Bir renk cümbüşü içinde

Kırmızı!

Sarı!

Mavi!

Her şey dönüyor, her şey bir GİRDAP

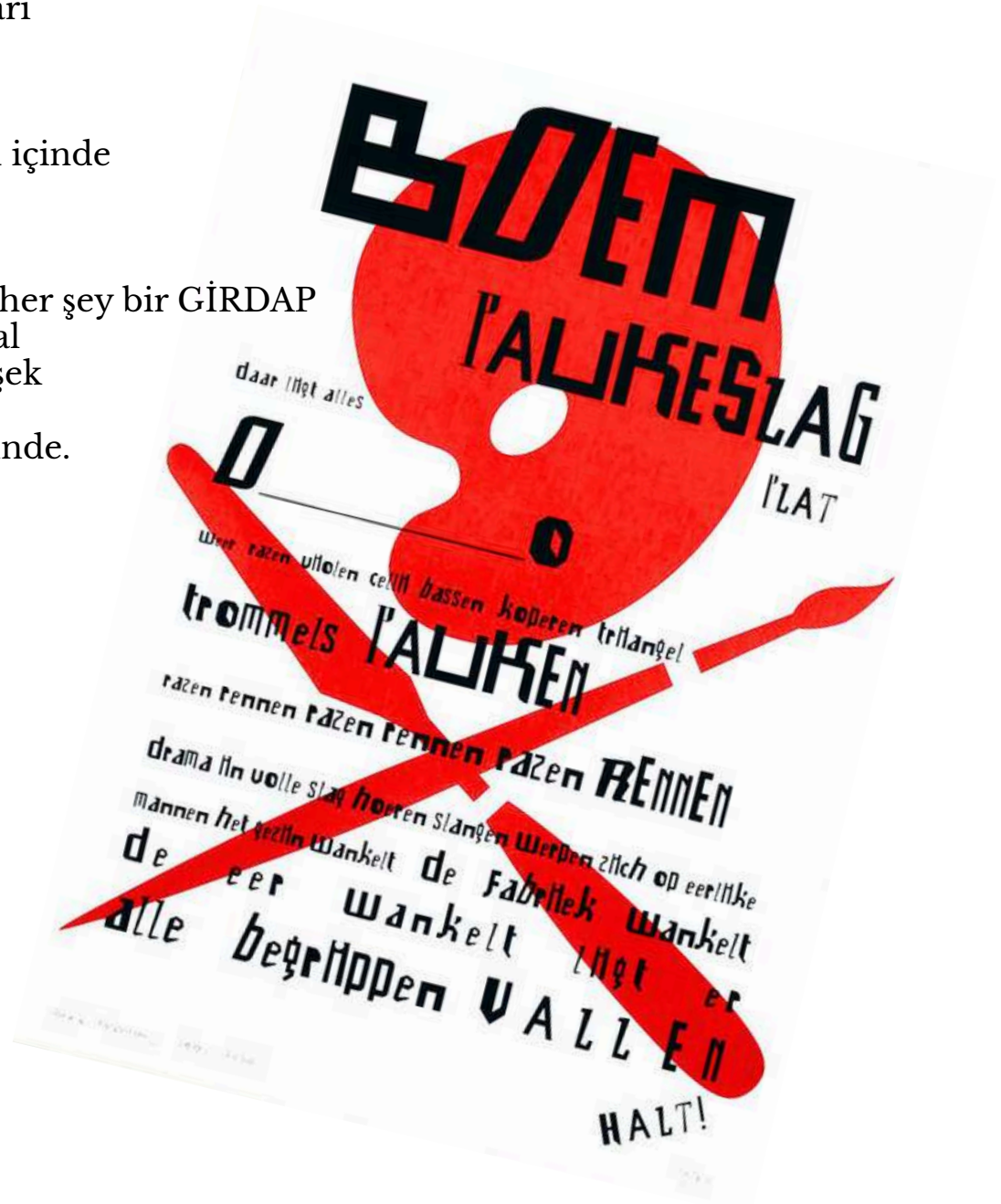
Dünya bir karnaval

Kelimeler birer fişek

PATLIYOR

Zihninin orta yerinde.

BUM!

Ezgi Türkmen

Don Değiştirme

Gürkan Bektaş

Herkesin aklına hemen “bel”den aşağı bir mevzu gelebilir ama anlatmak isteyeceğim, “bel”i de içine alan bir bütünlük ya da bütünlüğün hâl değişimi üzerinedir. Daha çok “don” kelimesi kılık kıyafet anlamında, biçim değiştirmek gibi düşünülebilir. Kadim Alevilik inancında beden bu dünyada kalır, ruh ise devridaim sürecine devam eder. Bir döngünün içinde devinir durur; ölümsüzdür. Ruh kelimesi Türkçede yeterince anlamsal derinlik barındırmaz. Almanca “geist” kavramı bu metinde kastettiğimiz varlığı daha iyi kapsar.

Almanca'nın bu kavramsal derinliği, felsefeyle baş etmesini kolaylaştırır. Felsefenin ağır toplarının Almanya'dan çıkmış olması bu nedenle tesadüf olmasa gerek. İşi Almanlara niye bağladım bilmiyorum ama yeri gelmişken Hegel'i çok sevdiğimi belirtmeliyim; biraz Nietzsche'yi, biraz Kant'ı, çokça da Marx'ı. Neyse...

Bu ruh (geist) döngüsüne Alevilikteki bazı ritüeller örnek olabilir: “Don değiştirme” inancı...

HIZIR'IN GÜNÜ

Babaannem çok itikatlı ve inancının bütün gereklerini yerine getiren biriydi. Hızır gününde (şubat ayında) yapılan bir ritüel vardır: Üç günlük susuz oruç tutulur ve üçüncü günün sonunda tuz yenilip uykuya dalınır; tabii o susuzlukta uyku gelirse. Uykuda kimin elinden su içilirse ya da nerede içilirse, onunla ya da oralı biriyle evlenileceğine inanılır.

Üçüncü günün sabahında buğday sacda kavrulur; buna gavut (kavut) denir. Kavrulan gavut, el değirmeninde öğütülerek gavut unu elde edilir. Gavut unu, üçüncü günün gecesi bir tepsiye serilerek yüksek bir yere konulur ve Hızır'ın el basması beklenir.

Nenem bu ritüelleri her sene yapardı, ben de ona eşlik etmeyi çok severdim. Özellikle el değirmeninde gavutu un hâline getirmeyi... Bir gün yine böyle bir Hızır gününde nenem ununu çıkarmış ve yüksek bir yere koymuş, Hızır'ı beklemeye koyulmuşken; ben ve kuzenim üç günlük orucumuzu tutup o ergenlik hâllerimizle “Acaba kiminle evleneceğiz?” merakımızı açıklıkla sınamaktaydık. Merakımız o kadar abartılıydı ki üçüncü günün gecesi tuza abanıp uyumaya çalıştık. Yediğimiz tuzun dozu fazla olduğu için susuzluktan ikimizin de uykusu gelmedi.

Don Değiştirme

Gürkan Bektaş

Biz işin biraz şakası, biraz gerçeği arasında gidip gelirken nenem tam tersine inançlıydı. Ertesi sabah tepsiye serdiği gavutunun üzerinden -bariz bir şekilde pati izlerinden belli- bir kedi geçmişti ama nenem buna inanır mı? “Una Hızır el basmış!” diye sevincinden havalara uçuyordu. Biz “Kedidir, kedi!” dediysek de “Olsun, o don değiştirmiştir.” demişti. Tabii o yaşlarda bu söylemi anlayamamıştım.

Ertesi sene tekrar aynı ritüeli yaptığında kuzenimle bir hınzırlık yapıp yüksek yere koyduğu gavutununa bu sefer kendi parmaklarımızla pati izi yapmaya çalışıp tekrar aynı yerine koymuştuk. Sabahında yine aynı coşkuyla “Hızır el basmış!” sevincini yaşarken diğer kuzenim bizi görmüş ve hemen ispitlemişti.

“Onlar el bastı, nene.” demişti.

Hiç unutmuyorum, yine o efsunlu söylemi söyledi:

“Olsun, onların donunda gelmiştir.”

Bu söylem bir yerlere kazılı kalıp eşeledikçe kendime çıkan, kendime çıktıkça ağırlaşan, Hızır’ın kim olduğu sorusunu sordukça Simurg gibi Hızır’ın da aslında bazen kendin olacağı gerçeğini ortaya koyan bir hakikate perde aralıyordu. Bu perdeyi aralamayı her zihin sanırım kaldıramıyor ya da taşıyamıyordu. Buna ermek, ermek içinse olgunlaşmak ya da olmak gerekiyordu. Bilgisine eriştiğim bu hakikatin perdesini aralamakta kendimi hep eksik hissetmişimdir.

Bundan üç dört yıl önce yakın bir kadın arkadaşımın yaşadığı olayı anlatmak isterim: Pandemi sürecinde iki hafta arayla Covid’den dolayı hem babasını hem de annesini kaybetmişti. Çok ağır, kasvetli, acı ve zor günlerdi. Sabır isteyen sürecin kendisinin varlığı, kendi varlığını ortadan kaldırmaya götürdüğü o zamanlarda kapısını sarı, küçük bir kedi yavrusu çaldı. (Kedi sahipleri bilir; kediyi siz bulmazsınız, o gelir sizi bulur ve sahiplenir.)

Bu ölüm meselelerinde ketumlaşıp ne diyeceğimi bilemem, “Başın sağ olsun.” ve “Devridaim olsun.” demekten başka... Taziye vermeye gittiğim gün sarı kedisi nam-ı diğer Limon ile yeni tanışmış, moralinin biraz da olsa yerine geldiğini sezmiştim. Sonuçta yaşam devam ediyordu. Limon bunu ona kur yaparak, sürtünerek fazlasıyla hatırlatmıştı. Sevinmişim adına.

Don Değiştirme

Gürkan Bektaş

Zaman geçip gidiyor ve Limon salınıp serpiliyordu; tıpkı kendi gençliğindeki gibi... E tabii, mart geliyordu. Limon bu sürece içgüdüsel olarak hazırdu ama gel gör ki arkadaşım sahiplenme dürtüsüyle üstüne titremeye başlamıştı. Aynı, kendi annesinin kendisine sahiplenme duygusuyla sarılıp sarmaladığı, koruma içgüdüleriyle onu kısıtlamaya çalıştığı zamanları hatırlatıyordu. Arkadaşım, Limon kötü yola düşer ve geri gelmez diye dışarı bırakmıyordu.

Bu süreç, kendisi ile annesi arasındaki sonu gelmeyen tartışmaları o kadar çok hatırlatıyordu ki yokluğunda annesine hak vermeye götürüyor, onu daha çok duygusallaştırıyordu. Limon, onun annelik içgüdülerini aığa çıkarmıştı. Vaziyet hiç umduğu gibi olmayınca kapı kapı Limon'a eř aramaya çıkmış, düzenli bir ilişkisi olmasına zorlamıştı onu. Anneler de kızlarını hep düzenli bir ilişkisi olmasına zorlamaz mıydı?

İnsan doğası, hayvan doğası; id, ego, süperego; ahlak, değer yargıları derken bu döngü alıp Limon aracılığıyla kendi döngüsüne götürüyordu onu. Bu ıkmazı fark edip beni aradığında nenemin o efsunlu sözü aklıma geldi:

“Belki de annen Limon donunda sana geldi.”

Varlık, fark edişlerle kendini hissettiriyordu belki de. Mesajları doğru okuduğunda, kendi varlığının anlamı daha da bir oturuyor aslında. Keza öyle de oldu; Limon, arkadaşıma uzun bir “hııı” çektirmiş, ampulü yaktırmıştı. Annesiyle yaşadığı o sonu gelmez tartışmaların zihninde bıraktığı travmalara, Limon aracılığıyla bir huzur gelmişti ya da don değiştirme gereği duymuştu.

İnsan zihninin de donu değişebilirdi, değişmelidir de. Bunca anlama kabil bu zihin ne işe yarardı ki dönüşmek ve dönüştürmekten başka? Kafka'nın Gregor Samsa'sı gibi dönüşümü yaşadığımız bu kaotik zamanlarda, daha uyumlu dönüşmeye; içimizdeki Hızır'ı bulmaya ve Antik ağ mitolojisindeki Ouroboros (kendi kuyruğunu ısırın bir yılan) gibi “don değiştirmeye” ihtiyacımız var.

Baktığımız yerlere gözümüzü tekrar çevirip Hızır'ı görme umuduyla...

Olmaya Olmaya Olmaya Oldum

Köksal Erdener

özel bir hikayesi de olan blogumdan ay (defteri) diye bir derleme yapmıştım, bazı ezoterik deneyimlerle geçmişe farklı bakabiliyordum ve o kitabı alıp konyaya gittim, mevlanayla şemsin türbesini görmeye, mevlananın türbesi kalabalıktı, ben de şemsin türbesine yöneldim, o gün kapalıymış ama temizlik saatine denk geldiği için bir kaç kişi girebildik, türbeden çıkıp türbenin karşısındaki banka oturdum, acaba dedim bu kitap buraya yakıştı mı, girişindeki alıntılar güzeldir, 7-8 sayfa bakıp kapattım, bir ara gayri ihtiyari kitabı rastgele açtım, bir sayfasında şemsten bahsediliyordu, orası açıldı, oraya gitmeden önce de ulustan bir liraya satılan bir sipsi almıştım, satıcı yağlanmış sipsi üflüyordu, sattığı ise çiğ sipsiydi, o esnada sevdiğim biriyle mesajlarla fena didiştik, cebimden sipsiyi çıkarıp üfledim, öyle berbat bir sesi vardı ki, lakin daha çiğ olduğumun, ham olduğumun farkındaydım, bir daha buraya gelirim, olmaya olmuş olarak geleceğim dedim, ama bu süreçte ola ola değil, olmaya olmaya öğrendim.. bu seyahat yakındır umarım..

ke

derlemenin girişinden bir alıntı:

“Babamın babasının büyükbabası bir şeyin olmasını istediği zaman ormandaki gizli yere gider, kurumuş dallardan bir ateş yakar ve dua edermiş. İsteği gerçekleştirmiş.

Babamın babasının babası birşeyin olmasını istediği zaman ormandaki gizli yere gider, kurumuş dallardan bir ateş yakar fakat bilmediği ya da hatırlamadığı için dua etmezmiş. Bu kadarı yetmeli dermiş ve yetermiş. İsteddiği olurmuş.

Babamın babası o şeyin olmasını istediğinde ormandaki o gizli yere gitmiş fakat ne ateş yakmış ne de dua etmiş. Bu kadarı yetmeli demiş ve yetmiş. İsteddiği olmuş.

Babam o şeyin olmasını istediğinde sadece ormandaki o gizli yeri düşünmüş. Bu kadarı yetmiş ve istediği olmuş.

Ben o şeyin olmasını istediğimde ne ateş yakmayı ne de dua etmeyi ne de ormandaki o gizli yeri biliyordum. Sadece bu hikayeyi anlatmanın yeteceğini düşündüm. Yetmeli.”

Jean-Luc Godard “Helas Pour Moi / Bana Yazık” filminden...

Essahdamus

Betül Aydın

I.

çoraplarımı aradım bir buçuk saat çoraplarımı
kedimi kaybettim balkona çıktım denize baktım
denize o kadar baktım ki denize battım
birini buldum iki ön ayağıma yarıya kadar geçirdim tekini
o eve iki kez gittim yağmur ayaklarımı geçip çorapları emmişti
mor bi çift bana çorap verdiler
dizimi kırıp oturdum bi tek
bi tek iki ters bi düz bi çift çorap iki ders bi yamuk
o evden iki kez çıktım bir girdim çıktım gittim
adam zili açtı bizde kapıyı açtık
çatıya çıkacaktık güvercinleri ürkütmemek için apartman boşluğunda
oturduk
çıt çıkınca kart çıktık çıt kırıldı; çıt çıt çene.

ben sana geçen çok çıt kırıldım biliyor musun
öyle çıt kırıldım ki çıtım çıkmadı
yorgunluktan çıtam düştü çatıya çaktım ister istemez
çıktım çıtama baktım çitayı güvercinlerden korktum indim
kat çıktım ama bir daha çatıya çıkmadım niye çıkayım
cama çıktım ama sen geçerken pencereye çıkmadım
sen gerçekten bizim sokaktan bizim eve geçilen orman
çitayı oraya bıraktım sen gerçekten o ormanda işin ne
kapıya çıktım kaş çataçtım; Calkım yavrum hadi eve gel olm
domates fırlattılar saklandıkları yerden kimler komşusuna böyle bakar
işte
açtım ağzımı yumdum gözümü domates seçtim
kırmızı saçtım ışık saçtım içeri kaçtım
kızgın sactım ekmek yaptım soyha ekmek
kupkuru olmuş
domates attım ayıya baktım görmedim
ormana kaçtım yaşım kaçtım ayaklarım kurum is pas kir çöplük plastik
ego mantar
kantara girdüm patrona halil ayılana gazoz bayılana betül

Essahdamus

Betül Aydın

II.

son gerizekalının şiirini de yaz hadi utanma yaz yaz
hadi canım boşversene bi sene daha bende öyle bi illet yoktur
sınırlarım fonksiyonel bir işlemde geçmiyor ki sizin gibi
sizde sözde sözelciler sizi yemedik
matematik diye önümüze attığınız armudun iyisini ayılar yesin
diye diye ayrımcılık yaptınız hiçbir zaman ayılar kadar iyisini
görmedim
nasıl ki gelin çiçek attığında geldin gerisin geri
havalanarak tuttun tutuk kız gibi senden itisini görmedim
matematik diye önümüze attığınız köpeği çene kemiğim kaybolduğu
için ben yemedim
beni sistematik bir şekilde aç bıraktınız sürekli ama kesintili sulu
yemeksiz
yine de size bile beddua etmemiş ben

şeytana uyduruver şu şiiri olmadı
ebeveynlere sıçrar bak olmadı şimdiden
dilini iki yana katla öyle yaz o zaman
ya da zamansız duru, hayatsız fiyuuu

III.

zihin zehir gibi kağıda dökülmüş sayfa jilet gibi
ütülenmiş dizeler yanık kokuyor, junkie.

“allah belanı versin Cevdet Kudret” böyle bir tweet attım
hiç aklıma gelmezdi ama şiirim daha kudretli oldu,
Nevrim dönmüştü bir kere çünkü hem hem
yıllarca bekledim devrim dönmeyince
nevresimi çevirdim vallahi bir uyumuşum iki dakika horozlu ayna ve
ölüm
lirik matkapla archduke
kızım önüne bak arşidüşeş şimdi
bana bi daha jack nicholson gibi bakma
canı sicholson seni.

Essahdamus

Betül Aydın

III'ün I'i

kurut yavrum, bunlar nedir ya?
cennetten bir köprü düşse saksıda can çekişeni
ne değişir artık çırala çırala ateş mi yaktın
ateş mi bal eteğin, zil çala havalanır.
ona beş kala oyalanır ete kin
ne sevdiğin belli, ne sevmediğin belden aşağı.
dikimden aşağı pink buralar kara görünür
bakma sen ona Manolya tam orası... hahh tam orası.

sırat dükü korkarak koşar sonun ardındank
bıraktığı Kitch sanma hiç öyle olmağ
her yaptığın hiç yaptığın olmağ
yastığını ikiye böldüm yasladım ortasında boşluğa kafamı
boşluk derdini anlatmaya başladı bu kadar mı kahrolasınca..sın
bi uyutmadınız a.r.d.

üçtür ütüsüz gömlekle oturuyorum evde
üstümde tişört alter, 6 kumaş pantolon
yediğim gırtlığımı zimbalar çirkin tuğla kırparak tüm duvar
üstüme sekenen bardak yerden sekenen

makine mavi havluyu yıkamadan diğer
tüm çamaşırlar yeni gibi sabit dolap
kurumadan kapıdan çıkanlar hasta oluptu
eczası bütün hastası habis cik (cik cik).

F

Emre Gürkan Kanmaz

---

ama şiir tarh değil üzerime örttüğüm uyku
gözünüze batan özgürlüğüm
içkiyi bıraktığım

f klavyede çıkan her ses bana şimdiki zaman
sana benden kaçmak için yeterli zaman,
bize giren girmiş edebiyatı

vav evreninde fav
olmak insanın derdi

mutluluk büyük bir yalan

Haberci 2

Münir Yenigül

164

yürek şarttır. Şüphesiz yoktur;
monopoller de miyoptur
sadece bir baş ağrısı var.

Hem hürriyetlere şal örten
önyargı bilimselliktir,
Sınıfı, intihar'dır. Şerh'tir.

178

alacakaranlığında tekrar toplanmak üzere
dağıldılar

"siz beyinsiniz" diyerek mitleştikçe taban ve zamanla
Hem azaldılar ve hem belli oldular;

Duvarlara yazdılar ve yazan,
cahiliye'dir. hükümet ediyorlar.

Bu ham-hayal derin bir şovenizmle
"petro-dolar", ölçsüzlüktür.

Haberci 2

Münir Yenigül

188

Bir boy uzun

Tahmine çalışmak, köy-kentlerde kalbi ülkedeydi

"halka" kapalı lüks binalar, dışa açık turizm, fahişelik
halk kütleleri

sapaktadır ve oradadır. yığınları ürkütmeyen
beyin mit'i

ve inanmamakta mazuruz. olanlar, bilindiği gibi oldu.
anlaşılyordu ve legalize olmuştu.

yetmediğini göstermeye yetmekte-

230

Haberim kara'dır.

Fırtına biçecekleri,
rüzgar ekmeleri kadar tartışma götürmez.
büyük kitlelere verecekleri yoktur;

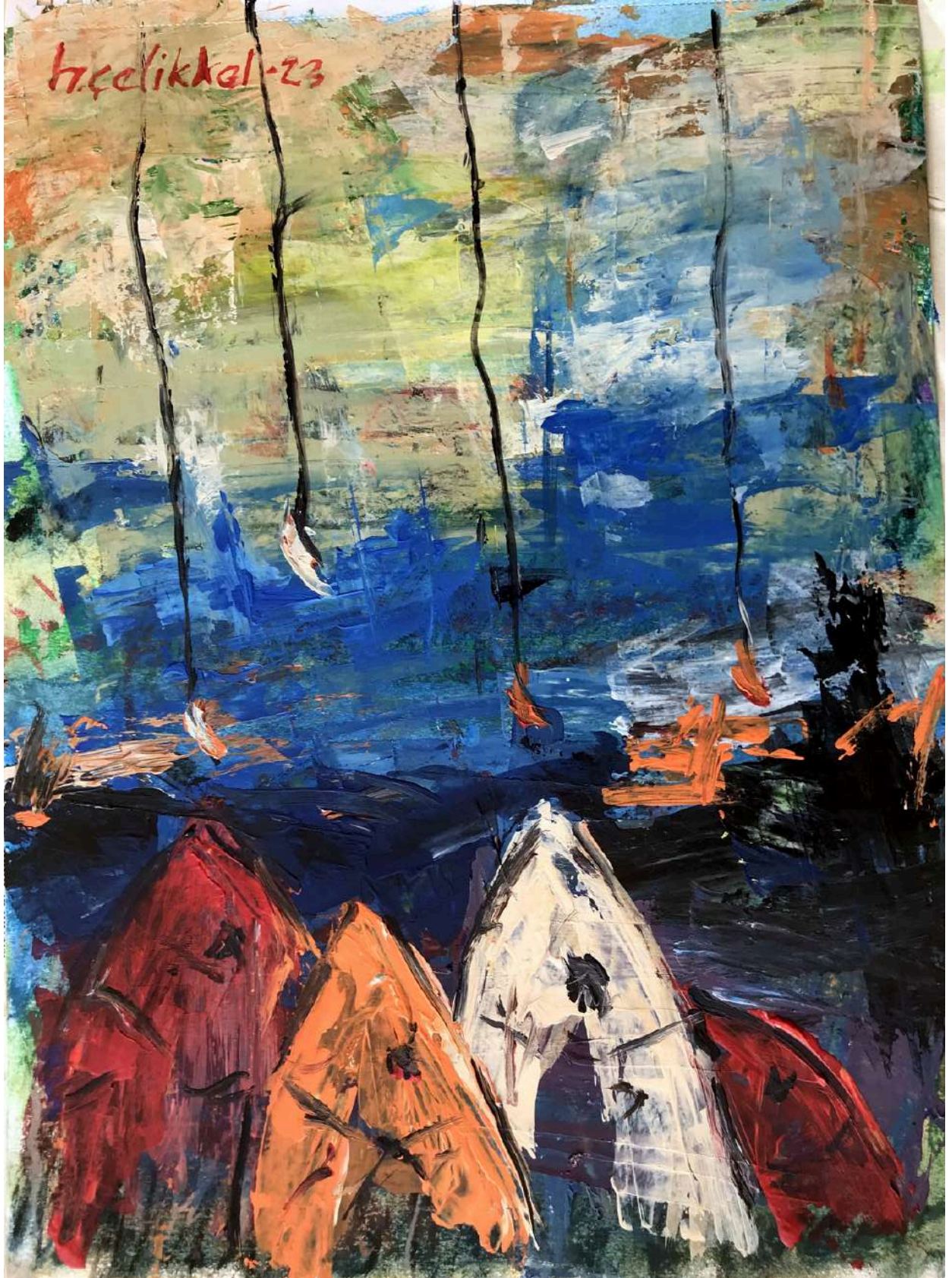
Program giydirilmiş halk, silahlıdır.
Bir şiddet, buradadır.*

---

* Ömer Şişman'ın 108 isimli şiirinden ilhamla Yalçın Küçük'ün Haberci isimli eserinden imal edilmiştir.

Hasan elikkol, “Hayal Zaman”

Türlü Türlü Endülüs, Türlü Türlü Raks

Ekrem Acar

---

topuklarımızla
tutuyoruz ayı
her taconda
ey şeyhü'l ekber
saçtığımız kıvılcım
türlü türlü Endülüs
türlü türlü Bask

nişan almış
burnumuzun dibinde
türlü türlü tüfekler
baldırlarımızda
türlü türlü raks

oley salida
ilkin ağır ağır sordas
peşinden
golpe tacon planta
dünyayı kavırıyor eller
topukluyor ayaklar

Eşek Meleği Gördü

Emre Andersson

---

ege'nin kıyılarında **büyümenin** geniş uykularında
üzgün taşralı anneler
dehşetengiz hatalarını ölçmek için adem'lerinin

kendini **öptüren bi' kin taşıyan**
yılgın oğulları ile cilalı mermer şehirlerden çıkıp geldiler

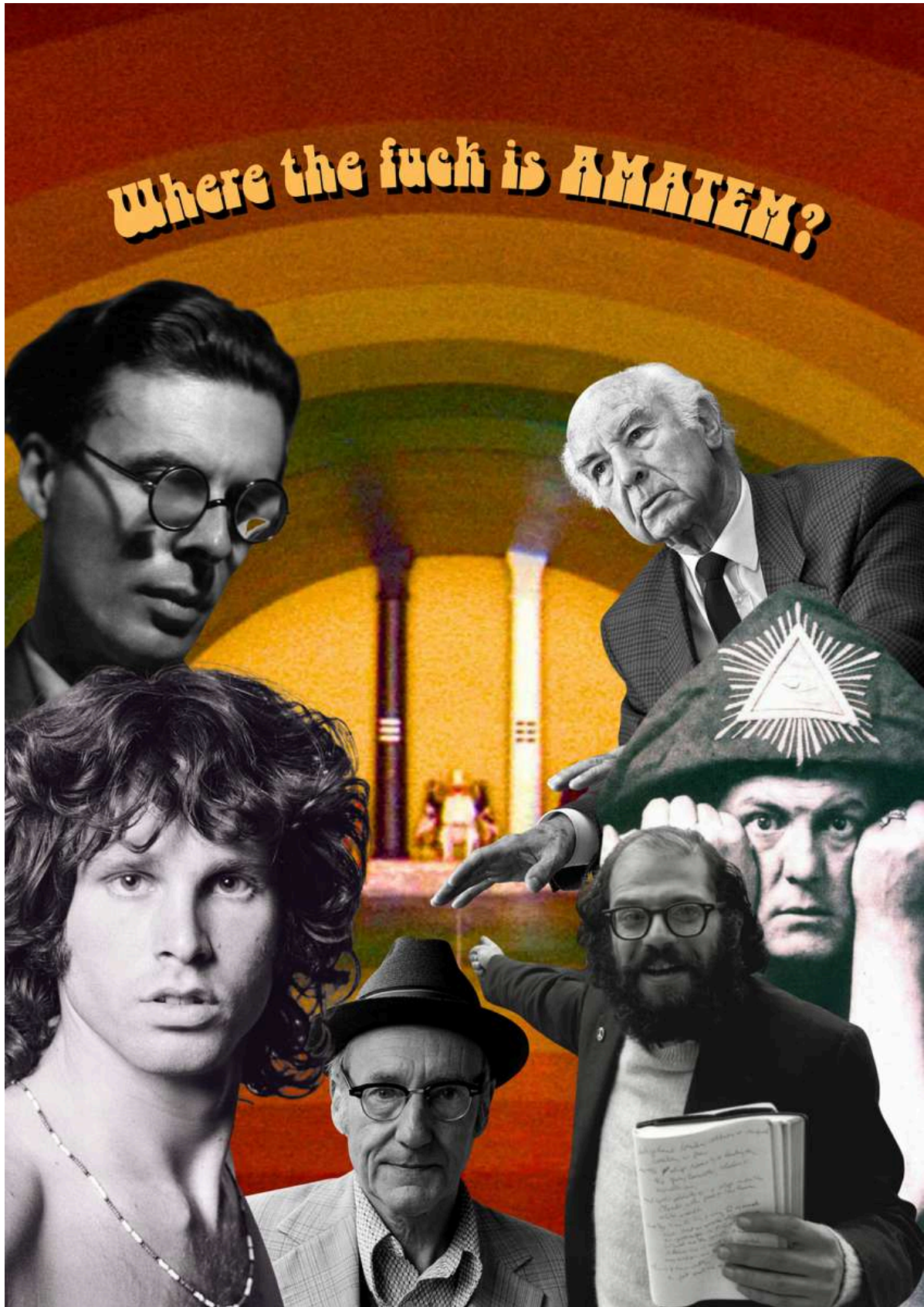
her mezar taşının iyi huylu bi' işçisi
her **mezarın** kötü huylu bi' **ölüsü** vardı
                  sinsi   **mi ?**   **sinsi !**

muazzam **kışların yıllarında** boğuk kutlu bi' tandı sanki **uluyan**
yırtıcı ölümün aniliği bu bizi sarıp sarmalayan
mavi **göklere** atlarken tuzlu bi' denize **atlar gibi** bu bizi oyalayan

hoyrattır **yaşamak** hatırlamadan **ölümlülüğün** gömleğe sinmiş
tütsüsünü
susmuş ninnilerde **unutuşun böğründe** sönen ömürleri
esen dalga dalga denizlerde hayatsız miçolar ve rüzgarsız yelkenlileri

bi' **orağın** keskin **parlaklığından** taşan
kandıran ve **çocuk yüreklerini** karanfil suları ile **ovalayan**
ve **doğurmaktan** şafaktan akşama kadar **hiç sıkılmadan** tüylü ölümü
üzgünüm hanımlar ve beyler ama;

eşek   **meleği**   **gördü**

Koştur Ölümün Peşinden

Yağmur Yakar

Bir cennet tasviri: Cennet üç bölümden oluşuyor. Dağlar, ovalar ve kumluk sahiller. Cennete gelen herkes istediği bir yerde yaşayabilecek. Dağlar soğuk olmayacak, kumluk alanlarda insanlar yanmayacak. Ama tenlerinde sıcaklığı ve soğuşu rahatlatıcı bir biçimde hissedecekler.

-Yani soğuk insanları üşütmeyecek, sadece serinletecek; sıcak da yakmayacak ama insanın içine yayılan dost bir ısı verecek, öyle mi?

-Evet, söylediğin gibi olabilir.

Deniz dupduru ve sakin olacak her zaman, herkes yüzebilecek, herkes bisiklet binmeyi bilecek. Dünyada bilmiyor olsalar bile. Son derece öznel bir cennet mi oldu? Her zaman her yerde envai çeşit yemekler ve içkiler olacak. Ancak doyum ve tatmin hissi sınırlı olacak. İnsanlar hep acıkacak ve ne kadar yerlerse yesinler hep sağlıklı olacaklar. İnsanların içinde dünyaya has kinler ve dürtüsel ya da psikolojik bir zarar verme duygusu olmayacak. Belki yine belli duygulardan ötürü kalpler kırılacak ama kimse psikolojik ya da fiziksel olarak birbirine zarar veremeyecek. Muhtaç olmak diye bir olgu olmayacak burada. Kadınlar, çocuklar tamamen bağımsız olacaklar. İnsanların içinde çocuklukta olduğu gibi dolup taşan bir heyecan duygusu olacak ve insanlar her bir çimeni, her bir kum tanesini delicesine hissederek yaşayacaklar. Yaşlanmak diye bir şey olmayacak. Cennete hangi yaşta girdiyse ebediyen aynı yaşta kalacaksın. Yine de bu durum insanların farklı yaşların heyecanı ve deneyimlerini elde edemeyecekleri anlamına gelmeyecek. Aranılan tüm cevapları yanıtlayacak mavi elbiseli, beyaz sakallı ve bir palmiye kadar uzun dedeniz olacak.

Koştur Ölümün Peşinden

Yağmur Yakar

-Peki mutluluk? Bu söylediklerine rağmen mutlu olmayan ya da olamayan olursa ne olacak? Mutsuzluğun dayattığı içsel çatışmadan sıyrılmış nötrlenme duygusunun mutluluk olduğunu farz edersek, böyle bir evrende nasıl mutlu olunacak? Kuran'da dendiği gibi, insan aklının almayacağı bir olgu mu bu? Dünyada kahrolası bir sistemde en aşağı 60 yıl yaşayan ve ömürlerini bir hamam böceğinin mermerin soğukluğunda debelenmesi misali geçiren zavallı insanlığın aklı neyi almaz? Bu evren insanlık -en azından bizim değer yargılarımıza göre iyi insanlık- için varsa, kendileri için var olan bir şeye ömürleri boyunca yabancı kalmaları haksızlık değil de nedir?

-Çok konuşuyorsun, çok konuşuyorsun ve çok düşünüyorsun. Kuran'ı unut; İncil'i de, Tevrat'ı da. Sonsuz bir yaşamda yemeye, içmeye, sıçmaya, sevişmeye, üretmeye, tembelce gerinmeye odaklı makineler gibi olmak kaçınılmaz bir son sanırım. Sonsuz acı çekmekten daha iyi değil mi? Bir yolculuğa başlayacaksın. Kalem ve kâğıt şimdilik yeterli sana. Bana gerçekten üzerine saatlerce hayaller kurulabilecek bir soru sorduğun için dilinin bağıını çözdüm. Bu ormana saldı. Bataklığa saplandı. Onu çıkardım. Merak ettiğin bir şey daha olmalı. Hangi insanlar girer benim cennetime?

Böyle bir şüphen olduğunu sanmıyorum ama, herhangi bir ibadet gerekli değil. Tecavüz ya da nefsi müdafaa dışında insan öldürme gibi günahlar işlemediysen, ortalamaya göre iyi biriysen -iyi olmaktan kastım aslında üstüne düşünölmüş ulvi bir iyilik değil- cennete kabul edildin. Yalnız giriş için sıra biraz uzun olacak gibi. İyiliği de yüceltmek uğruna kendine zarar verme derecesinde iyi olan insanların sayısı oldukça az. Ama dünyada iyilik ve kötölük üzerine bir kere bile düşünmeyip kendiliğinden eylemlerle iyi olabilen sürüsüyle insan var. İyiliğe, kötülüğe, ahlaki olan ve olmayana dair düşünce üretmeyen ya da üretememiş insanları dışlamak gibi bir niyetim yok. Bir entelektüel cenneti yaratmak olmadı amacım. Belki cennette buna dair düşünürler. Vakitten daha bol bir nimetim olmayacak. Şimdiden tanrı rolü kesmeye başlamış olmam hakkında ne düşünüyorsun Yağmur? Yağmur. Adın Yağmur olarak kalabilir. Ama eğer adın sende kalacaksa cennete gelirken getirdiğin birçok şeyi de kabul edeceksin.

Koştur Ölümün Peşinden

Yağmur Yakar

İnsanca duygular. Boşluğa gömülmenin tahayyülünden daha rahatlatıcı değil mi? Boşluk senden hiçbir şey talep etmiyor. Herkese veriyor kendini. Yedi yaşında ölen körpe bir bedene de, seksen üç yaşında ölen hastalıklı ve kırışık bir bedene de. Adil değil mi? İnsanlar tarihin başlangıcından beri böyle düşünmüş olmalı.

Bir cehennem tasviri: Tecavüzcülerin, katillerin ve halkın emeğini sömürerek zenginleşenlerin uğrak noktası olacak cehennem. Cennette yaşayan insanların yaşamı büyük bir HD televizyon ile yayınlanacak. Bu görüntüleri gece gündüz izlerken zihinleri son derece parlatılacak günahkârlar bir yandan da cennette yaşayanların dışkılarını temizleyecek. Cennetten cehenneme sürekli bir akış halinde dışkı seli olacak ve cehennemdekiler bu dışkıları sürekli temizlemekle mükellef olacaklar. Bir an bile temizlemeyi bırakırlarsa tepelerinde mosmor suratlı dev zebanimsi yaratık onları şamarlayacak. Aynı zamanda sürekli aç ve susuz olacaklar ama ölmeyecekler de. Ya da acaba bütün bunların yerine sonsuz bir ateş daha mı mantıklı olurdu? Ama o zaman bu özelleştirilmiş cehennem ne anlamı kalırdı? Cenneti tasvir etmek cehennemi tasvir etmekten epey kolaymış. Ne gibi bir azap olursa olsun yetersiz hissettiriyor. Ya sence? Sanırım bu cennet ve cehennem bir süre deneyimlenip gözlem yapılmalı. Bazı düzeltmeler ve ekler olabilir.

-Eğer sonunda ne olacağını bilseydin, gerçekten hemen şimdi intihar eder miydin?

Boşluk, boşluk düşüncesi de olmayandır. Cenneti ve cehennemi anlatmaya dünyadaki kelimeler yeterli gelebiliyor da o hiçliği tasvir etmeye hiçbir kelime yeterli gelmiyor. Haydi, çık o en engin çayırlara. Başla başka serüvenine. Sonunda elinde ölüm mü olacak? Yazacağın iki sayfa daha sürebilir hayatın. Acele etme. Fakat bekletme.

Metro istasyonunda üstüne defalarca basılmış bir yusufluk insan boyutuna erişti. Giysisi kanatları, benle beraber yürüyor. Hayaleti insan boyutunda, bana hiçlikten sular getiriyor. Elime döküyor. Geldiği ve gittiği yer hiçlik. Konuşamıyor. Konuşabilseydi belki, bana anlatırdı geldiği yeri. Ve şu an yaşayan tek yolcusuyla seyahat ettiği metroyla gittiği hiçlikten bahsederdi.

Koştur Ölümün Peşinden

Yağmur Yakar

-Sanırım içime işlemiş muhafazakâr kodlar yüzünden oluyor bu. Kendimi astığımda her şeyin biteceğini bilmek beni özgür kılar. Gerçek anlamda bundan emin olabilmek. Hiçbir şüpheye yer vermeden. Ama emin olamıyorum. Zorla alacak ölüm beni, bu yolculuk bana cevapları değil soruları verecek. Daha fazla soru. Yanıt yok.

Pardon, ben sizi çeşme sanmıştım. Baş parmağınıza bassam ağzınızdan hangi dualar dökülür? Çok susadım ve bu ormanda çok yalnızım. Dua benden yalnızlığımı da, susuzluğumu da alır. Yaklaştıkça fark ettim çeşme olmadığını. Gözlerini göremiyorum ve sırf bu yüzden korkuyorum senden. Kuş dili konuştuğunu işitiyorum. Islıklar. İki çocuğun yaşlı gözleri. Korkumu yenip az daha yaklaşıyorum. Yaklaştıkça ben de kendi kendime kuş dili konuşmaya başlıyorum. Kendimi, kendi öz dilimde ifade ettiğimden daha güçlü ifade ettiğimi fark ediyorum kuş diliyle. Gece boyunca bir baykuş gamlı gamlı ötüyor. Elimde bir meşale ile ağaca tırmanıyorum. Baykuşu kucığıma alıp okşuyorum. Ona kuş diliyle ninniler söylüyorum. Baykuşun baykuş olduğunu o an bilmiyorum. “Öldüğünde bana bir şeyler fısılda” diye yalvarıyorum. Yalvarıyorum. Yalvarıyorum. Sesimin yankısı duyulmayacak gibi değil. Duyulur da anlaşılabilir mi? Güç yetmez mi yoksa o karanlık boşluktan seslenmeye?

Baykuş uyudu. Gece bitmiyor. Gece sonsuz. Ölülerin gözleri hiçbir şey anlatmıyor. Tam da olması gerektiği gibi, baykuş solumasına karışıyorum. Ölümün ardında, anne karnında... Cennet ve cehennem fıkraları yazdım gülebilelim diye. Gülmeyi unutmuştuk. Bizden bunu da mı çalmışlar? Yolculuk devam edecek.

Koştur Ölümün Peşinden

Yağmur Yakar

Aritmiden arınarak bir rüyayı yarıda bölüp kalkarsın ya gece hani, sular içersin kalbini sulamak için. En hakiki rüyalar ölümden sonrasına ait. Yoklar. Hiçler. Bir bakmışsın ki ensendeler. Gri akan kanımla keskin dişlerini bilemekteyim ölümün. Çoktan bu kan dökümü ile öte dünyalı oldum. Yolculuk devam...

Lambamın içinde bir kalorifer böceği var. Önümü görebileceğim kadar aydınlatıyor, arkamı karanlık bırakıyor. Yürüyerek kat edemiyorum tüm bu mesafeyi. Bir kere başladım ancak yürümeye. Zengin ruhların kendini avutmasıdır yürüyüş. Yolculuk...

Sessiz güveler tanıdım bu yolculukta. Sabaha karşı yok olup gittiler. Sessiz olmayan güveler de var çünkü yok olup gitmek nedir bilmeyen. Gecenin karanlığı uzun gelir sessiz güvelere, aydınlık gecikir. Cesetlerinden ise en ufak bir iz yok. Cesetlerinin ıslak tortusu bile kalmamış. Ertesi gece beyaz olanı tekrar görüyorum; yaşamaya hevesli bembeyaz bir güve. Ruhsuz beyaz ışığın çevresinde dört dönüyor. Bu yolculuk bitmedi, bitemez. Ama her şey biter, her şey sonludur. Çelişiyor varlığımız.

Bir Kapıdan Girmiş

Murat Emre akmak

Önündeki masada duran küçük ilaç şişesine bakarken endişeli görünüyordu. Yapmak istediğı sadece ona şaman tarafından vaat edilen o ziyareti gerçekleştirmektir. O meşhur trajedideki Juliet gibi derin bir uykuya dalıp bir süre sonra uyanacağını umuyordu ama kaderi Romeo gibi olabilir, oracıkta ruhunu teslim edebilirdi. Göz ucuyla odasının kapısını tekrar kontrol etti, kilitletiğinden emin olup rahatladı. Yapacağı bu ziyaret sırasında dışarıdan nasıl görüneceğini bilmiyordu, üstüne üstlük bu yolculukta işini tamamlamadan uyandırılırsa başına tahayyül edemediğı başka bir felaketin gelmesinden endişeleniyordu. Şaman bu işin çok riskli olduğunu, zihnindeyken gördüğü her şeyi kurcalamaması gerektiğini söylemişti. Gideceğı tek yer kendisine kocaman bir kaos gibi gelecek olan bölge olmalıydı. Şaman her insanın zihninde beliren sembollerin farklı olduğunu söylemiş, aradığı şeyin neye benzemesi gerektiğini o yüzden dile getirememişti. Bu ilaç Emre'nin kendi zihnine girerek hayatındaki en büyük çatışmayı çözmesini sağlayacaktı, tabii ölmezse. Şaman ayrıca ona ufak bir zarfta bir not vermiş ve bu zarfı ancak yolculuk bittikten sonra açmasını ona sıkı sıkı tembihlemişti.

Odasından tam olarak ne zaman ayrıldığını çözememekle birlikte Emre kendini içerisinde üç kapı bulunan büyük bir salonda buldu. Salonun tam karşı duvarına denk gelen kapılar mekânı fark ettiğinden beri ilk ilgisini çeken şeylerdi. Salonun her köşesinde yüzlerce eşya vardı, göz ucuyla baktığı zaman etrafında ebemkuşağı gibi rengârenk şeritler görüyordu. Ancak göz ucuyla bakmaya cesareti vardı çünkü kapılardan başka bir şeye dikkatle baktığında bir tür efsuna kapılıp kendini kaybedeceğinden korkuyordu. Sonunda yüreğı ağızında ona birbirine karışmış bir sürü insan sesiyle fısıldayan üç kapıya yöneldi. Seslere biraz kulak kesildiğinde ve onları iplik gibi birbirinden ayırmaya çalıştığında her birinde ona tanıdık gelen bir şeyler buluyordu. Bu salonda şamanın bahsettiğı kaosa benzeyen tek şey buydu. Yine de Emre en büyük çatışmasını aradığı için tek bir nesne bulmayı ummuştu ama işte karşısında bu üç tane kapı vardı ve üçü de hafif aralıktı. Kapıların biçimlerini çözemiyordu çünkü tuhaf bir sis onların sınırlarını odanın arka planının içinde eritiyordu.

Bir Kapıdan Girmiş

Murat Emre akmak

Soldaki kapıdan başlamaya karar verdi. Şamanın dediğine göre ondan kurtulmak için çatışmasının nesnesi her neyse onu işlemez hale getirmesi yeterliydi. Kapıyı ardına kadar açtığında kendini aniden geçmişte bir süre mezzo-soprano ve tenor olarak şarkı söylediği Dionysos grubunun provalarından birinde buldu. Müzik direktörleri bir yapım şirketine sahipti ve Emre kendini kanıtlarsa hayal ettiği müzik kariyerini gerçekleştireceğini umuyordu. Bu çalışma onun son çalışmalarından biriydi, yeterince özen göstermediğini düşündüğü için direktör ona çalışmaları sadece izleme cezası vermişti. Bir sonraki konsere grupta beraber çıkamayacak ve belirsiz bir süre boyunca onlarla şarkı söyleyemeyecekti. Emre'nin dikkatini dağıtan ve onu hedefinden alıkoyan şey ise gruptaki bir vokalistin davranışlarını yanlış yorumlayıp ona âşık olduğunu düşünmesiydi. Bu dikkat dağınıklığı öyle bir raddeye ulaşmıştı ki çok değil, bir sonraki çalışma için yola çıktığında gruptan ayrılması gerektiğini anlayacaktı. Emre bir süre daha grubu ama özellikle 'onu' izleyip salona döndü ve kapıyı kapattı. İlk çatışma profesyonellikle özel hayatı karıştırmamasından kaynaklı idi ve bu olay ender olanlardan biri değil, sadece sonuncusuydu.

Emre ortadaki kapıdan girdikten sonra ise dehşete kapıldı. Bu bildiği herhangi bir olaya benzemiyordu ve zaten benzemesi mümkün de değildi. Emre şimdiki haliyle bir amfi tiyatronun ortasında bağdaş kurup oturmuştu. Tam kafasının üstünde ise saydam görünümünden ruhu olduğuna yemin edebileceği ama onun tamamen kadın olan bir versiyonu dolanmaktaydı. Bağdaş kuran Emre o görüntüye sahip olmayı çok arzulamıştı ama işte seyirciler bu saydam hayaletе şeytan taşıyormuşçasına bir vecd haliyle ellerine ne geçerse fırlatıyor, hakaretler savuruyorlardı. Başka hayallerini gerçekleştirmek için Emre de bu görüntünün arzusundan vazgeçmek zorundaydı. Ah keşke seyirci daha farklı olsaydı... Kapının önünde durup olayı seyreden Emre gözyaşlarını tutamayarak salona geri döndü ve kapıyı kapattı. İkinci çatışma ruhuyla bedeni arasındaydı ve nedense ileride bir gün bu kapının tekrar açılma olasılığı ona çok yüksek geliyordu.

Bir Kapıdan Girmiş

Murat Emre Çakmak

Sağdaki kapı ise işlek bir caddeye açılıyordu. Emre hemen caddenin ortasında elinde broşürlerle duran kendisini fark etti. Yanından geçen herkese broşür dağıtmaya çalışıyordu ama çoğu insan yüzüne bakmadan geçip gidiveriyordu. Broşürlerden alanlar da vardı ve o vakit Emre'nin suratında bir gülücük peydahlanıyordu ama bu insanlarda iki adım attıktan sonra ellerindeki kâğıt parçasını buruşturup yere atıyordu. Emre kendisine yaklaşıp dağıttığı broşüre baktı ve orada yazarların kendi meziyetleri olduğunu gördü. İnsanlara kendisini anlatmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu işte. Ayrıca şunu da söylemeliydi ki caddenin ortasındaki bu haliyle çok gülünç görünüyordu. Burada biraz daha durursa kendisine acımaya başlayacaktı. Bu sebepten alelacele salona dönüp kapıyı sertçe kapattı. Üçüncü çatışmasının ne olduğunu kendi bile tek cümleyle açıklayamamıştı. Belki de derinlerde kendini tamamen ortaya çıkarmaya korkan başka bir Emre tarafından manipüle ediliyordu ve kendisini bir nevi pazarlayan bu daha açık versiyonuna o yüzden sinirlenmiş ve acımıştı.

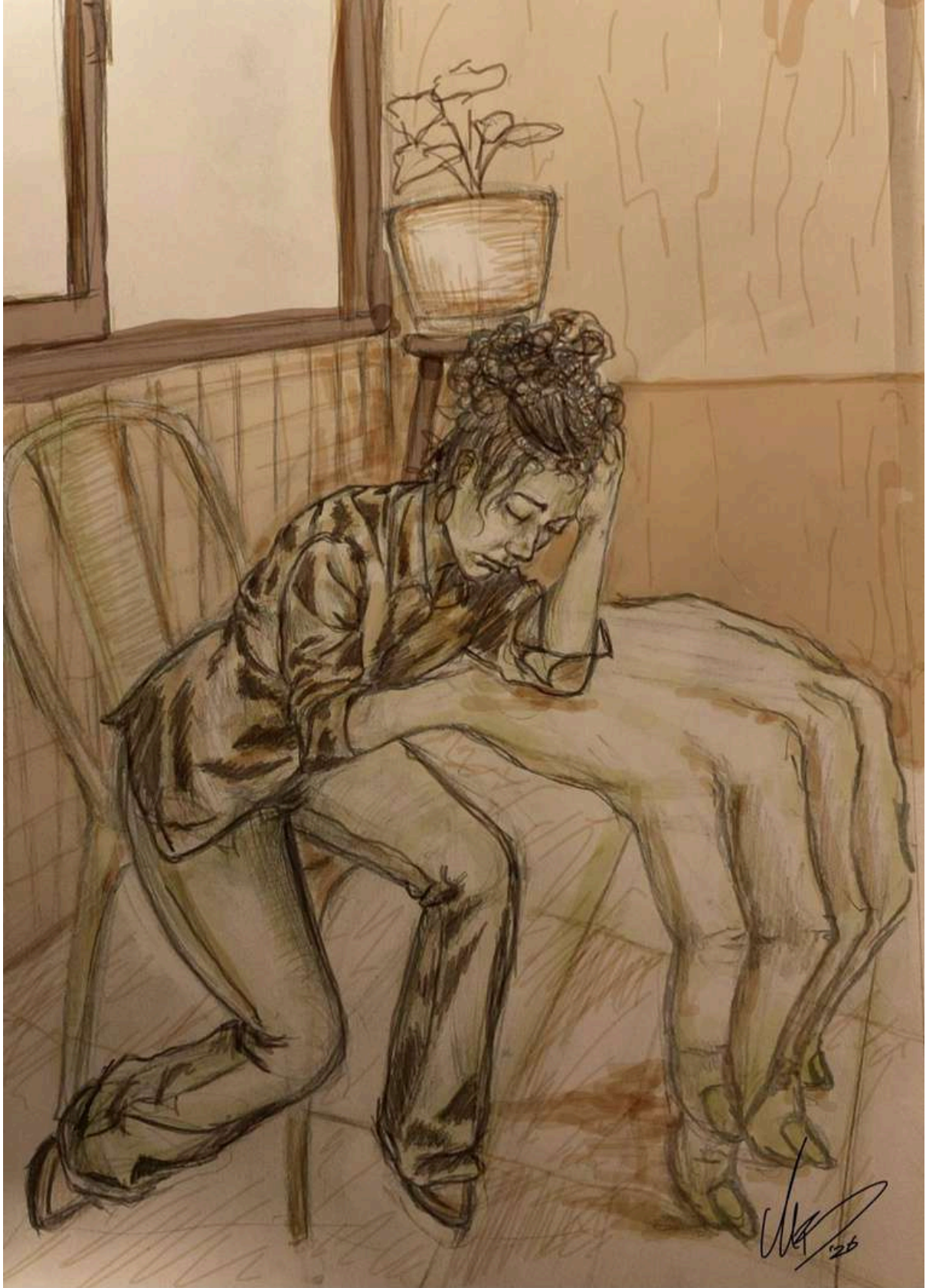
Kapılardan uzaklaşmaya karar verdiğinde gördüklerini sindirebilmek için kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığı anda ise odasında oturuyordu. Gel gelelim bu sefer yalnız değildi. Karşısında biri tekir, biri sarman, biri de İran kedisi olmak üzere üç farklı kedi duruyordu. Hemen şamanın mektubunu açtı ve şu kısa cümleyi okudu.

“İşlevsiz hale getirdiğin nesnelere seninle neye dönüşüp yanına geldiyse onları evcilleşmiş halde tutmaya bak, yoksa hepsi tekrar eski hallerine döner”

Demek ki çatışmalarının kapısı üç kediye dönüşerek ona yoldaş olacaktı. Ablasının kedilere arada yaş mama vermek lazım dediğini hatırladı ve onları evcil tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını düşündü. Bununla birlikte üç kedi de ona vahşi bir biçimde tıslıyor ve kendilerini saldırıya hazırlıyordu. Emre çatışmalarının hepsini görmüştü evet ama henüz hiçbirine onları evcilleştirecek bir çözüm bulamamıştı.

Medine Deniz Boz

Ateşin Zilleri

Bahtiyar Kaymak

---

sevişirken kurtların uluduğunu anımsıyor
kar altında
kandilin aydınlığı ve nazik kalp atışları

yaralarını gösteriyor çatırdayan buz; nefes nefese
geyiklerin postlarını getiren kuzeyli spitzler

göz kamaştırıyor terleyen kutup

karnında genişleyen bir mucizenin vücudu
iglo; çalıyor ateşin zilleri

kanatları kapatıldığında bir yaprağa benzeyen
kelebeklerin dokunuşu
pul ve esinti

bu kuzey ışıklarının salınımı, tüten ağzının sıcaklığı
lacivert bir derinlikte bahşedilen olasılık
gözlerinin sihri

hayatım ayak izlerinin peşinde
işte kışın çiçekleri uyandırılmış yalnızlığım işte

yeniden sürecektir toprağı ev kuracak kendine yeniden
başını okşayacak sıcak döşeginde
aşk ısırıkları

eşyaların ergonomik ve kullanışlı odalarında
konuşmaların tatlı buğusu

resimler çiziyorum duvara,
ateşini yakıyorum mağaranın
kış çiçeklerinin arasında

dönüş olasılığı için yuvaya

Nitrel Düşler

Ece Ersoy

Ben ölüyorum, öyleyse varım.

Titriyor içine çözülen beden
süzülüyor çatlaklardan
zamanın eriyen damarlarında
tomurcuklanıyor çıplaklık

Işığını doğuran düşünce
sabahın köründe
parçalanıyor virajlarda

Donmuş hatıralar sevişiyor
alevini taşıyan
kıyametin ardında

Dilimlenen çekirdeklerde nova
momentum yarıyor
doğum
doğum
doğum

Kozmik Yankı ve Nilüfer

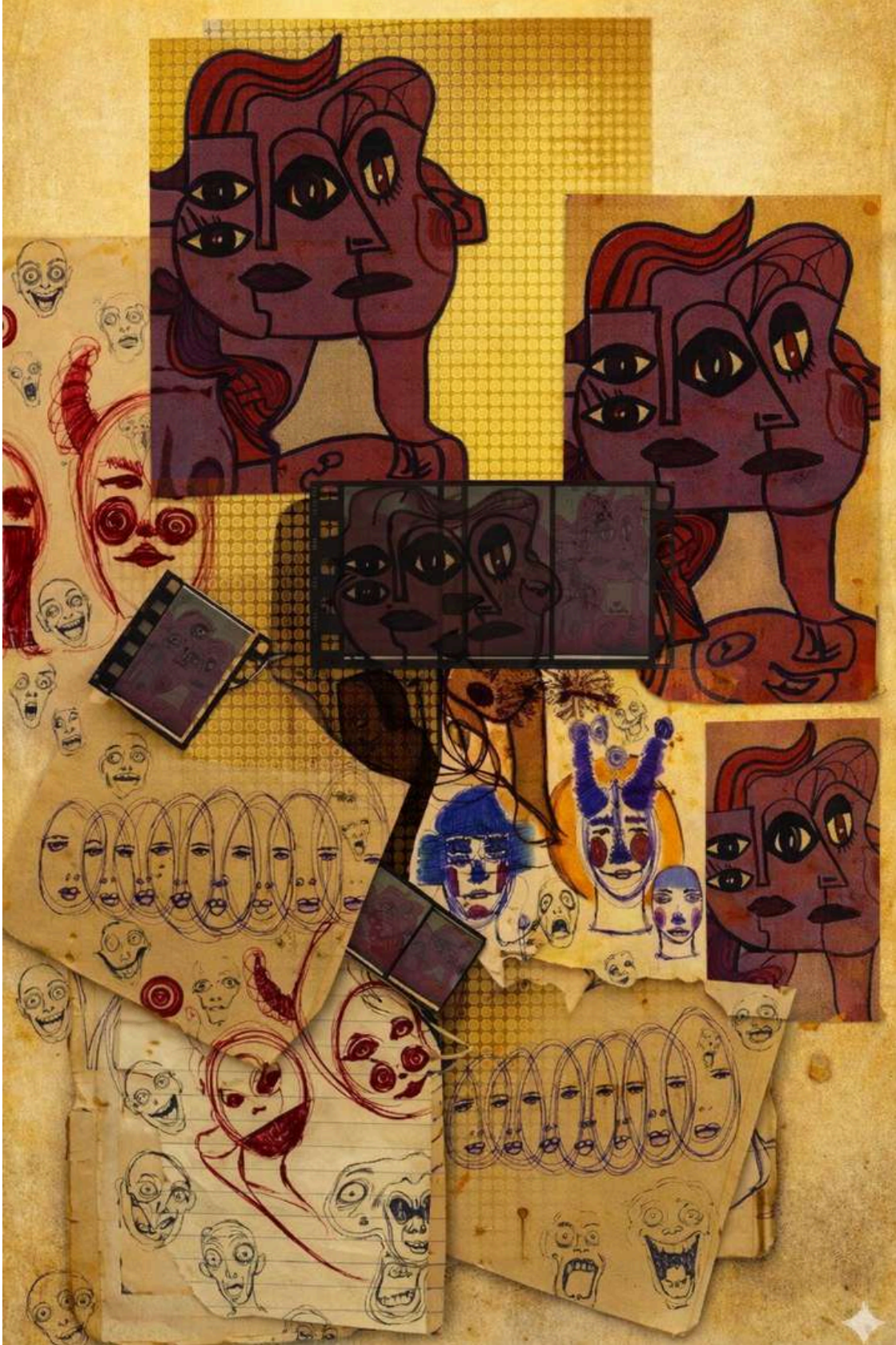
Tuba Tanrıverdi

Göz kapaklarımın ardında eriyor zaman
mor bir şurup gibi damlıyor zihnime
kibirli sınırlar, haritalar, cepheler
tenlerimiz şeffaf, etten duvarlar yıkılmış
milyarlarca kalpte aynı kozmik davul
güm...
güm...
güm...
fraktal nilüferler fışkırıyor soğuk namlulardan
süngülerin ucunda eflatun ney sesleri var
neon renkli, sıcak bir şefkat akıyor tüm nehirlerden
sesin yıldız tozu gibi düşüyor dilime
aynalar tuzla buz
gökkuşağının derisinden geçen nurdan kervanmıșız biz
aynı kökten içiyoruz ışığı;
ben,
sen,
bir eski çınar
ve suretlerimiz...

Çizerler: Merve Kızılkaya, Zülal Arıman, Ezgi Türkmen
Kolaj: Ezgi Türkmen

Sesi Olmalı Gece

Cemal Karsavran

---

aşk yaşamak istiyorum bir dere kenarında
suyun şavkı vururken terli bedenime
yakamozların dans ettiği bir su kenarında
kanatırcasına dudaklarımız birleşmeli

gözlerimi kapatmayacağım
suda şavkını görmek için
elerimi kelepçeyeceğim geceye ve sana,
açlığımı gidereceğim sevgiye ve aska

söğüt dalları olmalı
başımın üstünde ırgalanan
terimi soğutmak için
çığlıklarımızı gece duysun diye haykıracağım

dudaklarımızı kanatırcasına ısırttıracacağım
ıslak çimenler kurumalı
ateşinden aşkın
yuvarlanmalı kelepçelenmiş kollarımızı ayırmadan

suya inmeliyiz
bir ceylanın korku dolu heyecanıyla
aşkı içmek için
kuruyan dudaklarımızla yudum yudum

ıslak zeminler kurumalı
yoksa ask dememeli bu geceye
ay kıskanmalı yıldızlar kıskanmalı
börtü böcek kıskanmalı

kurbağa seyretmeli dere kenarında
ateş böceği konmalı alnımıza
sabahlara kadar sürmeli bu aşk
sabahlara kadar

durmadan dinlenmeden
kokusu yayılmalı geceye
mutluluğumuzun
sesi olmalı gece

Tohum, Cellat, Kediler

Ayhan Yağsatan

Bölüm - 2

Kumun Altındaki Kalp - Cellat ile Düğün

Binlerce yılın sargısı çözülüyor parmaklarında,
Taş tahtında oturan o mağrur, o yorgun gelin. Cleopatra
Zamanın paslı çivileri sökülürken ruhundan,
Hâlâ taze duruyor sızısı, o hiç bitmeyen kederin.
Hava sıcak, taşlar yanıyor, kum nefes almıyor;
Gelinliğin sargıları, tarihin karanlığına bir meydan okuma.
Her basamakta dört bin beş yüz yıllık bir yalnızlık ağlıyor,
Yüreğin, o taş odalarda hapsolmuş dilsiz bir muamma.
Sonra o geliyor...
Güneşi nefesinde taşıyan bir adam.

Kokluyor, acılarını içine çekiyor.
Çürüyen kalbine taze bir bahar üflüyor.
Saçlarından gamzesine uzanan parmaklarıyla
Titreyen dudaklarına hayatı ilmek ilmek işliyor.
O, yüzyılların acısını sevdanın en derinine gömerken,

“Korkma,” diyor adam, sesi rüzgârın kuma fısıltısı,
“Bu basamaklar artık zirveye değil, vuslata çıkar.”
Siliniyor kadının gözlerinden o kadim yasın izi;
Çünkü sevilen kadın,
Bin yıllık uykusundan bile aşkla kalkar.
Artık lahitler soğuk, ama adamın göğsü sıcacık.
Sökülen sargıların yerini ipekten bir gelinlik alıyor.
Koca piramitlerin gölgesinde her şey apaçık:
Kumun altındaki kalp uyanıyor
Ve ebedi düğün yavaş yavaş başlıyor

Kahire Mart 2026

Tohum, Cellat, Kediler

Ayhan Yağsatan

Bölüm - 3

Cellat , Kadın , Kediler

Koklayarak öpen bir adam vardı,
Pek çok kokladığı onu anlamadı.
Geçmişten gelen bir kadın bildi halini,
O da zamana esir bıraktı kendini.
Kapattı kadın gözlerini,
Titretti gamzelerini...
Dudaklarına kilit, mühür oldu diş izleri,
Yine de sustu içine, çıkmadı sesi.
Adam anladı; bu kez cellat kendisiydi,
Kendi yok olurken kadını azad etti.
Yine yan masaya sığındı kediler;
Kadın sevindi, "Bana geldiler" dedi.
Adam fısıldadı: "Hayır, bana geldiler..."
"Sizinle artık bu kadın konuşacak" dediğimi,
Yalnızca o kediler dinledi.
Kadın hissetti; gözlerden yürek damlaları indi,
Adam hissetti; o bakışlarda eridi.
İçinde derin bir gökyüzü, turkuaz bir deniz,
Tavanda serili saçlar... Eşsiz ve sessiz.

Hurghada Mart 2026

Metafizik Yankı

Deniz Düşünen

Ey yerin, göğün, sabahın bekçisi,
Tanrı'nın katili olan ellerim.
Hüznümü kaliteli yaşadım ben.
Aklıma geldikçe sen,
parmaklarım bahar kokardı.
Güllersem de ikinci eldi —
bu, bu kadar da önemli değildi.

Gözlerimde çağlar yürüdü,
elbette asırlara sığamazdı bu.
Bilmem kaç kere geldim dünyaya;
Napolyon'un askeriyken de sana yazdım,
Tibet dağlarında da içime çektim seni.

Ve bilirsin,
bir ömrün içinden geçmek bazen
bir mendilin ucuna tutunmak kadar zordu.
Ben her defasında başka bir çağdan
aynı yaraya döndüm.

Bilirler miydi?
Evet... Anlarlar mı metafizikten,
o sonsuz döngünün ince ipliğini?
Ben — senin adınla doğmuş bir yankı —
her çağda aynı yarığın kenarında durdum.

Metafizik Yankı

Deniz Düşünen

Ey zamanın hırsız, ruhların postacısı,
mendil ucunda asılı kalan bir damla gibi
Napolyon'un toprağında eridim,
Tibet'in rüzgârında buhar oldum.

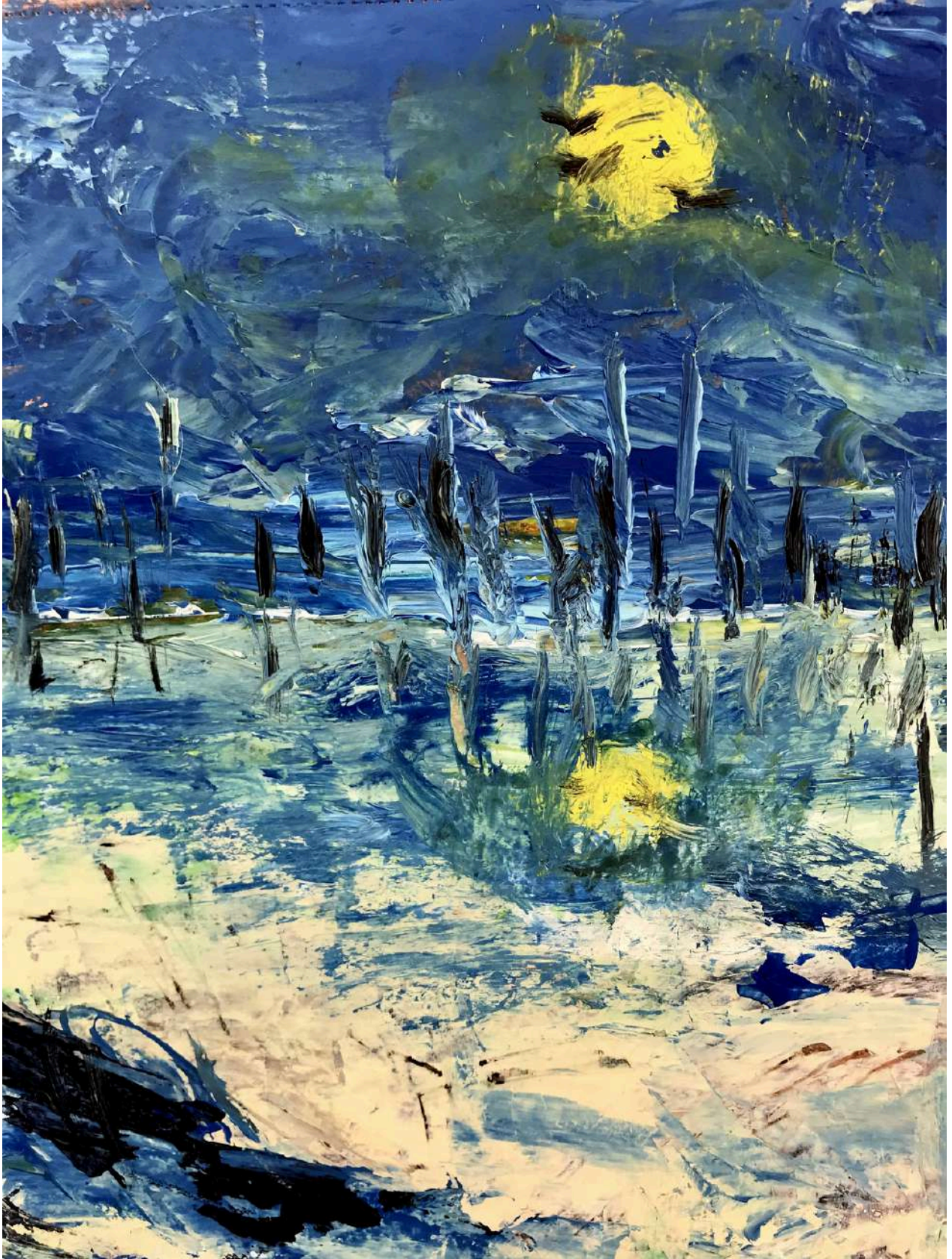
Gölgeler içinde yaşıyorum artık.
Her çağdan bir parça ateş yakıyorum da
karanlık olabildiğince var...
Gözlerimde çağlar değil,
senin gölgen yürüdü —
ebedi bir göçmen; sığmaz hiçbir haritaya.

Ne anlasınlar
gözlerini tavanlara dikmeyenler metafizikten?
Şu anda yaşıyorlar mı ki?
Yeniden doğsunlar...

Karanlık olabildiğince var,
karanlık...
Yine gölgeler geliyor.
Geliyorlar;
her çağın kırık omzundan
bir parça taşıyarak.
Benim unuttuğum yüzleri takınmışlar,
benim bıraktığım yarıkları yoklayarak.

Hasan elikkol, “Fırtına ncesi Sessizlik”

Saat 07:12

Cevdet Güner

Alarm her sabah 07:12 de çalıyordu. Aynı tonda, aynı ısrarla. Mehmet artık alarmdan bir saniye önce gözlerini açıyordu. Sanki gün, onun uyanmasını bekliyor gibiydi. Mutfakta kahveyi koyuyor, suyun kaynamasını izliyordu. Pencereden görünen apartman boşluğunda karşı komşunun perdeyi aralayışı, alt kattaki çocuğun çantasını sürüyerek çıkışı, sokağın köşesindeki simitçinin tezgahını açışı... Hepsi kusursuz bir tekrarın parçalarıydı. İlk gün bunu tesadüf sandı. Üçüncü gün baş dönmesi. Yedinci günse kabulleniş. Aynı mesaj 08:03'te geliyordu:

‘Bugün de geç kalma.’

Gönderen değişmiyordu. İçeriği değişmiyordu. O da cevap yazmıyordu. Otobüse bindiğinde şoför dikiz aynasından hep aynı anda göz göze geliyordu onunla. Kırk saniye sonra kırmızı ışık yanıyor, sağdaki yaşlı adam öksürüyor, arka koltuktaki kadın telefonunu düşürüyordu. Mehmet bir sabah kadının telefonu düşmeden önce arkasını dönüp baktı. Sonuç değişmedi. Kadın yine düşürdü ancak bu kez Mehmet'in bakışlarını yakaladı. Bir an için gözleri korkuyla açıldı.

“Bu defa farklı,” diye fısıldadı kendi kendine. İşi vardığında saat 08.47’yi gösteriyordu. Asansörün aynasından yüzüne baktı. Yorgun, solgun, alışmış bir yüz. Her gün aynı ifadeyle aynı kat düğmesine basıyordu. O sabah basmadı. Parmağı havada asılı kaldı. Asansör boşlukta bekledi. Sanki bina da ne yapacağını bilmiyordu. Beşinci kata bastı. Kapı açıldığında karşısına hiç görmediği bir koridor çıktı. Loş, uzun ve sessiz. Duvarlarda asılı çerçevelerin içinde kendi hayatından sahneler vardı. Ama hepsinde bir şey eksikti: Gülümsemediği anlar, söylemediği sözler, gitmediği yollar. Bir çerçevenin önünde durdu. Parkta oturuyor, yanında bir kadın ona bir şey anlatıyordu. Mehmet'in yüzü kapalıydı; başı telefona eğikti. Merakına yenik düştü ve çerçevenin camına dokundu. Cam dalgalandı.

Saat 07:12

Cevdet Güner

“Gün değişmiyor” dedi arkasından bir ses, “sen değişmiyorsun”.

Dönüp bakmadı. Sesin kime ait olduğunu anlamıştı. Tanıdıktı. Kendi sesiydi. O an anladı. Aynı sabaha uyanmıyordu. Aynı sabahı yaşıyordu. Farkı yaratacak tek şey, küçük bir hareketti. Asansöre geri döndü. Bu kez zemin kata bastı. Düğmeye bastığı anda bina titredi. Kat numaraları erimeye başladı. 5, 4, 3... Rakamlar aşağı inmiyor, üst üste biniyordu. Aynadaki yüzü ikiye ayrıldı; biri korkuyordu, diğeri sakindi. Kapılar açılmadı. Işık söndü. Karanlığın içinde bir ses duydu: “Şimdi.”

Alarm çaldı. Mehmet gözlerini açtığında kalbi hızla atıyordu. Yatağın yayları sırtına batıyordu. Tavandaki ince çatlağı gördü; her gün baktığı o çatlak. Ama bu kez çatlak sabitti. Genişlemiyordu. Yatağın içinde doğruldu. İçini yokladı. Aynı boşluk yoktu. Pencereye yürüdü. Perdeyi araladı. Karşı komşunun perdesi kapalıydı. Sokak henüz griydi. Simitçi köşede değildi. Saat 07:11'i gösteriyordu. Bir dakika çalınmıştı ondan. Ya da ona bağışlanmıştı. Gülümsedi. Ve ilk kez sabahın ona ne yapacağını değil, kendisinin sabaha ne yapacağını düşündü.

Karanlık ve Saf

Gwen

Belli belirsiz esen zayıf rüzgâr, gecenin en derin saatlerinde bile hareket etmese de gıcırdayan ahşap pencereyi oynatarak çirkin ancak alışıldık bir ses çıkardı. Acıyan göğüs kafesinden dışarı hiddetle çıkan bir nefes, masanın üzerindeki garip şekillerle dolu kağıtları hafifçe yerinden oynattı.

Ne kadar zaman geçmişti onu arayalı? Günler ve aylar birbirini hızla kovalayıp geçerken, o aradığı şeye bir santim bile yaklaşmamıştı. Düşündü, aradığı şeyi bulmaya çalıştığı zorlu patika mı onu mutlu ediyordu yoksa aradığı şeye olan özlemi mi?

Dikkatini dağıtmadan önünde katran karası olan tasa yaklaştı, daha az önce bahçesinde bulduğu ölü farenin kan kırmızısı kanını akıtmasına rağmen rengi değişmeyen o bulanık, adeta zihninin en karanlık arzularını çıkaran suda, masanın üzerindeki mumun belli belirsiz ışığını gördü.

Pervasızca dolaştığı zaman dilimlerinde aradığı o insanın hasretini çekmekten, saçlarındaki aklar hiç olmadığı kadar çoğalmıştı. Onu bulduğunda hiçbir şeyin değişmeden devam edeceği inancı, aradığı şeyin ağırlığı karşısında ona ufak görünmekteydi. Bu farkı zihni değilse de bedeni anlıyordu.

Bir anda başladığı ritüelin bekleme evresinde sandalyesine yaslandı ve her gün bıkmadan yaptığı zihnindeki anılara gömülme seansına girişti. Aklına gelen o parlak, bir o kadar da karanlık günleri düşündü. Kimse onu sevmiyorken ona koşan ve zamanın tüm kalıplarına rağmen elinden tutan o aradığı şeyi düşündü. Kendisini neden sevdiğini anlamamıştı. Daha konuşmayı bilmeyen küçük çocuklar ona taş atarken, masumiyet maskesinin içerisinde ona en büyük günahı işleyen kadınlar onun mezarını her gün fısıltılarla kazarken; aradığı adam, onun dünyadaki tek kadın, tek tanrıça yapmıştı. Zamanla anladı ki onu kendine çeken onun varlığı değil, yaptığı ritüellerin kendi üzerindeki o titreten karanlığının güzelliğiydi.

Karanlık ve Saf

Gwen

O adam her gece şeytanın gelini ile birlikte olurken, o tanrıça kendi içerisindeki masumiyet kırıntılarına tutunarak yaşıyordu.

Yakalanıp suyun dibine batarken, görmek istediği şey gözlerdeki hüzüdü ancak adam tıpkı o gizli gecelerdeki arzu dolu bakışlarla yaptığı gibi onun ölümünü izliyordu.

Aptallıktı belki başka olasılıklarda, zamanlarda onu aramak. Ancak içindeki masumiyeti tekrar bulmak için, her şeyi aşmaya hazırды. Pencerede görünen ağacın dalından bir karga hikâyenin sonunu duymuşçasına gökyüzünün karanlığına doğru uçtu, mum eriyip bitti ancak kadının iradesi bir güneş gibi parlamaya devam etti.

Dudaklarımda İsrâfil

Zülal Arıman

Dudaklarımda İsrâfil
Çölde şeytan yeşili
İki alem arasında sınırlar buharlaşırken
Arkaik huşu,
Fenafillah kat'ı
Fezada kalbim zikirde
Ah gözlerimde uçan bir seccade; yeşil
Ayaklarımı yerden keser, yükseltir
Hafifler önce, yok olurum
Diriltme ya rab
Lâmekanda kaybolayım;
Vakit erken
Bir işrâk'ın arkasında tecelli eder sır
Gözlerim kamaşır
Ah yüzümde esrimiş bir tebessüm
Lem'a misali iner
Dudaklarımda sûr-u İsrâfil
İki hörgüçlü deve
Sürer beni çölde

Dudaklarımda İsrâfil
Çölde uçsuz bucaksız muhayyile
Ben deveye biniyorum
Devenin iki hörgücü arş'a merdiven
Ağzımda sûr-ı kıyâmet
Mutlak sandığımız öyle gârabet
Ben deveden iniyorum
Çölde gece vakti

Kolonya Tepesi

Merve Kızılkaya

Gözlerimdeki damacana taşmış
Umutsuzluğumu yutkunurken
Bir anlığına her yer flulaştı
Kolonya Tepesi'nde bisikletten düştüm
Heybemdeki şarap yere yuvarlandı
Bir şeyim var mı diye gelip bakanlar
Devrilen şarap şişesini görünce
Biz en iyisi buna bulaşmayalım diyip
Uzaklaştılar yanımdan

Kafamda kuşlar uçacağına
Birazdan yazacağım şeyler uçtu..

Tut ki Tutankamun
Unutmuş olsun kaç kök kirpiğe sahip olduğunu
Kırpiklerinden aile mirası kalan sakatlık değil de
Rekabet döküldüğünde
Daha çok hak verdi Tutankamun Kabil'e

Taklit yapmakta ustalaşan plastik çiçekler,
Gerçek olana kadar
O kadar gerçekmiş gibi davrandılar ki
Kimse anlamadı plastik olduklarını

Tüm alkolü uçana kadar
Kaynatacağım kolonyamı
Bu savaşı anlatır
Kim sıkıştırdı bu kadar seni
Şerbeti ememeyen hamura dönmüşsün

Kolonya Tepesi

Merve Kızılkaya

Kahkahanın sarsıntısı
Oturduğun koltukta
En sezilemeyen sırları
Deşifre etmek için sabırsızlanıyor

Holden süzülen yalnızca gölgen değil
Çarmıhın da geliyor peşinden
Peçeni takıp gelinlik giymişsin
Yüzünü göstermemek adına
Gözlerine mühürlediğin peçeni
Kanadığını belli etmemek için takmaya başladın
Kırmızı görünmez olur siyahta
O emer tüm renk oluşları
Göz edebiyatının da modası geçti
Konuşmadan anlaşmanın da
Adam bi de kitap yazmış
Ölü taklidi yapsa daha iyiydi

Yer altına inmeye cesaret edebilir misin
Sana yanlış anlatmışlar
Anarşinin ruhu
Yatak odanda sallanıp
Kendini cebinliğe asmaktır
Yerinde kim olsa
Ağzını çiçekle doldurur
Ciğerlerini patlatırdı
Bence en iyisi Kolonya Tepesi'e tırmanıp
Tanrı gibi hissetmek

Değiştirmeye gücü yetmediği için
Pompei cesetleriyle doldu fay hattı
Günahkar şehrin Meryem'i
Toprağı gebe bırakan depremlerde doğurdu oğlunu

Kolonya Tepesi

Merve Kızılkaya

Ağızına kadar doldu cümle kavanozları
Pireler kafasını kapağına çarpmaktan bıkmadı
Kolonya Tepesi'ne tırmanırken,
Sırtım sırlıklam oldu
Ceset oldum bu devrin içinde
Kafası olmayan vitrin mankenleri gibi
Su oldum bardak dolmadı
Ağaç oldum
Yapraklarımın gölgesi yere düşmedi
Sabun köpüğü gibi sönen düşlerimin
Neyse ki kokusu var

Ayakta durmakta zorlandığın saatlerin yelkovanları
Kraliçe arının kovanında işçi oldu
Derimi değil iskeletimi kaplayan
Rokoko mirası danteller
Kemiklerime dövme oldu
Görünebilmeleri için önce çürümeliyim Kolonya Tepesi'nde

Kullandığım kalem
Belki de hayatında ilk defa
Kalem olduğunu hissetmiştir
Kolonya Tepesi'nin korkulukları maviye boyandı
Kimse intihar edemesin diye

Yedi öğüt
Yedi günah işledi
Bilmiyorum
Öğüt vermek günahdır zannımca
Katil zannımsa
Kalemin kırılmasını bekliyor

Kolonya Tepesi

Merve Kızılkaya

Asabiyelerimi alıp
Müştekilerimle öğle uykusuna yattım
Baydı bu hava beni
Su damlacıkları tutunmuş havaya
Çıkmaya çalışıyor pencereden
Orası soğuk değil
Oksijensiz

Tavandan sallanan avizelerin
Aslında ne kadar ışık saçtığını fark edebilmek için
Yere düşüp
Tuzla buz olmasını beklediler

Sana hangi baharın çiçeği olduğunu unutturmak için,
Tütün dalına tutturduğun şiirleri,
Sigara diye sardılar çarşafalara
Hangi haberin sansürü olduğunu ise
Kolunda bilezik kalmadığında fark ettin

Kabullenmek kara deliliktir
Duyduğun sesler tanıdık
Bir tek öptüğün yanak yabancı sana

Ayrık otu
Biziz işte
Ve oldukça azız
Kolonya Tepesi'nde

Zihnın Ötesinde: Mistisizm ile Saykodelizmin Kesiştiği Yer - Nurhayat Teke

---

Gerçeklik dediğimiz şey ne kadar sağlam? Dokunduğumuz masa, baktığımız gökyüzü, içimizde dolaşan düşünceler... Ya hepsi, bilincimizin dar bir penceresinden gördüğümüz sınırlı bir kesitse? İşte mistisizm ve saykodelizm tam burada devreye girer: Biri içe doğru derinleşerek, diğeri algıyı genişleterek o pencereyi kırmaya çalışır. Yüzyıllar önce Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî, “Ne arıyorsan kendinde ara” derken aslında mistik yolculuğun özünü anlatıyordu. Mistisizm; sezgiyle, aşkla ve derin bir içsel disiplinle insanı “birlik” duygusuna taşımayı hedefler. Akıl susar, kalp konuşur. Benlik çözülür, sınırlar silikleşir. Aranılan şey dışarıda değil, içeridedir.

Yirminci yüzyılda ise başka bir kapı aralandı. Sanat, müzik ve bilinç deneyimleriyle şekillenen saykodelik akım, zihnın alışılmış kalıplarını zorladı. Pink Floyd’un uzayı andıran ses katmanları ya da The Beatles’ın deneysel dönemleri, yalnızca müzik değil; bilinç sınırlarının sorgulanmasıydı. Saykodelizm, gerçeğin tek katmanlı olmadığını fısıldadı.

İki yol farklı görünür: Mistisizm sabır ve içsel arınma ister; saykodelizm algı kapılarını ani bir sarsıntıyla aralayabilir. Ama her ikisi de insanı alıştığı kimlikten çıkarır. En büyük ortak noktaları ise şu sorudur: “Ben dediğimiz şey gerçekten kim?”

Belki de çağımızın en büyük krizi, dış dünyaya fazlasıyla odaklanıp iç evrenimizi ihmal etmemizdir. Oysa ister bir sema dönüşünde, ister kozmik bir melodide, ister derin bir meditasyonda olsun; insan aynı hakikate yaklaşır: Sınırlar sandığımız kadar kesin değildir. Gerçeklik, düşündüğümüzden daha esnek; bilinç, tahmin ettiğimizden daha derindir.

Ve belki de asıl cesaret, dış dünyayı fethetmekte değil; kendi zihninin ötesine adım atabilmektir.

Zihnın Ötesinde: Mistisizm ile Saykodelizmin Kesiştiği Yer - Nurhayat Teke

---

Mistisizmin kökleri yalnızca Anadolu'nun tasavvuf geleneğinde değil; Hindistan'ın kadim öğretilerinde, Tibet'in sessiz manastırlarında, Orta Doğu'nun çöllerinde yankılanır. İbnü'l-Arabî "Vahdet-i Vücut" anlayışıyla varlığın tekliğini savunurken, Laozi Tao'nun akışında benliğin erimesini anlatır. Hepsinin işaret ettiği yer aynıdır: Aynı sandığımız her şey, özde birdir.

Tasavvufta sema yalnızca bir ritüel değildir; dönüş, insanın kendi merkezine yaptığı bir yolculuktur. Her dönüşte ego biraz daha çözülür, her adımda "ben" dediğimiz yapı biraz daha incelik. Mistik deneyim, kelimelerle anlatılamayacak kadar yoğun ama yaşayan için tartışılmaz kadar gerçektir.

Saykodelik kültür ise 1960'larda yalnızca bir müzik akımı olarak doğmadı; bir bilinç devrimi iddiası taşıdı. Jimi Hendrix'in gitarından yükselen sesler, klasik müzik formlarını parçalayarak zihinsel sınırları esnetti. The Doors'un vokalisti Jim Morrison, algının kapılarından söz ederken, insan zihninin görünmeyen odalarına işaret ediyordu. Bu akımın arkasında yalnızca müzik yoktu; sanatın her alanında bir kırılma yaşanıyordu. Resimde sürrealizm, edebiyatta bilinç akışı, sinemada deneysel anlatılar... Tüm bu arayışlar, tek bir sorunun etrafında dönüyordu: Gerçek dediğimiz şey, algımızın ürünü olabilir mi?

Mistisizm yavaş bir ateştir; insanı içten içe dönüştürür. Disiplin, sabır ve teslimiyet ister. Saykodelik deneyim ise bazen ani bir yıldırım gibidir; bir anda bütün ezberleri yakabilir. Ancak her iki yolun da tehlikesi aynıdır: Hazırlıksız bir bilinç için sınırların kalkması, özgürlükten çok savrulma yaratabilir. Bu yüzden kadim öğretiler rehberliğe, dengeye ve ahlaki zemine vurgu yapar.

Zihnın Ötesinde: Mistisizm ile Saykodelizmin Kesiştiği Yer - Nurhayat Teke

---

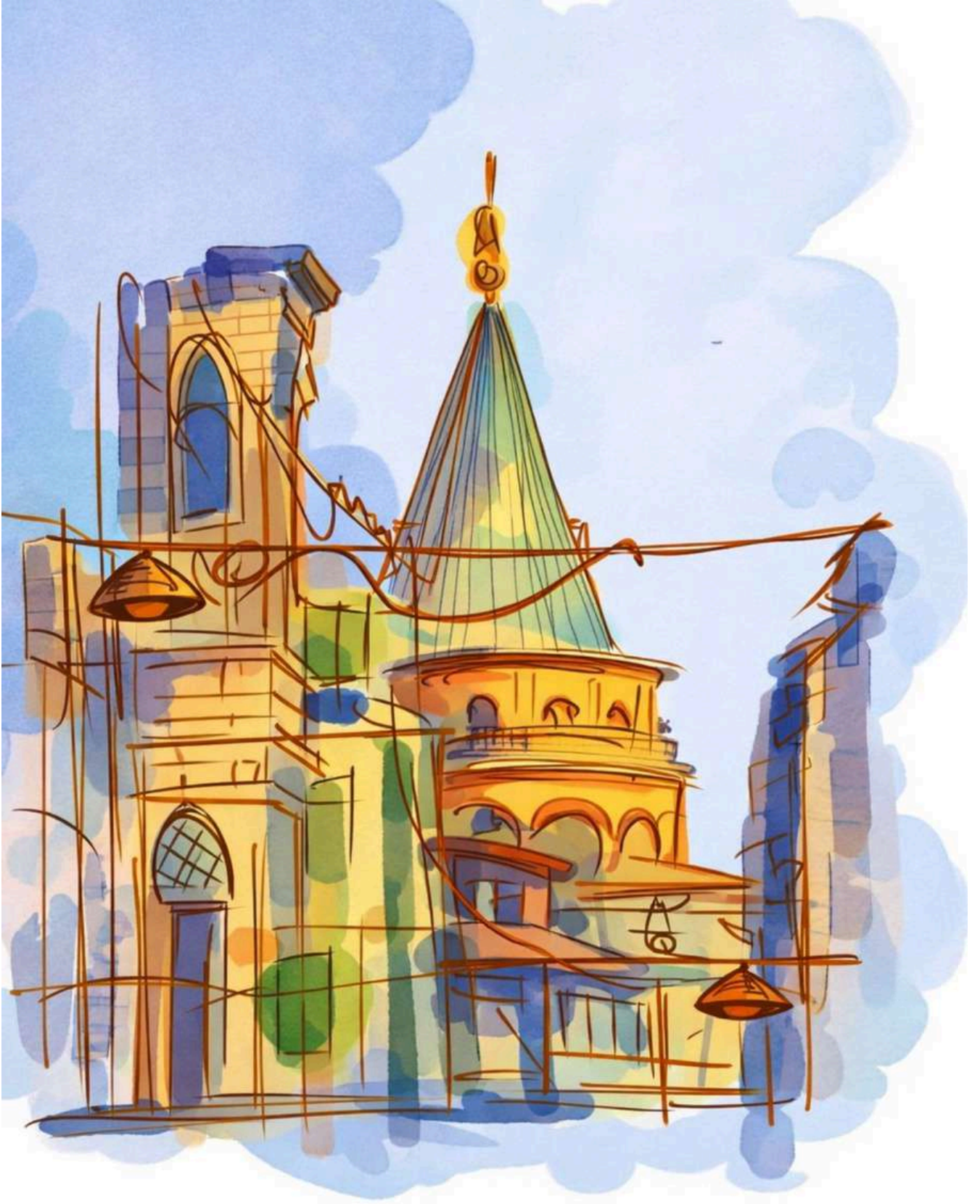
Bugün modern psikoloji ve nörobilim bile mistik deneyimlerin ve bilinç genişlemesinin insan zihni üzerindeki etkilerini araştırıyor. Meditasyonun beyin dalgalarını değiştirdiği, derin tefekkürün empatiyi artırdığı artık bilimsel çalışmalarla da tartışılıyor. Bu noktada mistisizm ile modern bilinç araştırmaları arasında şaşırtıcı bir köprü kuruluyor. Belki de mistik dervişle saykodelik müzisyeni aynı masada buluşturan şey; hakikati doğrudan deneyimleme arzusudur. Kitaplardan, dogmalardan, kalıplardan bağımsız bir temas... Aracısız bir karşılaşma. Sonuçta mesele ne yalnızca sema etmek ne de yalnızca kozmik melodiler dinlemek. Mesele, insanın kendi zihninin sınırlarını fark etmesi. Çünkü sınırını fark eden, onu aşma ihtimalini de görür. Ve belki de insanlık, teknolojinin ve hızın baş döndürücü çağında, yeniden o kadim soruya dönmek zorunda kalacak:

Gerçeklik nedir?

Eğer cesaret edersek, cevap dışarıda bir yerde değil.
Zihnın ötesinde, ama tam da içimizdedir.

Edanur Elibüyük

EOD

Burak Bayülgen

Duadan mülhem olan
sükûttaki kutsiyet
hiddetlenince lire
şerî hükme binâen
bu nağmeye kapılan
fariğ olup ken'ândan
fitratımıza göre
O'na kavuşamaz der.
Lâkin bir kap aş için
zeri merâm eden
mâbedinde ilâhî,
sularında dalga,
enkâzında mukassi
canavar kiskacına,
sübyen yüzgecine
itaatle, teminatla
evrilmekle mükelleftir.

Ölmezden Önce

Uygar Özcan

Ben Ölüm

*O ışıktan yaratılmıştı,
bizi kendisiyle birleştirmek için avuçlarını açtı,
rüyalar ve gezegenler vardı avuğlarında.
sonra gözlerimiz görmez oldu sandık,
aslında görebildiğimiz sadece oydu.
Uygar Özcan - Gölge Ben*

Ölümün icadı

Adım, suyun içinden geçen bir tılsım
Sus
Arp çalan bir cin taşıyorum ağzımda
Her ses —
bir yıldız söner.

Bak

Son gezegen
biraz önce ufalandı

Tanrı ise
hemen şuracıkta;
dozunu kaçırmış bir ışık sadece.

Korkmam,

Karadelikleri ortadan ikiye bölmek
benim mesleğim.

Ölmezden Önce

Uygar Özcan

Biraz büyü çekerim içlerinden
çok az zehir ve günah.

Biri
fazla gelirse,
dünya tekrar döner.

Henüz tamamen ruh,
henüz tamamen hiç-değilim,
henüz bir kara deliğe dönüşmedim

Ölmedim
Ölüm henüz icat olmadı.

Ben Bilinci

Yıldırım Oğurlu

Karanlık bir dehlizdeyim;
Sanmayın ki ışık yok,
Gölgeın güneşten büyük.
Gecenin düşündeyim,
Neredeyse yüreğimi göğsümden
Fırlatıp atacak...
Bu yükselen alacakaranlık.
Musa'nın Hızır'ı,
Paulus'un İsa'sı,
Nietzsche'nin Zerdüş'tü vardı;
Elbet ateş suya döner,
Demirden surlar yıkılacaktır.
Ve elbet güneşe giden kayıklar vardır,
Bir Aşai Rabbani sonrası...
Unutma, suyun altı da karanlık.
"Sevgili Şehir" Kudüs,
Dünyanın orta yerindeyim.
Dışarıda arama;
Musa'nın Hızır'ı içindedir.

Hearts and Skies/Kalpler ve Gökler

Nevin Ulusoy

Hearts and Skies

Looking for my friend in the sky
Out of my window on a cool April night.
All alone, waiting for my friend in the sky
A sudden glimpse of it caught my eyes
Waiting for me, the blessed moon
Yearning my gaze, my smile
On the west, lying on the black April night.
The scents of the night are not with us yet
Near, so near they are.
Dear, delightful moon on a silent night
Just the humming of the cars.
Stars forming shining white horses,
Running so freely on a deep black sky
An absolutely different dimension, beyond time and space
Such a glowing sunrise on the deepest black sky
Lying on the green, green grass, embraced by blackness
Flying with the running of the horses, the light of the sky.
The black hole full of brightness,
Holding all the colours, known and unknown.
How lucky to know the black hole
A source of smiles for all humanity.
Endless laws and formulas impossible to grasp,
The universe is understandable
Only with the knowledge of the heart.
The light of the sky reflects the beating of the heart.

Hearts and Skies/Kalpler ve Gökler

Nevin Ulusoy

Kalpler ve Gökler

Arıyorum dostumu gökyüzünde
Serin bir Nisan gecesini penceremde
Yapayalnız, bekleyiş
Bir bakış
Beni bekliyor işte, gözbebeğim, ay
Hasret bakışıma, gülüşüme
Uzanmış siyah Nisan gecesine
Gecenin kokuları değil daha bizimle
Yakındalar, ah, öyle yakın
Canım, tatlı ay sessiz bir gecede
Araba sesi duyulurken sadece
Yıldızlar, ışıltı ışıltı beyaz atlar
Derin bir siyahta koşu
Öyle özgürce
Bambaşka bir boyut
Zaman, mekân ötesinde
En koyu siyah gökte gündoğumu
Parlak öylesine
Uzanış yeşil yeşil çimenlere
Siyahla kucak kucağa
Atların koşuşuyla uçmak, göğün ışığı
Kara delik dolu pırıltılarla
Bilinen ve bilinmeyen bütün renklerde
Nasıl büyülü kara deliği bilmek
Bütün insanlığa gülüş kaynağı
Kavranması imkânsız kanunlar ve formüller
Evreni anlamak
Kalp bilgisiyle olur ancak
Gökyüzünün ışığı yansıtır kalp atışını

Omede Ogte Daragan A - Omet Yedi Yaşında

Huriye Şahin

Omede Ogte Daragan A

Mentsein dade, medz harbin (1914) Gürcistanin meçe elloğ Batumin Sarpin kağın Rusin zoraganun hede baderele meradzer. Mentsen u ağpare marove kerun babun dane ginagun. Mentsein kerun babe ağçğane garkuş kuzer. Mentsein more anune Asmali er. Kağın meçe meg mart me Asmaliin modginagur. Asmalin martun tevadzunir, dade imatsadzer. Anu vaan dade Asmaliin Makriyalnius garkets. Ergu dağa dadsuz u marsuz menatsin. Mentsen dase, ağparn a oğte daragan er. Mentsein horperdakn a meran. Anots gendikn a garkevetsan. Mentsen, ağpare, horpore dağake meg dane ginuşi geban. Aman hedra medzentsan. Mentsen dasnu hing (15) daragan ağav hana garkevetsav. Garkevetsav hedev oğte dayı dağa unnats oç. Oğte darvu hedev monç me unnats. Hedev a ergu ağçig u monç ma unnats. Medz mançun anune Omed er. Omede oğte daragan ağav hana taduşi gebav. Omedin dadove ağperdak e oçğar u adz unen. Omedin an tsemer horparove hedru adzoun hoyiv teyin. Omedin mare dağın taduşe uze çer uu inçik a asel çi ga er. Meg igun me Mentsein medz dakre: “Omede hekuts Alitsove adzoun hede ertoğa” asadz.

(Rusiyain sinore hazarinharurersunuut (1938) dayetse ğepvadza hedev Hğopain oke oçğenin u adziye Turkiyeis meçe ardzuşi gebadzin. Oçğenir e İğdirius dönegun, adzern a Ğhopai Limanin kağın u Kopmişin putgenen i.)

Hakvan ağav Mentsen dağın şeiyе hakuts, teve pernets Kopmişnius gebav kaluşi. Çolinkede egin. Kağın meçnine ertoğ kede medzer, Omede nenasni çigartsav.

Omede Ogte Daragan A - Omet Yedi Yaşında

Huriye Şahin

Anuvaan mare: “Aye Omed lertes el” asat cemdelov. Omede more lertnive elav amanov kede nenontsan kenatsin Kopmişe. Mentsen dağın andağe horpore mode obol aav, inke Kaşoun kağnius yed eyev. Omede horparove çagain dage ginuşi gebav. Meg kişer me çağe şad eyev, selenti ağav. Sele çaganiva nemedav. Hakvan viyelan adziye Kopmişan vegalin Limanin kağnius dayin. Horpare Omedin muğtarin mode obol aav, inke kaçan peuş kenats Kopmişnius. Kaçan epir çagan şinets. An orvan hedev a Limanin kağın ginuşi geban.

Meg or me horpare Omedin: “Pan unim” asats kenats, eyev oç. Omede an kişer çagayin meenak bargetsav. Kişere şenie haçuşi geban, Omede viyelav şenoun putenele zoraganun tseniye imats.

Zoraganin: “Hoyiv, hoyiv” tsen gudan i. Tsen dalov aman Omedin mode egin. Omede bargele giyage ontsutsadz çunir. Giyagutse luse Batumnus dese vadza. Batumin askeriyetsan Ğhopain askeriyenius telefon ağadzunin, “Lus gayi, inçin a? Kenatsek putayek” astadzunin.

Zoragane Omedin: “Giyage ontsu “asats.

Omede: “Antsenoğ çim. Arçetnine dzadzgoğum” asats vağelu. Giyagutse arçetnine ergu çibuğ dengets. Gabalağe vaan etir. Luse al dese vetsav oç.

İnçak karun Omede meme dane, meme adzoun mode egadz. Karun eyev hana adziye dzenetsan, lernive dayin. Omede adzoun hede lernive kenats oç.

Omede Ogte Daragan A - Omet Yedi Yaşında

Huriye Şahin

Omet Yedi Yaşında

Mentse'nin babası birinci dünya savaşında, (1914) Gürcistan'ın Batum ilinin Sarpi köyünde, Rus askerleriyle savaşırken ölmüştü. Mentse ve kardeşi annesiyle birlikte dedesinin evinde kalıyorlardı. Mentse'nin dedesi kızını evlendirmek istiyordu. Mentse'nin annesinin adı Asmalı idi. Köyün içinden bir erkek Asmalı'yi rahatsız ediyordu. Asmalı adamı dövmüştü ve babası bu olayı duymuştu. Bunun üzerine babası Asmalı'yi Makrial'e evlendirdi. İki çocuk babasız ve annesiz kaldı. Mentse on, kardeşi de yedi yaşındaydı. Mentse'nin amcaları da sırayla öldü. Onların eşleri de evlenmek zorunda kaldı. Mentse, kardeşi ve amca çocuklarıyla birlikte aynı evde kalmaya başladılar. Öyle birlikte büyüdüler. Mentse on beş yaşına geldiğinde, akrabaları tarafından evlendirildi. Evlendikten sonra yedi sene çocuğu olmadı. Yedi sene sonra bir oğlu oldu. Sonra da iki kız ve bir oğlan daha doğurdu. Büyük oğlunun adı Omet idi. Omet yedi yaşına geldiğinde çalışmaya başladı. Omet'in babasıyla amcalarının koyun ve keçileri vardı. Omet'i o sene kışın amcasıyla birlikte keçilerin peşine çoban koydular. Omet'in annesi çocuğun çalışmasını istemiyordu ama bir şey de diyemiyordu. Bir akşam Metse'nin büyük kayını: "Omet yarın Ali ile birlikte keçilere çoban gidecek" dedi. (Rusya sınırı 1938 yılında kapandıktan sonra Hopalılar koyun ve keçilerini Türkiye içinde otlatmaya başlamışlar. Koyunları Iğdır'e ve keçileri de Hopa'nın Liman köyü ile Kopmuş da konumlandırmışlar.)

Omede Ogte Daragan A - Omet Yedi Yaşında

Huriye Şahin

Sabah oldu Mentse çocuğun üstünü giydirdi, elini tuttu ve başladı Kopmuşa yürümeye. Çoliked köyüne geldiler. Köyün ortasından geçen dere büyüktü, Omet geçemedi.

Bunun üzerine annesi: “Gel Omet sırtıma çık” dedi gülümseyerek. Omed annesinin sırtına çıktı, böylece dereyi geçip Kopmuşa gittiler. Mentse çocuğu orda amcasının yanında bıraktı, kendisi Kaşoğun köyüne geri döndü. Omet amcasıyla birlikte çadırda kalmaya başladı. Bir gece yağmur çok yağdı ve sel koptu. Sel çadırın içine girdi. Sabah keçileri alıp Liman köyüne götürdüler. Omed’in amcası Omed’i muhtarın yanında bıraktı, kendisi kopmuşa keçeyi almaya gitti. Keçeyi getirdi, çadırı kurdular. O günden sonra Liman köyünde kalmaya başladılar.

Bir gün amcası Omed’e: “İşim var” dedi gitti. O gece geri gelmedi. Omet o gece çadırda yalnız kaldı. Gece köpekler havlamaya başladı, Omed kalktı, köpeklere bakarken askerlerin sesini duydu.

Askerler: “Çoban, çoban” diye sesleniyorlardı. Ve öyle seslenerek Omed’in yanına geldiler. Omed yatarken ateşi söndürmemişti. Ateşin ışığı Batum’a görünmüş, Batum askeriyesi Hopa askeriyesine telefon etmiş, “Işık yanıyor, nedir? Gidin bakın” demiş.

Asker Omed’e: “Ateşi söndür” dedi.

Omed: “Ateşi söndürmeyeceğim, önünü kapatacağım” dedi korkusuzca. Ateşin önüne iki çubuk dikti, üstüne de kepenegi koydu. Işık daha görünmedi.

Bahara kadar Omet bir keçilerin yanında, bir evde kaldı. Baharda keçileri yaylaya götürdüler. Omet keçilerle birlikte yaylaya gitmedi.

Kediler Mistik Varlıklardır: Kadim Bilgiler ve Antik Öğretiler Işığında - Semih Yaman

---

Kediler... bir bakışlarıyla zamanı unuttururlar, bir mırıltılarıyla evin enerjisini değiştirirler. Kimine göre sadece sevimli bir dost, kimine göreyse **evrenin sessiz gözlemcileridir**.

Kadim öğretiler, özellikle de Antik Mısır, Anadolu ve Doğu gelenekleri, kedileri sıradan bir hayvan olarak değil, **enerji alanlarını hissedebilen mistik varlıklar** olarak görmüştür.

1. Antik Mısır'da Kediler: Tanrıça Bastet'in Kutsal Gözcüleri

Antik Mısır'da kedi, **Bastet** adlı tanrıçanın sembolüydü — hem koruyucu hem de sevgi dolu bir enerji temsilcisiydi.

Evinde bir kedi beslemek, sadece şans değil, negatif enerjilere karşı bir kalkan anlamına geliyordu.

Mısırlılar, kedilerin kötü ruhları kovduğuna, karanlık varlıkları algılayıp evden uzak tuttuğuna inanırlardı.

Bir kedi ölürse, aile bireyleri yas tutar, onu adeta bir kahraman gibi uğurlardı. Kedilerin göz bebeklerinin güneşin doğuşu ve batışıyla değişmesi, Mısırlılar için kedilerin **güneş döngüsüyle bağlantılı varlıklar** olduğunun kanıtıydı.

2. Orta Doğu ve Anadolu İnançlarında Kediler

Anadolu'nun eski inanç sistemlerinde kedi, “evin ruhunu koruyan” bir varlık olarak kabul edilirdi.

Halk arasında hâlâ söylenir: “Kedi bir yere bakıp miyavlıyorsa, görünmeyen bir şeyi görmüştür.”

Bu inanç, kedilerin enerji titreşimlerine ve ruhsal varlıklara duyarlı olduğuna dayanır.

Evinde huzursuzluk varsa ve kedi belli bir köşeye sürekli gidiyorsa, o alanın enerjisel bir temizliğe ihtiyaç duyduğu düşünülürdü.

Bugün bile spiritüel çevrelerde kedi, doğal bir “enerji detoksçusu” olarak görülür.

3. Kedilerin Enerji Alanı: Sessiz Şifacılar

Kedilerin mırıltısının sadece rahatlatıcı değil, fizyolojik olarak iyileştirici frekansta olduğu bilimsel olarak da kanıtlanmıştır.

Mırıltı titreşimleri 25-150 Hz arasındadır; bu aralık kas yenilenmesini, kemik iyileşmesini ve stresin azalmasını destekler.

Spiritüel açıdan ise bu frekans, çakraları dengeleyen, ruhu sakinleştiren doğal bir titreşim olarak yorumlanır. Bir kedi, sen üzgünken yanına gelip sessizce oturuyorsa, o bir “şifa aktarımı”dır. Kedi seni iyileştirir — ama asla senin yerine değil, seninle birlikte.

Kediler Mistik Varlıklardır: Kadim Bilgiler ve Antik Öğretiler Işığında - Semih Yaman

---

4. Kedilerin Sezgisel Gücü ve “Görünmeyi Görmek”

Kedilerin göz yapısı, karanlıkta bile hareketi algılayabilecek kadar gelişmiştir. Ancak kadim öğretiler, onların sadece fiziksel değil, astral düzlemde de algıya sahip olduklarını söyler. Yani, “insan gözünün göremediği titreşimleri” hissederler.

5. Doğu Öğretilerinde Kedi: Yin’in Sessiz Temsilcisi

Taoizm ve Budizm’de kedi, yin enerjisinin — yani dişil, dingin, sezgisel gücün — sembolüdür. Kediler bu enerjiyi taşır ve çevreye yayar. Onların dingin tavrı, an’da kalmayı öğretir.

Bir kedi, kendine göre hareket eder, zamanın efendisidir. Bu yüzden kediye bakan biri farkında olmadan “şimdiki an” meditasyonu yapar: sadece izler, sessizleşir, dinginleşir.

6. Kediler ve Kadim Bilgelik: Ruhsal Öğretmenlerimiz

Kediler, insanın iç dünyasının aynası gibidir.

Onları gözlemleyen, aslında kendi iç ritmini izler.

Kadim bilgelikte kedi, “bağımsızlığın, iç huzurun ve sezgisel dengenin” sembolüdür. Eğer bir kedi sana güvenip kucağına geliyorsa, bu sadece sempati değil; enerji alanlarının uyumlanmasıdır.

Bu yüzden birçok mistik, kediye “sessiz öğretmen” olarak adlandırır.

Son Söz: Kediler Sadece Görünmez Alemin Değil, Kalbin de Bekçileri
Kediler, kapalı kapıların ardında bile enerji devrini sürdüren mistik varlıklardır. Antik bilgelik onları koruyucu, şifacı ve sezgisel rehber olarak görürken, modern dünya hâlâ onları çözmeye çalışıyor. Ama belki de kedilerin sırrı çözülmemelidir. Çünkü bazı sırlar, sadece sessizlikte mırıldanır.

Sizler de deneyimleriniz ışığında değerli yorumlarınızı paylaşırsanız sevinirim:)

Koza

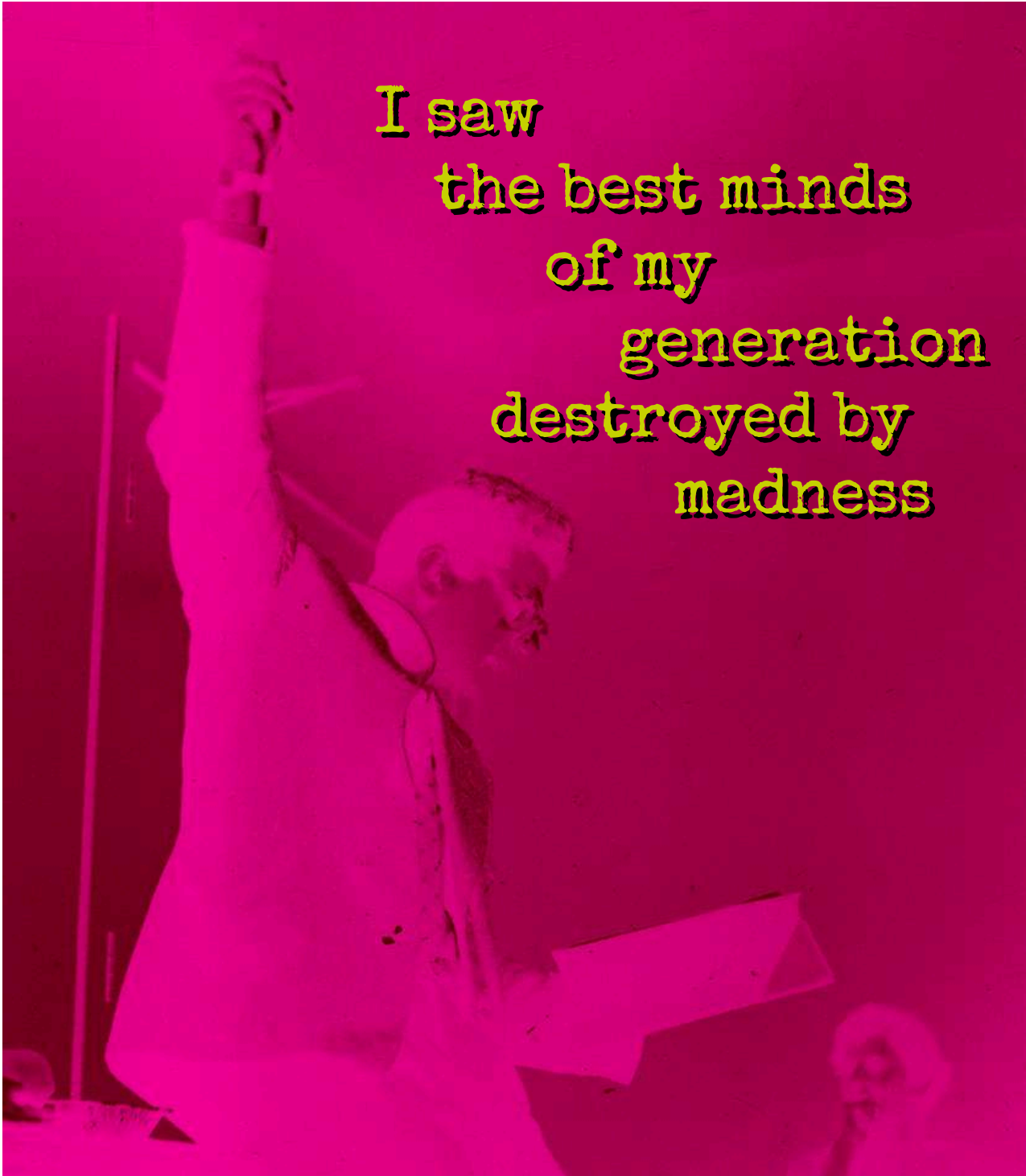
Baha Senar

---

kendi elleriyle örmüştü kozasını, güzelleşmek değil, biraz saklanmak için sözlü bombardımanlarınızdan saklandı küçük tırtıl, kendisine küçük ve sessiz bir dünya yarattı kafasını dinledi orada, arındı, arındıkça güzelleşti ve günü gelip kozasından çıktığında, çırpıtı güzel kanatlarını kesti temasını yeryüzüyle ilk ve son uçuşunu yaptı siyah gitarını alıp şarkısını söylerken küçük kız ve ansızın bitirdi şarkısını tüm gözler onu ararken affetmedik onu kozasına geri sürükleyenleri affetmedik bir günlük ömründen kelebeği vazgeçirenleri.

19 Mart 2026 tarihinde aramızdan ayrılan şair ve müzisyen Cemre Karain anısına...

**“Lobisiz” derken
aklım lobileşmesini de
kastediyorduk.**